

Handwritten text in a cursive script, likely a library or ownership stamp, running vertically along the left edge of the book's fore-edge. The text is difficult to decipher due to the angle and fading but appears to contain several lines of information.

8° misc. 2490 b

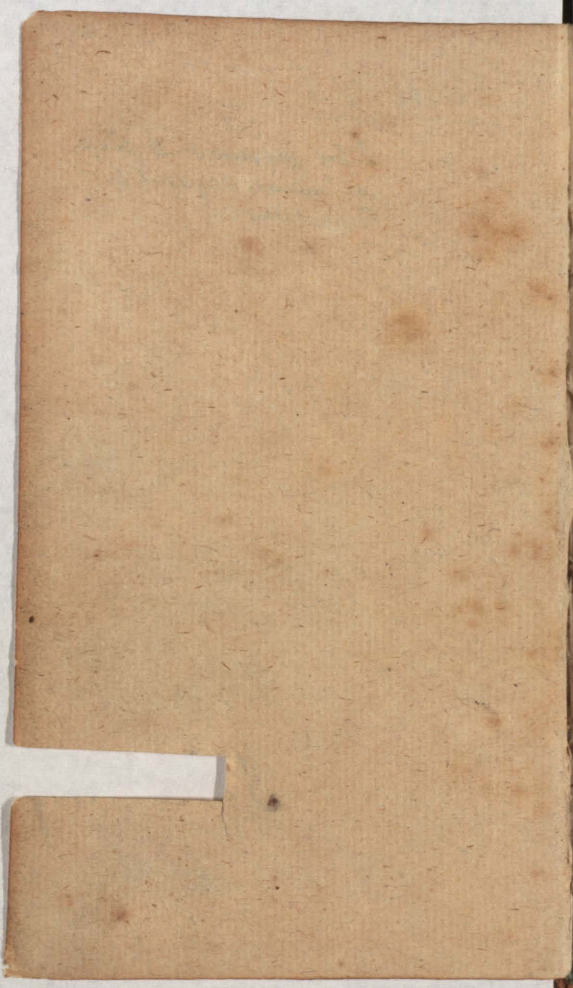
Mewsius

Lim 65

Liber pervarius & faepe
& nummis imperialibus
divenditus. -

I. C. [redacted]

M. B. [redacted]

JOANNIS
MEURSII
ELEGANTIÆ LATINI
SERMONIS.

Von

Nicolas Chorier

[Holland]

[um 1680].

EIGENTUM DER
K. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK MÜNCHEN

MONITUM LECTORI.

Vivebat ante annos centum & triginta
Aloisia Sigea, Hispana, Toleti nata.
Ingenio, eruditione, forma præstitit;
& omnibus virtutum dotibus, quæ laudari
solent plurimum, & ingenuas maximè de-
cent, excelluit. Sed non in abjectâ, &
stupidâ animi demissione, non in sordidâ rei
familiaris curâ, non in vili nugarum studio
virtutem sibi positam habebat. Liberalibus
navare operam disciplinis, scriptis æternam
sibi parere famam, ad summam sapientiam
niti, non ad summas contendere opes, id
demum optimum putabat, & prædicabat;
quod tamen pleræque sæminæ omnes per
sotordiam stultam & furentem contemnunt.
Quamobrem veri amans, liberè malas insec-
tabatur; quæ sentiret, ultro faciebat pa-
lam, & velut quandam morum è Curuli
sella Censuram exercebat, quam suspicerent
omnes, & cujus ob os ora obverterent sua.
Se imprimis nobilium mulierum flagitiosis,
fœdisque voluptatibus insensam ostendebat,
& quo, injecto saltem pudore, ad meliorem
revocaret frugem, nihil non agebat. Pati

Monitum Lectori.

non poterat, ut dicebat, specie prælucentes, nobilitate commendabiles, brevis gaudii, aut spe, aut gustu velut emotas mente, in ludibria ipsas se vertere. Addebat, ut Virtuti honestum & gloriosum est nudam fisti ob oculos mortalium; sic vitii esse ignominiosum. Quæ meretriciè viverent, ideo voluit è fornicibus suis, in quibus latebant, in scenam humanæ vitæ nudas educere, quæ essent documento impunè non peccari, mulieres quasdam superbi nominis & oris, & alto cretas sanguine. Nam quas Tulliam, Octaviam, Semproniam, Victoriâ vocat, eæ fuerunt Ducum, Marchionum, Comitum aut uxores, aut natæ. Nihil de his enarrat quod verè factum non sit, & ut erat à mendacio, & ab omni dissimulationis specie alienissima, liberiori omnia sermone executâ est, qui solus conveniebat. Satyram Sotadicam inscripsit opus quod colloquiis septem complexa est; ac Eleonoræ Marguaridæ Roderici Marchionis uxori sodali suæ dedicavit, quæ jubente susceperat, quâ urgente, ut in quadam epistola ad illam data, loquitur, intra mensem absolverat. De Sotadenihil est quod dicam; rerum amatoriarum scriptorem fuisse liberrimum fugit neminem. Sed fæminam ad scribendum his de rebus animum appulisse, non mirum videri debet. Nam Elephantis puella, & aliæ quædam hoc fuere scriptio-

nis

Monitum Lectori.

nis genere celebres. Præterea aptiores sunt fœminæ his rebus depingendis, si quæ sint cordatæ & non fatuæ procacitatis; siquidem libidinum ipsæ sunt campus in quo nascuntur omnes, in quo vigent, & ut verbo dicam, in quo oriuntur & occidunt gaudia illecebrosa, & amœniores joci. Fortè nec tam dura fuit ut ullo nollet voluptatis sensu emollire sibi mentem ad carpenda vitæ dulcia; & pars etiam puto fabularum ipsa suarum fuit non pœnitenda. Hispanicè scripsit, vir Doctus Joannes Meursius Lugdunensis apud Bataros Academiæ lumen clarissimum, adolescens, & vix ex ephebo egressus Latinitate donavit; etiam de suo adjecit quædam quæ Aloisîæ vix persuaserim mihi venisse in mentem. Sed periit Liber Aloisîæ; manuscripta Meursii hæc tantum lucubratio, aut si major commentatio, pervenit ad me: Nihil ausim pro certo affirmare. Quicquid id est, non infelicis ingenii, non proletariæ eruditionis partus sunt hæc Colloquia, quæ nec fastidium legenti creent, nec stomachum verè sapienti moveant. Quinque priora, quæ faustis avibus in manus nostras delata sunt, luci damus, quibus utique carere huic ætati bonis literis amicæ turpe esset, & studiosis arduæ sapientiæ durum. Duo, quæ surpersunt, hæc ajunt longè & arte, & procacitate ingeniosa an-

Monitum Lectori.

tecellere. Sextum figuras obijcit ob oculos, non tantum describit. Septimum fabellis & narratiunculis, quæ ad hanc rem pertinent, mirabiliter recreat, & hoc velut cibo Attico sale condito pascit animos, cujus nulla unquam capiat satietas. Et propediem juris publici fient meo itidem munere. Nam invideri tam salsa, tam lepida, tam etiam utilia benè vivendi præcepta, quis agrè molestèque non ferat saxeus & veterinosus? Bonos utique mores Orator laudet Tullius; Philosophus doceat Plato. Melius sanè suadebunt Publius Syrus, Laberiusque Mimi. Ferit mentem & movet qui miscet utile dulci: à qua plerumque aberrat laude verbosus Orator, strigosus Philosophus. Medicamentis vires addit dum horrorem & odium adimit, qui in bellaria format solers Medicus: Hæc Aloysiæ fuit cogitatio, & omne sibi punctum videbatur tulisse, quæ tam ingeniosè, tam facerè utile dulci miscuisset. Vale.

JOANNIS MEURSII

ELEGANTIÆ LATINI

SERMONIS.

COLLOQUIUM PRIMUM.

VELITATIO.

TULLIA OCTAVIA.

TULLIA.

DUlce est (cognata mihi luce dulcior)
 tuas tandem cum *Caviceo* pactas esse
 nuptias. Ejus enim in amplexibus,
 crede mihi, quæ te nox mulierem
 faciet, omnium longè maximam voluptatem
 tibi allatura est; te modo, ut digna est hæc
 forma tua cœlestis, fortunet Venus.

Ob. Dixit hodie manè mihi mater postri-
 die hujus diei nupturam me *Caviceo*. Et domi
 video, quæ ad ejus rei pompam pertinent,
 magnâ apparari cura, lectum, cubiculum, &
 cetera alia. Hæc verò planè in mentem meam
 gaudii minùs, quàm timoris injiciunt: nam,
 quæ tandem illa, de quâ loqueris, possit
 esse voluptas, (cognata omni mihi voluptare

gratior) nec scio, nec etiam opinione concipio.

Tull. Te ejus ætatis, & tam teneram, nam annum vix decimum quintum attigisti, mirum minimè videri debet id nescire, quod ego ætate provectior cum nupsis, penitus ignorabam quid esset, quod pollicebatur Pomponia deliciis, jam per tres annos experta, ac tantoperè prædicabat.

Oct. Sed, te de eâ re prorsus scivisse nihil, patere me liberiùs loqui in hoc plenæ libertatis confinio, in quo nunc sum, id profecto vehementer miror: Nam si non usus, quem certè nullum habebas, tamen multa tua eruditio adyta hæc tibi aperuisse debuit. Te sæpe audio summis laudibus tolli in Cælum, quòd literis Latinis, Græcisque, ac liberalibus ferè omnibus disciplinis ingenium ita imbueris, ut superesse nihil videatur, quod nescias.

Tull. Multus in hoc fuit pater meus, te, quo studio, formosarum & venustarum aliæ pleræque omnes famam ambiunt, ego eruditæ virginis laudem persuasum haberem esse mihi comparandam. Et ajunt, qui adulari quàm vera dicere satius habent, non omninò operam lusisse.

Oct. Ajunt etiam qui nolunt adulari, vix pudicitiaë laudem, vix honestos mores retinuisse, quæ ex nostris eruditiores habitæ sunt, cum id decus ceperunt.

Tull. Pudicam negarent me, quam fantentur eruditam?

Orat. Nec ullam potius ob rem admirationem omnium es consecuta, quam quod bonis castisque moribus tuis eruditio non obfuerit; magnam avem contra lucem attulerit. Quis verò fieri potuit, ut, quæ virgines ducuntur, Musæ Virginum laudi infestæ crederentur? Ut, quæ animorum sunt velut quædam faces, quibus ad magna & laudabilia omnes similiter fœminæ hominesque accendimur, eadem contaminare animos dicerentur? Sanè dum nobis homines, per malignitatem quandam arrogantem & stultam, eas opes invident, quibus ipsi superbiunt, maledicta invidiæ miscuere. Aconita ac venena omnia non minùs homines fugiunt, quam nos fugimus, quas vocant sequiorem sexum, quia quæ nobis adimere pestis animam potest, & illis etiam potest. Si nobis eruditio est pro veneno, & pro peste, ut obtreçant, quomodo rem tam malam, ut hominibus profit, nam sibi prodesse non negant, naturam continget momento mutare? Suo si ingenio nobis est eruditio velut fons quidam omnium malorum & flagitiorum, quomodo ex eodem fonte bibent illi nectareos latices ad immortalē gloriam: nos verò infœlices & miseræ stygia quasi fluentia, quæ pectori sulphurea sūt incentiva eas ad libidines, ad quas ipsi nos rapiunt imperio, aut ducunt exemplo? Nam, te sic loqui meminī, cū de eā re sermonem ante hos dies cum *Caviceo* meo haberes. Decorum sanè tibi est hanc ad usque diem servasse illāstam honestatis fa-

mam, cum ea pulchritudine, quâ accendis etiam frigidiores, cum eâ eruditione, quâ etiam capis, quos pulchritudo non tangeret.

Tull. Quæ sic loqueris, quæ scis amore inflammari hominum corda, non ita profectò rudis es, ut putabam.

Oct. Nesciam ego penitus quod *Cavice* oculi, frons, vultus denique totus toties dixere mihi, ut etiam ipse taceret? Enimvero, dum ante octo dies liberiùs mecum agit, ad oscula mea ferri insueto impetu certè mirata sum; nec quid sibi vellet hic impetus, hic æstus fatis noveram.

Tull. Aberat mater? sola eras? ab eo tibi timebatur nihil?

Oct. Aberat mater? quid autem ab eo timeretur? ego certè nihil timebam.

Tull. Nihil ultra basia rogavit?

Oct. Et ea quidem ab invitâ sumpsit, linguam micantem intra labia mea primora vibrans vefanus.

Tull. Quis tibi tunc sensus erat?

Oct. Fatebor: me nescio quis æstus invasit: haec hactenus inexpertus: totis artibus concepi ignem. Credidit mihi vultum esse pudore suffusum; sustinuit aliquantisper amentiam, & petulantem manum.

Tull. Perge.

Oct. Manus eas furaces oderim semper, ita me demum excruciatam, fatigatamque incendio impleverunt.

Tull. Rem bellam!

Oct. Quid hoc est? alteram alteramve papillam,

pillam , demissa in sinum manu ,prehendit ,
& cum duriusculam alteram , alteramve attre-
ctaret , impressis digitis , reluctantem ecce me
prostravit resupinam.

Tull. Erubescis ; res peracta est.

Oct. Admota ad pectus lævâ manu , ut
gesta res est refero , conatus facilè meos om-
nes frangebatur : dextram verò sub stolam misit.
Pudet ; pudet dicere.

Tull. Excute pudorem illum deridiculum ,
cogita tibi dicere quæ mihi loqueris.

Oct. Mox evolutâ supra genua stolâ , at-
trectavit femina. O ! vidisses oculos scintil-
lantes !

Tull. Te hoc temporis momento utcunque
beatam !

Oct. Inducta altiùs manu , locum eum in-
vasit , qui nos , ut loquuntur , ab altero sexu
distinguit , & è quo equidem mihi , uno ab-
hinc anno , copia sanguinis , unoquoque men-
se , manare solet per dies aliquot.

Tull. Euge Cavici , ah , ah , ah !

Oct. O scelus hominis ! hæc pars , inquit ,
me mox summo beabit gaudio. Patere ,
Octavia mea. Ego ad eos sermones parum à
deliquio abfui.

Tull. Tum , quid ille ?

Oct. Illa mihi pars , vix crederes , minimâ
rima patet.

Tull. Sed igneâ , sed micanti.

Oct. In eam digitum immittit , quem cum
locus ille ægerrimè caperet , non carui aliquo
sensu urentis doloris. Ille verò , habeo Vir-

ginem, inquit, & dicto citius apertis mihi per vim femoribus, quæ ut poteram obstringebam enixissimè, in me resupinam se projicit.

Tull. Siles? nihil præter digitum in eam partem induxit?

Oct. Sed quæ mea est impudentia, quæ dicere pergo?

Tull. Et eadem ego, quam tanti facis, passum, quæ tu. Nihil audentius sponso, quem mora omnis lacerat mirum in modum, donec sponsæ eum florem discerpserit.

Oct. Sensi mea mox inter femora pondus aliquod obdurum & fervidum. Ille me vi petere; vehementi impulsu eam rem in corpus meum & in eam rimam adigere. Sed ego, collectis viribus, in alterum me latus conieci, & lævâ inter utrumque corpus insinuatâ, eam appuli illum in locum, in quo pugnam læva pugnabatur.

Tull. Potuisti unâ manu tam validam catapultam evertere?

Oct. Potui. O nequam hominem! dicebam, quid me tam disè vexas? Ignosce, si me amas: quo delicto, id supplicii merui? Et lachrymæ manabant ex oculis: sed enim eâ erat mens mea in perturbatione, ut nequidem hiscere auderem, aut opem clamore misso obtestari.

Tull. Nec ideo tamen suâ te hastâ transfixit *Caviceus*, vallumque tuum istud subiit?

Oct. Injeci manum, arreptamque averti; sed rem miseram! sensi protinus me velut imbre ad ignem temperato perflui, nudamque,

ut eram ad usque umbilicum, irrigari. Ad-
movi iterum manum; sed cum in eum liquo-
rem, quo ille me furor inspererat, incidis-
sem, quasi viscatum, refugit manus metu &
horrore.

Tull. Igitur nec ille victor, nec tu victrix,
quum parum abfuerit, quin verâ sit potitus
victoriâ.

Oët. Ab eo die multò acceptior *Caviceus*.
Et cupidine impotenti nescio quâ furit animus.
Quid cupiam nescio, nec dicere possim. Il-
lud tantum scio mihi omnium mortalium
Caviceum esse longe gratissimum; ab eo uno
expecto voluptatem summam, quam non
intelligo, quæ qualisve futura sit nescio.
Cupio nihil & cupio tamen.

Tull. Nacta me es quæ in his cogitationum
tuarum ambagibus tibi sim pro *Oedipo*. De
Biblide quæ scripsit *Amoris Magister* & inter-
pres *Naso*, belle tibi utique conveniunt.

Illa quidem primò nullos intelligit ignes,
Nec peccare putat, quòd sæpius oscula jungat.
Sed nondum manifesta sibi, nullumque sub illo
igne facit votum, veruntamen æstuat intus.
Spes tamen obscœnas animo dimittere non est
Ausa suo vigilans: placida resoluta quiete
Sæpe videt quod amat, visa est quoque jungere fra-
tri

Corpus, & erubuit quamvis sopita jacebat.
Somnus abit, silet illa diu, repetitque quietis
Ipsa suæ speciem, dubiâque ita mente profatur:
Me miseram! tacite quid vult sibi noctis imago!

Quam

Quàm nolim rata sit. Cur hæc ego somnia vidi ?

Pudet somni : Amatur tamen : Et dum in imagine voluptatis ludit animus , gaudio colliquescent summo sensus . Erubescis ? Habeo confitentem , viderisque mihi dicere .

*Dummodo tale nihil vigilans committere tentem ,
Sæpè , licet , simili redeat sub imagine somnus .
Testis abest somno ; nec abest imitata voluptas ,
Proh Venus , & tenerâ volucer cum matre Cupido !
Gaudia quanta tuli ! quàm me manifesta libido
Contigit ! Ut jacui totis resoluta medullis !
Ut meminisse juvat ! quamvis brevis illa voluptas ,
Noxque fuit præceps , & cœptis invida nostris .*

Oct. Haud inficias ibo : obversatur mihi ob oculos , diu noctuque , Caviceus , mentemque totam spes occupat incredibilis voluptatis . Et sanè similem optavi sæpè Caviceo opportunitatem , ab eâ die , quam rudis & imprudens miserè perdidit .

Tull. Quid tum factura esses ?

Oct. Ipsa tibi potes dicere . Jam ego doctior essem , & ille beatior . Nondum me composueram , vestem vix deduxeram ad pedes : ille indusium condiderat , quod de femoralibus excesserat ; ecce intervenit mater .

Tull. Væ tibi : nam novi mulieris mores , & severitatem .

Oct. Nihil tamen molestius locuta est vel Caviceo , vel mihi . Petiit subridens quos inter nos sereremus sermones ? uter amantior esset ?

esset? Nam amari quis sit dignior, id non quæro, inquit, tu es, *Cavici*, nec tu, *Octavia*, puto, contra contenderis. Velim tamen, quandoquidem, vos brevi junget Hymenæus, quod precor faustis avibus fiat, tu *Cavici*, *Octaviam* meam, & tuam non pro merito, quod in ea est permediocre, ames; sed pro generosa tua indole. Annos uterque foelicissimos in ea conjunctione animorum agitabitis.

Tull. Sed postquam *Caviceus* abiit?

Oct. Cœpit interrogare quid id esset quod suis ipsa oculis de utroque viderat. Ego excusare culpam; urgere mater verum faterer. Queror ab eò me fere oppressam; quid vellet, quid quæreret me nescire; me quidem non peccasse, quod scirem. Pergit quærere, & sciscitari an corporis mei integritatem violaret: nego. Monet in posterum ab eo caveam, minas addit ni fecero. Nam, inquit, ante multos dies illi jungenda es, nata; sed pro certo habe, si de te, ante id tempus, solidam voluptatem ceperit, aut penitus discessurum, aut si constantiæ laudem maluerit, te tamen contemptui habiturum. Quarum rerum infœlicior utraque planè est, quàm ut puella generosa æquo animo ferat, mortem ipsam æquiori ferat. Ab eoque die solerti cura mater invigilavit me, ut *Caviceus* nunquam inveniret solam. Nec cum sola est collocutus.

Tull. Sanè, cui in prima adolescentia, (at adolescens valdè est *Caviceus*,) frui contigit usu-
ra

ra amati corporis, re patrata, quod Stagiritem non fugit eam plerumque odio habet quam infano antehac amore deperibat. At verò, *Octavia*, ingenuitatem tuam admodum laudo, & quam ego tecum etiam ingenuè agam, faciam ne dubites. Petiit à me ipsa mater tua, ut arcana hæc reconditiora nuptiarum ostendam tibi omnia, doceamque qualis esse debeas marito tuo, qualis maritus circa res hujusmodi, ob quas homines inflammantur, futurus sit. Hac nocte, quò liberiori omnia condoceam sermone, unà meo in lecto decumbemus, quem dulcissimum mihi Veneris stadium vocare aptè possim. Postera concubinum experieris jucundiorē, quàm ego fuerim concubina.

Oct. Rides, *Tullia*; apage ab his dictis, quæ amori in te meo injuriam faciunt, quantum non ferat, si ex animo me amas.

EIGENTUM DER
K. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK MÜNCHEN

COLLOQUIUM II.

TRIBADICON.

OCTAVIA. TULLIA.

OCT.

Habet nunc idem nos lectus tuus, in quo voluisti me sæpè, non solum modò tecum; sed etiam in amplexibus tuis noctes ducere, cum *Callias* absuit maritus tuus.

Tull. Duxi interdum insomnes, quòd, tuo amorè per omnes venas misso, quo me macerabam, velut incendio urerer.

Oct. Me amabas? nec etiam amas?

Tull. Amo, cognata, & miserè pereò.

Oct. Peris tu verò, quàm vita mea servari malim incolumem? Quæ hæc est ægritudo animi? Nam te corpore benè quidem valere, omnia faciunt ne dubitem.

Tull. Ut tu *Caviceum*, sic te ego.

Oct. Apertè loquere; quæ est ista verborum caligo?

Tull. Sed primùm à te tam venusta, tam formosa, tam tenera, abige etiam procul à te quicquid id est pudoris.

Oct. Cum nudam me voluisti ingredi lectum tuum (& obsequuta sum) ut ingressuram me.

me dixisti cum dabo *Caviceo* fruenda, nunquid satis pudorem procul à me omnem abegi?

Tull. Nam *Lydorum* dixit olim Regina, exui tunicam simul & deponi pudorem.

Oct. Te hortante vici timiditatem meam, te duce vici me.

Tull. Da mihi suavium suavissima virgo.

Oct. Quidni? quot voles & quod voles?

Tull. O speciem oris divinam! O luce lucidiores oculos! O formam Venerream!

Oct. Et operimenta dejicis? jam nescio quid timerem quod tibi imprecor, si *Tullia* non esses. Ecce me nudam habes, quid præterea?

Tull. O Dii! personam agere *Cavicei*, dedissetis, ut vellem, posse!

Oct. Quid istud est? Ambas papillas meas, ut tu nunc, prehendet *Caviceus*? Oscula osculis tam frequentia miscebit? labia, collum, mammas moribus his petet?

Tull. Isthæc, corculum, præludia erunt ad pugnam, & promulsidaria ad plenas *Dionæas* epulas.

Oct. Apage, corpus totum manu pererras; inferius demittis manum. Quid femora attretas mea? Ah, ah, ah! *Tullia.* Quid eam, amabo, partem vellicas? Nec oculorum ab eo loco dimoves aciem?

Tull. Cum voluptate conspicio curiosa istum *Veneris* campum, non latum, non spatiosum quidem, sed amœnissimis deliciis plenum, in quo *Martis* tui vires hauriet inexhausta *Venus*.

Oct.

Oct. Sana non es, *Tullia*. O si *Caviceus* esses, jam ego in tuto non essem, nam sedens quid jacentem per omnia membra adversam averfamque oculis lustras? Est nihil in me quod pulchritudinem tuam superet: ipsa te tuere, si quid tueri velis, quod & possis amare, & debeas laudare.

Tull. Fatua sim, non modesta, si me negem pulchritudine aliqua præditam; nam & floret ætas, octavum supra decimum vix complevi annum. Partu uno à me *Callias* pater est. Si quæ in tuos sensus ex me voluptas dilabi potest, fruire, *Octavia*, nihil moror.

Oct. Nec etiam ego. De me gaudii, quicquid capere poteris, id capias, per me licet. Sed scio tibi à virgine, ut sum, nullam venire posse voluptatem, nec etiam à te mihi, quamquam verè sis velut leporum & venustatum omnium mirabilis hortus.

Tull. Hortum quidem habes, in quo *Caviceus* suavissimis fructibus libidinem suam libidinofam pascet.

Oct. Hortum non habeo, quem etiam non habeas iisdem fructibus uberem. Hortum verò quid vocas? ubi situs? Qui sunt hi fructus?

Tull. Percipio nequitas tuas: hortum certè tuum, quæ de meo objicis, tam nosti, quam ego meum.

Oct. Eo fortè vocas vocabulo partem eam quam dextrâ tuâ expansâ occludis, quam digitis vexas, quam summis unguiculis sollicitas mihi ad prurimum.

Tull.

Tull. Ista est, cognata, cujus usum ineptam nescis; sed faxo scias.

Oct. Si scirem extra nuptias, nec proba essem, nec amore tuo digna, tam dissimilis tibi. Verum, quis futurus sit usus ille, edoce. At enim repone te in lectum: Nam sedendo, ut facis, & tibi & mihi creas molestiam.

Tull. Faciam tibi satis: nunc arrige aures: tam sanè arrexit *Caviceus* facilè & frequenter, ut tu aures ad hunc sermonem arriges. Faxit *Venus*: omen cape, *Octavia*.

Oct. Capiro omen: cachinnos edis? quid latet, sub his verbis, nequitiae, sanè non video.

Tull. At senties quid hoc sub omine deliciarum optetur horto tuo.

Oct. Surdae loqueris.

Tull. Faxit *Venus* audias atque intelligas. Hortus ille tuus, quem nec vernâ nec hybernâ tempestate flores fructusque *Veneri* deficient, velim, locus is est, cognata, quem sub inferioris ventris tumore lanugo obnubit, tibi quidem mollior: pubem vocant. Hæc documento est esse viro aptam & *Veneri* maturam virginitatem, & in eâ puellâ in quâ exorta primum efflorescit. Cymbam, navim, concham, saltum clitorium, portam, ostium, porcum, interfœmineum, lanuvium, virginal, vaginam, facandrum, vomerem, agrum, sulcum, larvam, annulum Latini dixerunt; Græcis verò est *Αἰδοῖον* & *Δέλτα* & *Χοῖρον* & *Εσχάρα*. *Julia* Augusti filia dicebat, ideò se *Agrippæ* marito parere quàm simillimos liberos,

ros, quod nunquam nisi plena navi vectores
 tolleret; *Ἐσχάρα* Focus & caminus est; *Χῶρις*
 porcus, *Δέλτα* litera apud Græcos est hoc no-
 mine; sed ejus literæ figura ab horti nostri
 formâ oppidò differt. Volo te, cognata,
 evadere ex amplexibus meis hac nocte doctio-
 rem, quam si somniaveris in Parnasso, ut
 etiam possis Græcè concumbere. Audivisti
 de Juvenale.

Oct. Malim esse docta, ut tu es, cognata
 quam satiari voluptatibus. Cùm te video tam
 juvenem, & tam doctam, opto te fieri *Cavi-*
ceum. Quàm læto tibi animo omnes corpo-
 ris dotes prosternerem.

Tull. Amplexare me, cara Virgo, amore
 tuo furentem. Quà licet, oculis & ample-
 xibus, meas patere nequitas. Nihil inde *Ca-*
vico deperibit, nec tibi. O vanos conatus
 meos! quicquid aggrediar misera. Quam
 efflictim te depereo!

Oct. Solâre amorem tuum, & illam men-
 tis impotentiam sequere; Quæ volēs, maxi-
 mē volo.

Tull. Ergo hortum tuum istum dono da mi-
 hi, ut ejus sim Domina, non utilis tamen,
 quæ nec clavim habeo quâ fores aperiam, nec
 malleum quo pufferem, nec pedem quo subin-
 trem.

Oct. Dono do profectò, quæ tota sum
 tua; habeam aliquid quod juris tui non sit?
 obvertis te in me? quid hoc est rei?

Tull. Nec! refuge, amabo, aperi femora.

Oct. En? totam me jam occupas: os ore
 premis,

premis , pectus pectore , uterum utero : amplectar etiam te , cum me amplecteris.

Tull. Tolle altiùs crura , superinjice femoribus meis femora. Artifex tibi sum ego Veneris novæ , quæ nova es : quàm excellenter pares ! non ita egregie possim imperare , ut tu obsequeris.

Oct. Ah ah. *Tullia* mea , *Hera* mea , *Dominam* mea , ut me pulsas , ut te agitas ? velim extinctos cereos illos , pudet lucem testem habere patientiæ meæ.

Tull. Age intentè quod agis. Ut ego adfiliò , tu subili : exagita crissantes nates , ut agito , & in aëra mitte , ut poteris altiùs. Times te anima deficiat ?

Oct. Sanè me rapidis his fatigas concussionibus ; opprimis me : vim tam efferatam ab alia pateret ?

Tull. Tene , amplectere , *Octavia* , excipe : En , en fluit ; furit pectus , ah , ah , ah.

Oct. Hortus mihi tuus hortum meum incendit ; abscede.

Tull. Agedum , *Dea* mea , tibi ego vir fui , mea sponsa , mea conjux.

Oct. O utinam mihi vir esses ! quàm amantem haberes uxorem ! quàm amatum haberem virum ! Enimverò , etiam tu hortum meum imbre proluisti , quo me sentio persusam , quam ignominiam depluisti in me , *Tullia* !

Tull. Nempe perfeci opus , & *Venerum* virus ex cæca navis meæ sentina projecit in cymbam virginèam tuam amor cæco impetu.

An in imis præcordiis, major unquam per-
movit sensus tuos voluptas?

Oct. Nullam ferè, ita me Venus amet, ex
eâ re quam fecisti, animadverti me percepisse
voluptatem. Commotior paululum fui,
cum te commotissimam sensi, & ex ardore
tuo scintillæ aliquot in eam partem, quam
obruabas tuis crebris subsultibus, inciderunt.
Sed de incendio potius monuerunt, quam
incenderunt. Verùm, dic mihi, *Tullia*,
iste etiam morbus tuus aliarum fœminarum
mentem invadit, ut puellas ament & petant?

Tull. Amant & petunt, nisi quæ sunt stolidæ
& saxeæ: nam quid gratius puellâ nitidâ
& politâ, ut tu nitida & polita es; sic *Iphim*
nondum puerum *Ianthe* urebat.

Iphis amat, qua posse frui desperat, & auget
Hoc ipsum flammam ardetque in virgine virgo.

Vixquetenent lachrymas, quis me manet exitus?
inquit

Cognita quam, nulli quam prodigiosa, novæque
Cura tenet Veneris. Si Dî mihi parcere vellent,
Perdere debuerant; si non & perdere vellent,
Naturale malum saltem de more dedissent.

Non patris asperitas, non se negat ipsa roganti,

Nec tamen est potiunda tibi: nec ut omnia fiant;

Esse potes fœlix, ut Dîque hominesque laborent.

Nunc quoque votorum pars nulla est vana meorum.

Dîque mihi faciles, quidquid valuerunt, dederunt.

Quodque ego, vult genitor, vult ipsa, socerque
futurus;

At non vult natura potentior omnibus istis,

*Quæ mihi sola nocet, venit ecce optabile tempus;
 Luxque jugalis adest; & jam mea fiet Ian the
 Nec mihi contingeret; mediis sistemus in undis.
 Pronuba quid funo, quid ad hæc Hymenæe vinitis,
 Sacra quibus qui ducat abest, ubi nubimus ambæ?*

Fatendum utique est, Octavia mea, libidiniosissimæ sumus pleræque omnes. Audis Quartillam Petronianam? Junonem meam iratam habeam, si unquam meminerim virginem fuisse: nam & infans cum paribus inquinata sum, & subinde prodeuntibus annis majoribus me pueris applicui, donec ad hanc ætatem pervenerim.

Oct. Hactenus, Tullia, & probè nosti, non corporis tantùm; sed & puræ mentis agito. Stolidam voces & fatuam. Sentio tamen jam jam me libidine tangi, Veneris cupiditate. Nuptiarum propè adesse mihi diem, etiam ultrò æstui meo gratulor Venereo: nam, opinor equidem, si cubent nobiscum viri, solidam nos & veram tantùm in eorum amplexibus nancisci posse voluptatem.

Tull. Rectè judicas & senties posterâ nocte: fortunet te Lampfacenum ferculum. Sed tumor ventris, imprægnatio, partus consequi solent hominum liberiores nobiscum lusus, & turgentis verbera caudæ. Extra nuptias periculis & infortuniis infesta, quæ puellas ad plenum coïtum vocat & impellit Venus. Sub Hymenæo libera & læta, è contrario omnia. Quo flammeo obnubunt novæ nuptæ caput, obnubunt & omnia libidinis suæ facinora. Hoc velo perspicaces legum & vulgi oculos

fœliciter

foeliciter fallunt. Igitur, *Octavia*, alia via virginibus, & cœlibem ducentibus vitam eundem fuit ad voluptatem, ad quam vides omnia animantium sæcla, ut Lucretius loquitur, impetu ferri, quem nulla nisi ipsa vis Veneris emolliat. Itaque virginem amari à virgine nihil mirum. Quandoquidem & maximi Heroïum invenerunt olim suo in sexu incentiva libidinis suæ.

Oct. Etenim virgo non es, quæ virum experta es: plena tibi liberum est voluptate potiri. Quî fieri potest! ut me ames? ut ea via Venerem quæras, qua Venus aberrat semper à Venere.

Tull. Primùm, *Pomponia* mea, nihil enim ex rebus meis volo te lateat, cùm familiariores altera alteri à crepundiis essemus, ante hos annos, sic cœpit mecum colluctari ingeniosa, sed procax; libidinosa, ut nulla magis, sed cauta; ut etiam nulla magis. Abhorrebat à principio ab ea re animus meus, paulatim assuevi huic, ut loquebar, molestiæ: & exemplo præibat *Pomponia* usuram corporis sui non modò accommodans petulantia meæ; sed & ipsa jubens, dulcissima mihi pellex, & sibi lena. Demum factum est longo hujus voluptatis usu, ut ab ea me vix queam abstinere; sed ubi fulgetris tuis innumeris cor meum perculisti, *Octavia* mea, amore tuo ita exarsi, ita exardeo, ut omnia, imò *Calliam* meum, præ te habeam despectui; & in amplexibus tuis mihi credam repositam voluptatem omnem, noli præterea me putare

proterviozem. Nam hic mos ubique ferè terrarum inolevit. Italæ, Hispanæ, Gallæ foeminae invicem amant altera alteram; & si pudor absit, omnes confestim, altera in alteram, ruant prurientes. Lesbiis præsertim olim id sceleris familiare, quod Sapphus nomen commendavit, atque adè nobilitavit. Illius lumbos, Andromeda, Athis, Anaëtorie, Mnaïs, & Girino amasiæ, quàm sæpe fatigarunt? ejus generis Heroïdas Græci, tribadas vocant; Latini frictrices & subagitatrices. Philanis verò, quòd huic voluptati indulgeret perditissimè, invenisse credita est, & usu suo, quæ scilicet magni nominis erat, inauditæ ad suam ætatem, voluptati usum foeminae, puellisque apud suos suasisse. Tribadas dixerunt quòd tererent ac tererentur; frictrices à corporum frictione, subagitatrices à motu concitatori. Quid plura? *Octavia* mea, agere & pati mulieris est non infacetæ, ac cui cer salit sub pectore.

Oct. Hercle, mira narras. Sed jucunda æquè ac ridicula. Tu igitur jam audies & tribax & frictrix & subagitatrix: quam me verò dices?

Tull. Cypridem meam mollem, mellitam, auream. Atenim nihil admovi quo fieres minus integra, quo perfringerem ostiolum istud tuum, quo delibarem virginitatem istam tuam florentem.

Oct. Quo potuisses, scilicet?

Tull. Milesiacæ compingebant sibi è corio veretra octo digitos longa, & pro modo crassa

crassa. Aristophanes author est his uti solitas
fœminas sui ævi, ac hodie quoque Italis,
Hispanisve maximè, sicut & Asiaticis mulie-
ribus, id instrumentum mundi muliebris &
pretiosioris suppellectilis præcipua pars est.
magno in pretio habetur.

Oct. Non intelligo id quid sit, cuive usui.

Tull. Olim intelliges; sed ad alia nostra de-
flectat confabulatio.

COLLOQUIUM III.

F A B R I C A.

O C T A V I A T U L L I A.

O C T.

AH, ah, ah, *Tullia*, ut tu in me profi-
liisti, ò si te hominem fecissent Di!

Tull. Eodem omnino modo profiliet in te,
divaricatis femoribus jacentem, vir tuus; os
occupabit osculis, papillas illas sororiantes
exuget, pectus premet pectore, totam op-
primet, concutiet, sed multò & validius
quàm ego potui, qui & validior multò &
vegetior. Motus ciebit quo lectus, in quo
cubabis, contremiscet, ipsiusque adeò cubi-
culi contignatio. Nam qua prima nocte vim
intulit pudicitix meæ *Callias*, eo imperu &
corporis,

corporis, viriumque nisu in me furebat, ruebatque, ut contremere lectus meus audiretur ab iis, qui in proximo cubiculo pervigilium Veneris meæ celebrabant. Vide, amabo, quid de me in hoc certamine sit factum, à quo tamen victoriæ laudem retuli.

Oct. Quid de me fiet, si tam rudem nacta fuero Athletam? nam tu annis major & corpore habilior, quàm nunc sum, eras, cum tradita es *Calliæ* fruenda: profectò video multam mihi crucem paratam.

Tull. Haud negem, *Octavia*, multum tibi laboris ferendum, & si negem, illuserim profectò inscitiae tuæ. Sic se res habebit.

Oct. Doce diligenter omnia quæ me scire convenit; quis hic dolor futurus est? quàm acer, & quàm diuturnus? malim certè ego momento acriorem, quàm mediocriorem & diuturniorem.

Tull. Nec tu non aliquid, sed prima nocte dolebis.

Omne in amore malum, si patiare, leve est.

Oct. Patiar certè & spero forti, constantique animo: nam quid facerem? verum, age, quid patiar?

Tull. Eam corporis nostri partem, de qua jam colloquutæ sumus, vulgò etiam vulvam, cunnum, fregnam, ficum, potam Latini & nostri homines appellant; vulvam quasi valvam dicere voluissent; cunnum à cunco, quod vi multa enitendum sit in eam primis in congressibus; aut à Græco verbo *Κυνός* quasi,

fi, qui fœtor in ore canis esse solet, idem etiam plerumque in hoc infimo corporis nostri ore esse soleat; aut à Græco *Κωνός*, quæ vox barbam sonat, quia hac in parte nos barbatus inepti jocantur; lanuginem quæ pubem nobis circumvestit barbam vocitantes; aut potius ἀπὸ τοῦ κόννειν, quod intelligere significat: sicut enim à mente mentulam dixerunt, sic etiam cupnum ab intelligentia. Nimirum & mentula sicut se ipsa regit, ut mente prædicta esse videatur, mentis quæ in capite sedet, imperiis parum obsequens; ita hic & per se agit, & per se intelligit, in rationis leges rebellionem movens, quæ solo possit non mentis, sed mentulæ beneficio componi. Nos honestiori appellatione pudendum appellamus, cujus labra quibus occluditur, cadurda dici apud veterem Grammaticum legi. In hanc primum partem totis viribus torquebit immanem hastam suam *Caviceus*; hoc momento magnos tibi cruciatus dabit, mox & majora gaudia.

Oct. Citò citiùs doloris oblivionem gaudia afferent?

Tull. Vides mirabilem ejus Fabricam. Primum quodam tumore, quem lanugo tibi mollis tegit, protuberat: nec credas intra femina ob turpitudinem, quæ sanè illi nulla est, conditam; sed ad usum repositam. Tumorem illum monticulum *Veneris* vocitant, quem qui semel inscenderit, *Octavia* mea, *Parnasso*, *Olympo*, montibus sacris anteponat semper.

Oct. Inscensorem habeam ; æque ac es ,
jucundum. Non erit quòd Parnasso Apollin-
nem suum , Olympo Jovem invideam.

Tull. Duæ sunt rimæ altera sub altera, quibus
monticulus hic ad plenum dehiscit coïtum.
Priorem magnam vocant , altera interior est.
Illa partui opportuna ; nos enim , *Octavia* ,
velut quædam officinæ sumus generi humano
excudendo. Si angustior esset , dum foetus in
vitales auras editur , distendi non posset absque
horribili cruciату, & distendi & dilatari neces-
se est. Adolescentiores, cum primum attingen-
di hujus loci potestas datur , æque intus patere
puellas foeminasque putant , ac exteriori hoc
patent ostio , & vidi qui horrerent ridiculosi.
Interior autem minor est , labra verò quæ la-
tera tegunt majoris rimæ, cadurda dixi vocitari.
Alæ sunt intra reconditiorem illam rimam,
mihi quidem prominentiores : Nymphis his
nomen est. Sed sub alis in virginibus , qualis
tu es , exurgunt quatuor velut valvulæ. Oc-
cludunt eæ ad uterum iter , quod primis in
congressibus sine vi , & conatu multo viæ non
aperiat libidini suæ.

Oct. Præsentisco , in eo conatu omnis erit
doloris , de quo narraisti , acerbitas.

Tull. Sine institutam absolvam descriptio-
nem ; ut sunt simul junctæ hæ membranulæ
quatuor in canaliculum desinunt, quasi caryo-
phylis est. At non transversam , quasi obduc-
tæ, tenent uteri viam : versus exterius horti of-
tium objiciunt se erectæ : interdum verò ali-
quantisper sursum versus dehiscunt , hac scilicet

cet demittuntur via, quæ à corpore nostro excreta expellit foras vis naturæ. Sed de clitoride me fugit dicere: speciem penis refert membranolum corpus in extrema fere pube. Ac si penis esset obdurescit tentigine: improba adeò titillatione scæminas inflammat vividioris paulò naturæ, ut adhibita manu, si irriterentur ad Venerem, plerumque non expectato conscensore ipsæ sponte colliqueſcant. Profectò dum me *Callias* nequitiis suis consciebat, dum demulcet, dum attrahat id ipsum, sæpe sæpius experta sum. Intra ipsius manus in his locis liberius ludentes copiosus decidit ex horto meo roscidus humor. Hinc illi in me jocosum largam seges, & facetiarum campus. Sed quid facerem? in cachinnos erumpit, rideo ego. Petulantiam ejus increpo, increpat libidinem meam, ludus sumus alter alteri: & dum ludimus verbis, re prosilit in me, sternit volentem, nolentemque in iacentem, & quod humoris hortum meum amisisse jocatur, vi magna refundit è suo, nihil ut querat per ejus culpam mihi periisse.

Oët. Beatam vivitis ambo vitam, & delictis plenam; alter alteri eritis oppidò satis ampla fœlicitas.

Tull. Demum, quod ab horti ingressu ad summum hortum interjacet itineris, vaginam appellant, in quam se penis, dum concutitur mulier, induit. Uteri modò collum, modò cervicem, modò sinum pudoris Medici vocant. Amplexatur vero, constringit, exsugitque virile membrum, quod in eam vaginam.

ginam impellitur, & inseritur. Hic est, *Octavia*, velut tubus, per quem genus humanum ab alta nihili caligine transit in vitæ lucem.

Oct. Rem ita depingis, ut videar mihi videre ea etiam omnia quæ edita latent in imis meis visceribus, quasi ob oculos posita.

Tull. Tibi quidem, cognata, hæc interior rima, qui que eam consequitur sinus, minùs patent quam mihi. Age, hæc omnia defixo obtutu introspicere libido est; aperi crura quàm maxime, quod tibi commodum fuerit.

Oct. Aperta habes quid mihi tunc cum his oculis tuis emissitiis? diducis digitis hæc utrinque labra: quid intro vides?

Tull. Dulcis virgo! video florem, quem qui videret floribus præferat, odoribusque cunctis.

Oct. Ah *Tullia*, contine, amabò, lascivam manum, retrabe hunc maleficum digitum, quem intromittis, mihi vere dolorem, dum altiùs agis, inflixisti.

Tull. Misereor tui: ô concham pretiosam, Veneri concipiendæ meliorem quàm hæc fuit concha è qua aiunt ortam Venerem! bonis avibus natum *Cavicum*, cui hîc nova nascetur in hac concha Venus!

Oct. Enimvero dicis miserere mei te.

Tull. Scilicet te video excarnificandam miseris modis.

Oct. Quî fiet? quid miraris?

Tull. Ut parvo tuus ostio hortus apertus est, ut difficilem ostendit ingressum, timeo ne *Caviceo* etiam labor incumbat, quem molestio-

rem habeat quam gratiores, ut sit etiam gratissimus. Vidisti ejus catapultam, qua est castrum istud tuum diverberaturus?

Oct. Non vidi: sed *Ecastor* sensi, qualem fingunt Herculis clavam, crassam, rigidam, & bene longam.

Tull. Dixit probè mater mutoniatum esse, vehementer gaudet: mentulatiorem in hac urbe nostra hominem esse putat neminem. Respondi hæc jactanti, *Calliæ* viro meo machæram esse latos octo digitos longam; nihili eum esse hominem ad *Caviceum* reposuit. Se quidem dolere sortem tuam & invidere: eam gratulari tibi multum; *Cavicea* penem esse ait longum digitos undecim, crassum vero ut brachium habes, qua cum manu committitur.

Oct. O monstrum! & hanc omnem molem in corpus meum vi trudet? pati potero? jam cor dolet, cum venit in mentem quantæ me miseram ærumnæ maneat.

Tull. Ne tamen desponde animum: longitudine cedit *Callias Caviceo*, *Caviceus* profectò crassitudine *Calliam* non vincit: nam brachium hoc meum vides.

Oct. Video ædepol. Cæca sim ni videam.

Tull. In hunc modum illi mentula turgescit, cum irascitur ea in me: nunc tamen hæc machæra bene convenit in vaginam meam.

Oct. Quæ tandem illa est vagina tua victrix, fulminatrix, velim scire.

Tull. Non tam discrepant pulices à pullis, quàm à mea hæc tua. En inspicere, intuere, explora.

Ost. Projice te in lectum, & statue supinam: nam videre probè nequeo cum sedes.

Tull. Jaceo, intuere omnia diligenter; utile id tibi, & mihi dulce.

Ost. Chasma video: quale Curtium merfit, & absorpsit armis onustum, equo vectum video. Admovebo manum, diducam latera: manum etiam totam liberè mittere intro possim, si velim. Digitum meum, quippe qui Venerus est, indere libet, qui campum hunc omnem quantus est pererret, de eoque nuntiet mihi quàm latus, quàm altus, quàm mentulæ commodus. Euge, ipsi imò Priapo conveniat, ah, ah, ah, vel si quis Priapo mentulatiores; verum & nares afflat meas spiritus teter.

Talis sese halitus atris

Faucibus effundens nares contingit odore.

Quàm malè olentes hic tuus hortus fert flores! ex his pigeat Venerem sertum fieri sibi, aut coronam.

Tull. Faceta es, cara Virgo, & false loqueris; tu autem, qualis nunc sum, & intra paucos menses eris postquam pepereris; & patebis immensum, ut patere me vides; & hiabit infima hæc uteri sedes, ut hiat mihi; & quæ nunc hac parte tam pura es spiritu, quam es ore, nocenti perflabis nares meas odore, manumque, si te contigerit, inficies. Hæc sunt nuptiarum incommoda, hæc sunt voluptatum nostrarum accessiones. Sic, ne dubites, fiet.

Ost. Id quomodo fiet? cupio scire.

Tull.

Tull. Postquam hominis membrum illud in suam excrevit magnitudinem, penetrat se eo furore in corpus nostrum, ut omnem locum conspurcet, contamineat, polluat.

Oct. Sed promissorum te non capiat oblivio.

Tull. Intellego quid quæras, adsum: partem eam tamen virilem, tam efferam; tam impotentem, variis laudibus prædicant quæ amant, quæ expertæ sunt; ulla nec est experta quin amet.

Oct. Amabo igitur vehementer cum experta fuero.

Tull. Præclarè: veretrum, mentulam, penem, phallum, taurum, machæram, pessulum, peculium, vasa, vasculum, pomum, nervum, hastam, trabem, palum, mutonem, verpum, coleos, scapum, caulem, virgam, pilum, fascinum, caudam, mœtinum, noctuinum, columnam appellatione partim propria, partim translata vocant Latini. Cræci varia etiam vocabula: nam φλέψ, καῦλον, γυνή, ἔρα, κείνη, περὶ, σασιή, ἔμβολον, σήμα, Σύριξ, καπρὸς, τυπὸς, κολή, ῥαψή, ἀναγκέιον, dicitur & ἀφίδος. Extra rei Venereæ usum iners, & pendulus jacet homini nervus; ad eam verò rem arrigitur, intumescit, furit, in eam crescit magnitudinem, quæ nobis primum incutiat vehementem metum, mox quidem acrem Virginibus dolorem ferat, ac post devirginatis summam voluptatem, quæ & metum & dolorem longè superet.

Ost. De voluptate nescio, nec dolore de-
scire velim', utique de metu sentio.

Tull. Subtus & ad radicem ejus vasculum co-
hæret, scrotum vocant, pilis multis, cris-
pis, duriusculis obnuptum & opertum. In
eo virilitatis testes, iidemque nobis amoris er-
ga nos hominum benefici testes.

Ost. Non vidi, non audivi de his testibus,
expedi quid rei sit.

Tull. Globuli sunt duo non adeò parvi, non
exactè rotundi, admodum duri, & quò du-
riores, eò aptiores ad libidinem. Quod duo
numero sint, didymos ob eam rem Græci ap-
pellant, & id nomen magni viri tulerunt mul-
ti. Fuerunt quibus unum præterea naturæ ad-
jecit munificentia, ut tres haberent. Hoc in
numero Agathocles fuit Syracusanorum Ty-
rannus, quem idcirco *τρωόρχειν* nominarunt.
Nota est eo nomine apud nos Coleonum gens
nobilis, quæ Bartholomæum illum Coleonem
Imperatorem summum in Italicis bellis tulit.
Omnes in ea viri ferè tribus testibus ad Vene-
ris duella, ut præstantibus animis, ad Mar-
tis certamina, vigent. Fortunatæ quas uxo-
res habent! nam in testium anfractibus am-
brosii illius roris velut officina est, qui nos
tam amicabiliter demulcet, & vulnera quæ
penetrando in corpus nostrum mutinus fecit,
mirabiliter, curat, diu ne doleant; cui debeo
pupulam meam; cui debeo omnia gaudia mea;
cui se fert acceptum genus humanum. Semen
vulgò vocant & sperma, alterum Latinæ, al-
terum Græcæ originis. In sulcos enim scemi-

neos projectus mox in hominem fingitur. Omnium animalium homo maximam seminis copiam emittit: quibus autem tres fabri in eam rem laborant, ut etiam *Fulvio Pompeii* meæ fratri, sane eorum operâ fœminas abundantiori imbre proluunt, quam quibus solùm duo: & res, ut loquor, sic est.

Oct. Fortè & tres *Caviceo* insunt, ita me ejusmodi rosis pluvia totam ad usque ferè umbilicum asperfit, indusium madefecit.

Tull. Vegetum juvenem & tuæ Veneris cupidum, Cognata, turpe esset exsiccatis tibi vasis litare, Venerique tuæ. Reliqua persequar: liquor hic spumofus, albus, viscidus, veretri sputum ab eo loco, in quo excoctus, perfertur ad summum virgæ caput, moxque propellitur tanto impetu, ut tres etiam pedes longe à se evomat, qui ejaculatur. Igitur cum opus ad finem venit, post multas concussiones, tam rapidè in imum uterum projicitur, ut quibus sensus fœminis non penitus torpescit, imperi, & igneo intrò imbre rigari magna sentiant cum voluptatis titillatione. Verba desunt, *Octavia*, quibus apte satis eam voluptatem depingam, tute tibi dixeris intra paucas horas.

Oct. Scilicet ex summo virgæ capite fluant hi lactei rivi. Priapo quidem caput esse non negem, qui quòd mentulatissimus esset, *Lampsacenos* inter homines esse desiit, nempe ut *Deabus* proximus esset, ut audivi à te; sed illi hominum membro caput etiam esse nesciebam, quæ homini cuilibet duo esse capita. *ine pta nesciebam.*

Tull. Et fuerint profectò beati, fortunati-
que, ac summa inter Heroas gloria, quibus
etiam fuerint tres pedes. Extremam penis par-
tem in oblongum effictam, vocant caput,
balanum, & glandem, & quam si summis
digitis compresseris, tantùm abest, ut dolo-
re afficias ullo, quinimo dulciori pruritu effe-
ceris. Nec ulla faciliori, breviorique via ad
Venerem tuam, cum cæstro percita ardebis,
Caviceum, abduxeris ex alienissimis etiam ab
hac cogitatione cupiditatibus. Et operitur pi-
leolo id Priapi caput; præputium nominant,
quem vix superbus ille deponat nocturnus,
nisi ut te salutet, apertoque capite Dominæ
aulam subeat.

Oct. Mirifica es: te audiendo nulla unquam
me capiet satietas, ita, o utinam! nec *Cal-
liam* tecum dormientem.

Tull. Connivent jam mihi mei oculi somno,
quæ longæ vigiliæ sum valde impatiens. Ideo-
que sic loqueris, ut loquuta es, quod animad-
vertisti me somniculosam eloqui, quem te-
cum habeo, his de rebus sermonem.

Oct. Noli somnum tenere, amabò; ad-
mitte, qui tibi jucunde blanditur.

Tull. Per Venerem tuam, & meam, atque
adeo *Cavicei*, opus est tibi magis somnus
quàm mihi; nam proxima, nocte nec eum
videbis; inter *Cavicei* complexus, oscula,
compressiones, subagitationes, furores. Re-
fice corpus tam tenerum, tam molle; ad id
certamen te para fortiter ineundum.

Oct. Faciam uti vis, verùm me major tuæ

veletudinis cura tenet quàm meæ : obdormisce
jam , nequidem verbum mittam.

Tull. Osculum impinge mihi , id mihi via-
ticum erit ad quietem.

Os. Tibi & os , & labra , corpusque to-
tum dedo , quos volueris ex me fructus cape ,
tua sum.

Tull. O basia quæ Jupiter invideat mihi ! Ô
gratos complexus ! ô illecebrosos tactus ! per-
mitte , ut composito intra papillas tuas ore ;
manu altera ad hortum tuum missa , altera
ad nates illas duras & compactas affixa , sic ob-
dormiscam , ut Mars cum Cypride sua dormi-
re solet. Quum somno soluta fuero , qua fi-
de cœpi , quæ supersunt , repetito sermone
eloqui pergam , dulcis virgo , hera mea.

Os. Loquacior es quàm è re sit ; tace &
obdormi ; age quod agis.

COLLOQUIUM

QUARTUM.

DUELLUM.

OCTAVIA. TULLIA.

TULLIA.

Non possum dicere quàm optimè recreata sim hoc tam longo somno, qui septem per horas continuas artus meos occupavit: tu verò *Octavia*?

Oct. Ego verò ab hora evigilo, quàm somnii horrenda species è somno excitavit paventem, trepidantemque.

Tull. Narra somnium si lubet.

Oct. Videbar mihi cum *Caviceo* esse, *Tullia*, sub salicum ramis, qui nos ab æstu Solis tuebantur, in opaca & viridi Padi ripa deambulare. Suavissimis deliniebat aures animumque meum questibus suis *Caviceus*, quos præ amore fundebat; suavium petebat, negabam; suadebas darem, dedi: cepit. Cum præterea in sinum meum manum alteram demitteret, altero brachio complecteretur, tua ope, tua opera ab ejus me vix complexu explicui

placui. Exfoluta in fugam me dedi, sequebatur; at cum jam esset comprehensus, os obverto: hem! *Tullia*, quid monstri video?

Tull. Lupi invaserant in *Caviceum*, lacerabant amores tuos, an se gladio transfixerat?

Oct. Bona verba, potius ipse sua me machæra transfigat.

Tull. Faceti oris, falsi animi puellam!

Oct. Video in fœdissimum animal mutatum, Satyris, quales in pictis tabulis videmus, quam simillimum, sui dissimillimum. Horrebat pilis totum corpus, in capite duplex ad frontem excreverat hircinum cornu, in longum finiebat acumen. Aures vero, frons, oculi, nasus, vultusque totus *Cavicei* erat. Pilulum intentabat mihi longius, crassiusque duplo, quam homini est sub *Veneris* signis merenti; cætera in hircum desinebant. Ruebat in me, stuprum poscebat, ori os admovebat, quid plura? tam insolens rei facies me terret. Quid vero id mihi mali portendat, tu tam docta potes dicere?

Tull. Et possum dicere, *Cognata*, & dicam suo tempore: nam impræsentiarum nihil interest tua scire.

Oct. Nec me sciendi cupiditate finas diutius torqueti, *Hera mea*, *Sponse mi*, *fuit sibi tibi quicquam dulce meum.*

Tull. Dulces alieni amoris fructus, florenti tibi, & teneræ; at *Caviceo*, non dolorem, sed injuriam violati thori portendit id somnium.

Oct.

Oct. Absit longè à me hæc ignominia.

Tull. Eos homines quorum uxores non honesta Venere, ab aliis hominibus per libidinem se subigi patiantur, hircorum, & cornutorum numero cedere vulgò aiunt.

Oct. Audivi ut dicis. Igitur in eam ego perfidiam lapsura sum: mei corporis non uni solùm *Caviceo* usum dabo? mortem ante operam, quàm id admittam in me flagitii. Ante alienæ etiam libidini subiecisti? absit me credere: absit etiam de me quidquam simile speres.

Tull. Confabulabimur de his, cara Virgo, aptiore tempore postquam deposueris virginitatem, & te *Caviceus* per aliquot menses diu noctuque conculcaverit, permoluerit, protiverit. Alio tempore, & scio, alia mens erit.

Oct. Mutasse te mentem omnino oportet, nec in ea nunc esse sententia, in qua eras cum nupsisti *Callia*, quæ fers id de me iudicii.

Tull. Quis probro vertat invictam necessitatem, si in eam te fata amentiam agant, si me egerint, à qua ne *Minerva* quidem se expediat? sed de *Caviceo* vidisti aliud nihil in somniis?

Oct. Penitus nihil, & pervigil facta, altiori dum tenêris sopore, quæcunque ex amoris arcanis dicendo retexuisti, hætenus cum animo meo revolvebam.

Tull. Hæc tela textitur *Caviceo* tuo, non matri quæ te erudiendam mihi didit. Dotior è complexu meo in *Cavicei* transibis ample-

plexus: eo gratiores ex tua Venere capiet fructus. Sed qui sint ii fructus omnes aves scire, & aveo dicere ego, quorum post hanc noctem incredibilem senties suavitatem. Jam nosti in corpus tuum, qua rimas agit has duas, quas descripsi, inter femina tua, trudendum illud pilum, quod te perfodiat ad septimam usque costam.

Oct. Rides, *Tullia*, qui fieri id possit? per ludibrium narras.

Tull. Quidquid id est: machæram illam suam, qua vir est, impinget in eam corporis tui partem, qua femina es. Sexus sexui commiscebitur, ut videri jam unus possitis in ea conjunctione, qui duo verè estis. Hoc quidem modo ea res tibi agetur omnis.

Oct. Cupio, metuo scire, opto in amplexu *Cavice* venire, metuo mihi cum venero.

Tull. Principio injectis brachiis, quasi vinculis, ita ut elabi non possis, nudus nudam arctissimè constringet.

Oct. Narra vero, Soror, de *Callia*, ut jure tuo tecum usus sit, quum data illi uxor es: nam de *Caviceo* nihil habes certi dicere.

Tull. Satisfaciam desiderio tuo, & lapidea esses, si ex eo ludo quem lusit mecum *Callias*, cum virginitatem mihi excussit, quis etiam tibi lusus ludendus sit cum *Caviceo*, minimè perspiceres. Ac nullo unquam tempore tam gratæ noctis joci ex memoria mea excident.

Oct. Stertunt etiamnum omnes domi, Sol naturæ oculus, dierum pater, gravem videtur aperire oculum in terras; mortali-
 lium

lium oculi silenti somno & molli natant in quiete, profundum ubique silentium. Tuta nobis omnia colloquentibus & colludentibus.

Tull. Utique postquam me collocasset nudam in lecto mater, sudarium ad caput meum pulvino subjecit; osculum *Callie* tulit & mihi; *Calliam* iussit, ut se coram suavium mihi jacenti & multo rubore suffusa daret: abiit; fores cubiculi occlusit, & clavem abstulit secum in cubiculum suum, in quo è nostris affinibus multi, & in e numero Pomponia mea.

Oct. Illam dicis quæ tibi ut ætate proxima, ita familiaritate intima, sodalium tuarum tibi semper fuit carissima.

Tull. Si venustatem, si lepôres, si ingenium nosces mulieris, amares Pomponiam, æquè ac amo. Paucos ante menses nupserat Lucretio juveni, animi dotibus, corporisque donis præstanti. De re hac omni planè certiore fecerat, docuerat quid primis in conflictibus ferendum mihi esset, quid me facere deceret, quid loqui; demum fecerat, ut nequidem minutissima quæ ad Venerem pertinent nescirem, multis has nostras voluptates commendarat, quæ, per Junonem meam, alias omnes longo intervallo prægrediuntur. Igitur parata, instructaque paræm meum expectabam, non inferior animo, si inferior viribus, abiisset modo pudor.

Oct. Sed cui rei id sudarium ad tuum cervical?

Tull.

Tull. Videbis.

Oct. Nudam sanè decubuisse te illa nocte cum *Callia*, non miror, quæ sciam matrem meam noctes omnes nudam cum patre cubare.

Tull. Ardorem illum tuum noscendi, quæ te utique nosse multùm interest, parumper sustine. Audies à me omnia, suo quæque ordine. Ut secessit mater, & me soli sibi vidit *Callias* in hac Veneris arena commissam, vestimenta tantâ abjecit festinatione, ut mihi, priusquam exutum vestibus crederem, nudus adstiterit ad interius spondæ latus. Lucebat cubiculum quasi medio die, cereis candelis hac, illacque distributis. Vidi corpus egregium, candidum, succi plenum. Quum verò pudorem simulans dejicerem oculos, vidi illi egregiè etiam & magnificè pendere penem; identidem penis caput sustollebat, quasi mihi honoris causâ, minister voluptatis meæ, assurgeret. Mox dejicit tegumenta quæ me in lecto involvebant; nam Junio mense incunte nuptias fecimus; nudam prostituit oculis suis! ego manu alterâ papillas, alterâ hortum meum ab eo tueri, & ab hac luce eximere: ille manum alteram & alteram vi amovere, papillas atrectare, & sulcum expansâ dexterâ occupare, in quem mox atrium erat immissurus. Interim omnem venustatum earum florem in unoquoque membro corporis intenta oculorum acie pererrabat, basis oculos, os, genas, collum, papillas, ventrem crebris premebat. Dehinc medium induxi

di

digitum meum in hortum. Eo consilio, nana ipse postea non negavit in pleno complexu, ut de virginitate mea certior fieret, habiturus scilicet digito fidem, quam pilum ut erat magnum & crassum facere verè posse non putat.

Oct. Vide hominis malignitatem.

Tull. Nec, quod ad hanc rem pertinet, differt homo ab homine. Curiosi sunt omnes æquè ac unus: tu ipsa experta es à *Caviceo*. Condonanda est illis, qualis qualis est hujusmodi suspicio. Certè castæ puellæ mens multo gaudio cumulatur cùm videt inveniri in se incorruptum florem, ac maritum id etiam ipsum mirificè delectat, cùm invenit: nam, ut verum fatear, cara virgo, quæ sunt veræ virgines, ut tu es, ut ego eram, virginitatis certissimam habent semper in ea parte, in qua residet, probationem. Flos ille pudoris, quem *Hymenem*, quem *Eugium* vocaverunt Veteres, virginem monstrat in qua se ostendit: etenim à qua abfuerit puella, ita ut percipi non possit ab ea, etiam longè abest virgo si hominem non est passa, illi tamen fuit libido sua, procul dubio, pro homine: virgo virginitatem eripuit sibi, vim à se passa est.

Oct. Fecisti ut intelligam quomodo ipsa se virgo devirginet.

Tull. Adjiciam alia bene multa; sed suo ordine. Quum tam parvo aditu id mihi ostium patere sensisset *Callias*, ut homini hac iter probe intelligeret nondum fuisse, projecit se in lectum, me complexus, aggressus est suavissimis verbis compellare, suavissimis jocis incendere

cendere ad Venerem.

Oct. Obmutueras , stipes eras , saxum eras ? quæ tam lepida , tam faceta , tam ingeniosa es.

Tull. Æstuanti ex pectore ducta suspiria pro verbis erant ; repellebam , revocabam ; fugiebam , accedebam ; pudor mihi restinguebat libidinem , & inflammabat.

———— Irritaturque retenta ,
Et crescit rabies.

Sensit *Callias* ignescere me vel invitam. Agendum , *Tullia* mea , inquit , noli invidere fœlicitati meæ , quæ à te tota pendet , quæ in te tota est. Hortum tuum amœnissimum sine , Domina mea , subeam : hoc quod in te est , Veneris & Cupidinis domicilium , aperi ipsa tu , mihi. En clavim , sic loquebatur subridens , & manum meam lævam peni admovebat , petebat apprehenderem , negabam ; quid times ? aiebat , si precibus meis obsequeris in gratiam meam , quæ tota mea es , & quod multo satius est , quæ vis esse ? volo equidem tua esse repono , sed his noli fœditatibus pollui , ut digna sim laudibus tuis. Quis hic amor tuus ? si me amasti , ut contamines ? odio similior hic est amor tuus , quam amori. Te capiat mei misericordia , tangant animum tuum hæ lachrymæ.

Oct. Lachrymas fundebas ?

Tull. Lachrymulæ cadebant quædam ex oculis : etenim , inquit , *Tullia* , si me amas
cum

cum pudore hoc tuo importuno per hanc noctem facias inducias. Nuda nudo audes amplius pudicitiam tuam commendare? deinceps magis nunquam pudica eris, quam cum ostendes nulli prorsus per te pudicitiae locum esse, in hoc geniali nostro thoro, quae tuo officio, quae voluptati meae adversetur. Nam voluptas tibi mea pro officio omnino esse debet. Omnibus praeterea sis nive frigidior velim, mihi Passere salacior. Igitur, quod a te peto pro jure meo, id volo ultro citroque facias. Interim mirabilem in modum salax illi cauda creverat, & inquieta femur meum alterum verberabat.

Oct. Heu metuo tibi, contremisco ad tua vulnera.

Tull. Ad ineptias abis nugax; audi rem serio, ut debes, si sapias.

Oct. Ah, ah, ah.

Tull. Nec plura, inserto intra femora mea femore, primum quasi cuneo injecto, sic viam toti corpori intra femina mea fecit. Ascendit in me, & pectus pectore compressit, tunc quid negem? me vehementi metu percussit novum hoc & inusitatum pondus. Ille manu altera temperans Priapi amentiam, foribus meis balistam applicuit, virginea inter cadurda Priapi caput indidit, & mox facto impetu, quasi ex alto irruens, impulit se in me magno nisu. Attamen profecit nihil, quod compactior esset munimenti agger, validissimum vallum. Prima secundave concussionem, ne unguem quidem latum in castra

se penetravit, ad tertiam verò quartamve exhalato spiritu sensi Priapum defecisse, & esse resolutum. Priapi spiritus utique est semen illud, & proli & voluptati sacrum. Id ductâ quasi cataractâ in meum ostium pleno ore evomuit. Hæc velut velitatio quædam fuit, non justa pugna. Nihilominus sensi, etiam tum ad vehementes illas concussiones acrem in illa parte dolorem, ob difficultatem aditus, pilo fortiter adducto.

Ost. Continuisti vocem ne erumperet in clamores.

Tull. Sustuli quidem clamorem, eumque satis altum.

Ost. Sed cum citius absolutum fuerit opus, quam bene institutum sentires, num clamasti ex composito?

Tull. Repressi continuo vocem continuoque defiliens *Callias* alacer & ridens secundum corpus meum projecit corpus. Sed uno femore superimposito femori meo, caudam salacem instituit, ut ad umbilicum ferè meum pertingeret, & identidem guttatim stillans totum id spatium complueret. Tunc sudarium, nam ita jusserat mater, cepi, quod sub pulvino meo miserat; & primum *Callie* mentulam deterxi, dehinc hortum meum, & uterum totum quem irrigarat: ac cum detergerem *Calliam*, osculabatur me, ardentissime furebat, novas iras intentabat. Sed ex eo liquore, quem insuderat intra latera virginalis mei, magna pars defluerat in lintea, notisque infecerat, quas non eluerem. Ex eo tam abundantè profu-

vio multa facetiarum posterâ luce argumenta cepit, sicut ex cruore virgineo, cujus venæ per lintea tota ductæ.

Oct. Sed dixisti tunc non altè tibi infixum fuisse *Callia* mucronem.

Tull. Velis tibi altiùs infigi, & mihi quidem post infixus est; & ex eo vulnere vis sanguinis. Hanc enim post velitationem paululum requievit *Callias*. Moriar, mea *Tullia*, dicebat, ni te plus oculis amen, plus vitâ; nihil unquam pulchrius videri potest inter mortales. Dea es, an fœmina? quam tibi turgent ubera mediocri tumore, quam dura, quam à se apto intervallo distita! ea verò manu tractabat, dein osculis impetabat papillas, ore apprehendebat, leniter mordicabat, labiis sugebat. Id me sanè ultra quam putassem, permovebat ad libidinem, æstu inflammabat, qui me totam urebat. Tunc & manum inter femina mea demittebat, digitis ludebat in lanugine pubis, mox labia cunni comprimebat, digitis dehinc diducebat, digitos intrò unum post alium inferebat, totum in me Venæ cœstrum ingerebat. Averte, dicebam, hanc tuam incendiariam manum, secede, quid me vexas? ille exultare, quod faterer me incendi. Lævam manum meam arripit; veneram hanc tibi facem incendo, inquit, quæ incendium illud quod excitat, restinguat. Juber eam facem capiam; jam audacior facta, quia cupidior, capio. Vix eam manu complecti poteram. Horrui duram, rigidam, ardentem. Hec inquit, sum diffusurus cu-
neo

neo hoc ostium tuum tam adstrictum, tam compactum & angustum. Macte animo, mea Nympha, in eam spem te potiundam mater tradidit mihi: si cùm reverteretur ad nos, te reciperet à me tam integram quàm dedit, generum ignaviæ incularet, generum me negaret sibi, qui tibi maritus non fuisset. Pati non potero, repono, occides me si tam grave pilum intra corpus meum velis totum condere: tute ipsa, inquit, dux esto ad prælium, ipsa tu torque tuis manibus id piliquicquid est in scopum illecebrosum, quem ipsi amor posuit & Venus. Rogat ne elabi si nam è manu mea, obsequor. Conscendit iterum ego ostio meo applico quod subingredietur auspiciis meis, è femoribus meis alterum intrà quæ se conjecerat, in altum tollit, manu suppositâ alterâ, pilum ostio admoveo, pulsare ille magno nisu cœpit. Conquassationes forti animo, etiam vehementissimas aliquot, fero. Pilum primoribus digitis tribus, ne à recta via exeret quæ in hortum ducit, contineo firmum & stabile. Mox nervosius furere cœpit *Callias*, tantoque impetu contorsit in me pilum, ut per vim penetraverit se in uterum meum duos digitos latos.

Off. Abfuit omnis doloris sensus?

Tull. Sensi difficillimum toleratu. Me necas, *Callia*, aio, vociferor miserabili voce; jam non clamor, sed ejulatio fuit. Nec præterea movebatur. Ego telum traho, subirasce ille, increpare turpem & insolentem, ut loqueba-

tur, licentiam. Demum restituere pilum cogor in eum locum à quo diverteram. Sed illico lacteum imbrem, dulce lenimentum vulneri quod intulerat, defluere ex eo tuba sensi in hortum meum. Resoluta est, & elanguit pars illa effræna & impotens. Datae mihi breves induciæ.

Œt. Imber ille in intimum hortum tuum defluxit?

Tull. Haud quaquam, dulcis Virgo, ne guttula quidem. Extrema ora hoc solum rore inspersa est. Ubi exscendit *Callias*, petit ut se abstergam; mox conqueritur de me: si me amares, *Tullia*, dicebat, non negares, ut facis, misero, qui amore tuo ardeo, veros amoris tui fructus. Amo te, respondeo, & perditio amore; sed miseram quæ me vis facere in hac laniena? nescis, subjicit, istam corporis partem non jam esse tuam, sed pleno & indubitato jure meam: quid me prohibes rebus meis liberè frui? an decet bonis instructam literis, ut tu es, mea conjux, meæ delicæ, sui muneris adeò esse negligentem? nam tui muneris est mecum non contendere de his Veneris muneribus. Ah *Callia*! replico: etenim, si nosces quàm molestus ille sit dolor quem infligis mihi, te misereret *Tullia* si *Tulliam* amas. Decorus & honestus tibi est dolor, subjicit, quo acrior tibi videtur, tu honestior videberis, sed diuturnum non erit quod dolet, id verò solum erit diuturnum quod te in posterum quàm maximè delectet. Demum vitio tibi vertetur quòd tantam cop-

am prolifici seminis intrà sulcum non exceperis, quo scilicet pater fieri potui. Crimen est, crede mihi, quo scelestius nullum: ipsa necas liberos tuos & meos antequam nati sint, animam adimis quam non habent. Scelerata est, flagitiosa impatientia tua. Ad hæc ego tecum, dulcissime conjux, nolim de hac re movere controversiam, me ream fateor, ignosce, obsequentiorem habebis, feram omnem ærumnam immoto animo & corpore, ut tibi gratificer. Nam, quæ tua illa est protervia, pupula mea, inquit, ut quæ omnes in omni conditione, etiam te multò juniores quæ nuptum eunt, quotidie patiuntur, effugere posse arbitreris: liberam te nihil præstare potest ab hoc stipendio. Docta es literis Græcis, Latinisque, & te habes ac si esses è stolidarum & ineptarum numero. Tunc ego ridens, Dea pertunda opem fer: quid quid jussis me esse, ut libidini tuæ anciller, constanter ero; sed video quidem me mox pertusam fore, si Pertunda aderit. Risit vehementer *Callias*, ita ut risum è proximo cubiculo audiret mea *Pomponia*; & sedato risu, nunc ait, para te ad proximum hunc conatum, insanire in te incipit mentula mea mihi. Cum me effudero in amatum istud pectus, brachiis amplectere me, nulla res complexum tuum solvat, fac omnino quod jubeo, si me vis maritum; quod rogo, quod peto, si amantem. Quinetiam tolle quam altissimè poteris crura, ita ut lepidissimi pedes admotis calcibus politissimas tibi nates

exosculentur : promitto me facturam.

Os. Et stetisti promissis?

Tull. Maeste animo, inquit, oppeterem ipse pro te lethum, & impatientia tua amori meo pugnat! hoc in conflictu amorem mihi tuum testari, & maximè potes, & omnino debes. Venerem mihi malim habere iratam, quàm te, inquam; interclusit mihi os osculis, & rursus alacriter conscendit. Tollo quàm arctissimè femora, amplexorquàm arctissime, tunc ad portam Lanuvii admovit facem, interiùs diducit digitis vulvæ labia, mittit intro caput, mox totis viribus incumbit in me, & in scmihulcame am corporis partem hastam impulit. Ad primos concussus infixus est mucro: sensi enim multò altiùs ingressum quàm antea fuerat; discerpi me credidi, in longam ejulationem erupi, & eruperunt ex oculis meis uberes lachrymæ. Paulisper restitit *Callias*; & hanc tibi moram concedo, *Tullia* mea inquit, ecce medium ferè itineris confeci spatium: vides tu ipsa, manum meam illuc adduxit, periculum ipsa facerem, an mentiretur, moneret quod superextabat nullo ferè labore trudi posse, si faveam. Superextabat media admodum veretri pars, sedea crassior. Tunc vibrat linguam in os meum, & eodem temporis puncto pilum adigit in perniciem meam. Ejulo, vocifetor, manant ex oculis lachrymarum, rivi: hei mihi dicebam, me necas, tempera parumper tibi ab hoc impetu tam saevo, tam fero; nec tamen amplexus solvebam, nec projecit femora. Aditum ingredien-

ti hoc corporis mei situ expediebam. Ultimo
 tandem tonatu perfecit, ut totus intra val-
 lum meum subiret hostis, sed concussu qua-
 lem sustinueram nullum. Contremuit ad
 hunc impetum lectus, ita ut disiectum cre-
 derent in contiguo cubiculo. Clamorem tunc
 sustuli qualem tolleret, qui intra viscera ha-
 stæ summum mucronem excepisset. Mea es,
 inquit, è castissima virgine castissima mulier.
 Cæterum nihil quod timeas amplius habes,
 aperta est tibi & mihi via, quâ eamus ambo
 ad voluptatem. His dictis subagitare cœpit,
 nec amplius, dolabat, quod quidem
 me provocaret ad querelas. Momento sensit
 libidinis œstrum adventare, *Tullia*, inquit,
 mox horto tuo intimo veneream aquam irro-
 ro, osculum figo cum primùm defluet: vix
 dixerat, osculum dedit, ex imis me sensi
 præcordiis irrigari calido & copioso sanguine:
 sed si levem titillationem exceperis, nihil
 omnino in ea re fuit quo delectarer. Ille basis
 crebis, subagitationibus, murmure suo testa-
 batur mirifica se perfusum voluptate, quam
 in eo loco nactus erat, quo penetraverat cau-
 dam suam salacem. Opere perfecto non ta-
 men desiliit de equo: compensabo nunc jactu-
 ris meis, inquit, hoc lucrum, *Tullia*, mea
 dulcissima, quandoquidem arcem pudicitia-
 tuæ obtineo, faciam quod victores solent:
 ego ad eum, quid solent victores amabo, mi
Callia, qui me victam habes in potestate,
 mancipium si volueris ad obsequium, libe-
 ram si volueris ad honorem. Arcem cui eri-

piendæ tot labores insumpsi , tantùm sanguinis effudi , tam citò ac putabas non deseram tibi vacuam : volo scias me vicissè , & agnoscat imperium victricis mentulæ diffractus & laniatus tibi cunnus. Sanè , aio , laniatus non dubito quin sit , & miserè laceratus , è cujus ore tam parvo fecisti antrum tam amplum ; me miseram ! jam me sentio portâ patentio-rem ; Etenim , quò minùs pateres , inquit , ego eò magis pateret. His dictis sensi intrâ viscera mea succrescere mentulam *Callia* , quæ rabe projectâ flaccida & elanguida paulò antè pars minima sui esse videbatur. Jubet bono sim animo , ut benè valeam , quærit , nihil mihi quod præterea doleat superesse respondeo , gaudio se ob id multò capi ait , & impingit suavium. Sed tu ut voluptatis meæ particeps fuisti ? nullius particeps fui , refero , quis potuit inesse in hoc sævo conatu tuo , quis voluptatis gustus esse potuit ? mutabis modò sermonem , *Tullia* , & fateberis Venere nihil esse inter mortales dulcius ; subjicit , sed & hunc etiam mihi laborem concede ; ut agito ego nates deorsum , tolle sursum , & agita quàm vehementissimè poteris ? poteris autem , si quæ alia , juvenis , vegeto corpore , viridè & robusto. Nego motus , qui mihi sit tam insolens , nosse rationem , ille jubet , propellam sursum versùs hunc corporis truncum ; propello , jubet rem repeti violento impetu , obsequor. Quid plura , mobiliore mihi nates effecit quam ipse haberet : ut me videt satis doctam , rogat ut ne meis lateribus par-

paream, concutit vehementer, resilio vehementius ego. Subsultibus conquatio subigentem, totis me viribus urgebat, ita totis ego viribus recutiebam in me ruentem. Sudabam ego, cevebat ille: & crissantibus inguinibus mixti videbamur minari cubiculo ruinam: contremebat certè lectus cum tanto strepitu, ut is longè latèque exaudiretur dissipatus strepitus. Anima, Venus mea, dicebat, quam me felicem facis? quis me mortalium beator? En en? Anima mea, colliquesco; advenit summa voluptas. Sentio, inquam, hei mihi! quid hoc est quod sentio, mi Callia.

Or. Me enecas hoc sermone, in expectatione tantæ voluptatis ecce emorior.

Tull. Compressit me arctius Callias; promovit in uterum meum eâ vi caudam ardentem ut etiam videretur velle se totum in corpus meum immergere: defluxit tunc in me deliciosus imber, & simul sentio etiam me liquefcere, sed tanta & tam incredibili cum voluptate, ut nullâ amplius in hoc Veneris furore habitâ honestatis ratione, urgerem ipsa Calliam, subsultibus crebris fatigarem: rogarem ut properaret; ita defecimus, resolutis quasi artubus, ambo eodem temporis puncto. Et puto, si Venus ipsa confligentibus agonotheta adstitisset, cui Lauream concederet fuisse dubitaturam. Animam, quam in hoc cursu reciprocando penè a temerata longa pugnæ contentio, vix receperamus, cum audivimus, clavi ad seram admotâ, portam patefieri, & simul mater &

Pomponia lætæ se in cubiculum proripiunt; fores post se claudunt, ne quis ingrederetur unà, pessulo obdito.

Oct. Non quali obdiderat fores tuas *Callias*, hem, hem, hem! & mater & *Pomponia* de eo sibi habendo nunquid altera in alteram colitigassent? hem, hem, hem!

Tull. Salsam te, quæ intrâ paucas horas pessulo obdi fores tuas senties bilibri.

Oct. Est hic, est animus pili contemptor (*U* ille)

Qui cunno bene credat emi quo tendis amorem.

Sic immutasti ipsa Virgiliana hæc duo carmina. Emam, equidem, meo puro puto amorem *Cavicei*, & hujusmodi oblectamenta. Persequere filium narrationis tuæ.

Tull. Tegumentis, quæ ad pedes dejecerat à principio *Callias*, ocyus obductis diligenter corpus operæ *Calliæ*, meumque, ne hoc visu oculi matris offenderentur: nam de *Pomponia* minor cura, cui tam sum nota, quàm tu mihi. Mater accurrit in complexum *Calliæ*, mi fili, ut probè militasti? Victorem te, vociferationes *Tullia* meæ testificatæ sunt; de tua victoria, tibi gratulor & *Tullia*. Si non vicisses, nupta vidua esset. *Pomponia* verò injectis ulnis amplexabatur me, & lachrimis irrorabat ora, quàm te dirè habuit hic Lanio, inquebat, summissâ voce; cùm te audirem, Soror, ejulantem, maledictis insectata sum inconsultam nebulonis libidinem; ut se verò res habent? Optimè; inquam, difficillimâ tandem viâ ad
dc-

delectationem veni, quàm quærebam. Per
 lethi medios cruciatus ad vitæ perveni plena
 & summa gaudia. Mulier facta es subjicit, ego
 verò facta sum, & cum gaudia reputo me-
 cum, quæ jam semel cepi ab virginitate cæsâ,
 miror tam nullo pretio tot bona venire. Diem
 malim deinceps absque Solis luce, quam
 noctem absque Veneris usu. Bene est, abun-
 de est, inquit, & sanè his quæ non fruitur
 puella Veneris donis, vivam puto vitâ non
 frui. Et continuò ad *Calliam* accurrit, eique
 suavium dedit, Imperatorem suum vocans,
 cujus sub signis Venus tam citum de virgine
 tam purâ, & tam inimicâ triumphum ce-
 gerit, hostibus cæsis Eugio, Nymphis Hy-
 mene. Scis *Pomponiam* literarum studiis esse
 imbutam, mater aromatites vinum in argen-
 teo scypho bene grandi *Calliæ* dedit bibere.
 Hoc, inquit, recreabit pectus tuum, & re-
 faciet vires, fili, sed si me credis, dabis te qui-
 eti, satis gloriæ hac nocte partum habes,
 qui virginitatem *Tullia* occisione delevisti.
 Me autem conditas nuces tres quas attulit e-
 dere jussit, & ad aurem insusurravit obtine-
 rem à marito, ut per horas aliquot requies-
 ret. Opus illius valetudini esse somnum,
 & ab hac palæstra quietem. Post utraque a-
 biit, *Pomponia*, precata est, cum valediceret
Calliæ, novos animos, novam alacritatem,
 mihi patientiam laboris & invictum robur.
 Interea, dum mater & *Pomponia* loqueban-
 tur, materque componebat lintea & tegu-
 menta; *Callias* subtus protensa adversum me-

aranu, mammas, ventrem, totumque, in-
 quo pugnauerat tam fortiter, Veneris cam-
 pum pererrabat. Itaque restitutis momento
 temporis viribus, cum *Pomponiam* receden-
 tem revocasset, volo testis sis, ipsa tu soror,
 inquit, quam dirè habeam dominam ineam,
 sororem tuam, ego nebulo, & ea inspectan-
 te adsilit in me, telumque suum immane in
 in uteri mei ulcus impressit. Recruduerunt ad
 vivum vulnera quæ fecerat, & acutissimo
 dolore puncta infremui, ah *Pomponia* mea opi-
 sis, clamo, advola, ille verò horribilibus
 concussionibus agitare me & lectum quatere.
 Ad hæc *Pomponia*, materve cachinnantes pro-
 ripuerunt se foras festinæ. Post aliquot suc-
 cussus eosque vehementes evanuit dolor omnis
 acerrimæque successit titillatio, qualem non
 cogitaram. Nates motito superequitantem
Calliam imitata. Ad eum motum quem ciebam
 jam ultro suavio dato gratias mihi egit, quòd
 rem facerem sibi gratissimam. Hic cursus
 paulò longior fuit quàm alii fuerant. Demum
 me semine prolui in intimo utero sensi, & si-
 mul excerni ex me nescio quid, quo dulcissi-
 mæ velut prurigine titillarer. Ad hoc gau-
 dium nihil accedere posse nuntiarunt omnes
 mihi mei sensus, quo majus & jucundiùs fie-
 ret. Re patratâ eduxit è concha mea fascinum
 iam capite summissò inglorium. Volui sudario
 detergere, nihil opus est, inquit *Callias*, æ-
 què mihi sicca & pura est mentula, ac si in
 hac voluptatis palude non nataisset. Protinus
 attrectavit manu cymbam, digitum imò
 me

medium immisit intrò, siccam invenit vulvam, non temulentam. Faveant Superi, inquit *Callias* ex hoc congressu, procul dubio, Anima mea, utero concepisti. Meum tuumque semen matrix illa tua quæ mihi liberos debet, omne imbibit. Fatere, cor in eum, num quam cepisti, pretergressa tibi visa est voluptas omnem voluptatem, quâ unquam sis per vitam tuam perfusa. Fateor, inquam; sed quod præcipuè tam incredibilis mihi oblectamenti titillationem intulit, cogitatio fuit, quæ me etiam sola plurimum delectare possit, abs te illam mihi venire, è tuo corpore in corpus meum illas fluere delicias. Osculatus est; & quiesce, inquit, paululum, mea *Tullia*, donec excitem te ad nova prælia, & novis gaudiis impleam tibi tuam navim. Fatigatos invasit amicus sopor, tresque continuas per horas tenuit & juvit: Solutus *Callias* impegit mihi basia multa nec ideo excitavit dormientem: ita me altus oppresserat sopor. Revolvit rursus operimenta ad pedes; vidit resupinam, & distractis cruribus ostentantem circum in quo jam quinquies decurrerat fervidis rotis. Miratur venustatem corporis, cerei enim nondum defecerant, & ridens tueretur cymbæ compagem solutam. Tunc incensus hoc spectaculo irruit in me, mentulam intumescens protrudit in sinum pudoris mei, & excitata aperui oculos. Bene est, inquit vivis, uxor, timebam ne rem haberem cum mortua, quod de *Periandro* narrant *Corinthiorum Tyranno*. Senties me

vivere, repono; fac sentiam, nihil unquam feceris gratius, inquit osculans.

Oct. Quid fecisti ut te vivere sentiret, & sanè conjecturâ assequor quid feceris?

Tull. Quid illud est tua verò sententia?

Oct. Tuo agitata es motu, quàm potuisti vehementissimo.

Tull. Dicis: vibratis in aëra natibus, continuo meo motu tam aptè *Callie* motui respondi, ut cum deorsum impelleret in meas fores pessulum, ego sursum propellerem. Ita pubes pubi, pecten pectini pugnabat eâ contentione, ut si feminis ad summum capitis verticem fontem habuisset *callias*, ex eo potuissent nihilominus excire.

Oct. Longa fuit hæc concertatio?

Tull. Si tempore metiris, dodrantem; si deliciis, duo sæcula.

Oct. Contingant mihi sæpè hæc voluptatis sæcula!

Tull. Quibus scilicet ætternitatem suam omnia acceptò ferunt sæcula animantum. In temperanti fessa agitatione, laborem diutius ferre non potui; victam me fateor, inquam, sine paulisper spiritus colligam. Dedis te, arma ponis *Tullia*, subjicit, ô te ignavam! Agedum revoca animum, pacem peto, repono, aut breves inducias: Plus viribus & artibus vales, non quidem animo, ne putes. Cum dicerem, i ple superincumbens

Intorquet summis innixus viribus hastam.

Implet fœcundo rore uterum, distillat etiam mihi album virus. Voluptatum magnitudini

im-

impares, ambo, alter in alterius amplexu
suus resoluti.

Oct. Nihil amplius tibi pars ea, belli in-
testini sedes, indoluit? Quæro curiosius:
Nam ut spe Veneris uror, sic doloris metu
ægra sum. Pendeo,

Spemque metumque inter.

Tull. Apage inepta, nihil ærumnæ præ-
gaudiis.

Oct. Credam jam tibi, puto, & mihi ar-
dentissimè cunnus prurit.

Tull. Scalpere interim potes. Scalpam ego,
quid vetat?

Oct. Narrationibus tuis incendiisti me to-
tam. Ah, ah, quid agis? me in furorem
rapis, abstrahere adulterum digitum, ama-
bò, soror. Quid tibi præterea à *Callia* ul-
que ad lucem?

Tull. Tandem stupidissimo somno corre-
ptus est per duas continuas horas; haud qua-
quam ego obdormiscere, cum maximè vel-
lem, potui. Ardebant etiam nunc cerei; veni-
in mentem aperiendæ, quæ in hortum respi-
ciebat, fenestræ. Surrexi nuda aperui, nec
Callias suscitatus est à somno. Restinxi cere-
os, & cum me mittendæ urinæ desiderium
premeret, captam in manibus matulam sub-
jicio rimæ meæ. Dilabens lotium ussit me
acri dolore, ut vix ferre possem, cum misis-
sem suspirium, somnum *Callia* abstulit ge-
mentis vox. Vidit, nec movit, defixit in
me oculorum aciem, nec somno esse solutum
percepi.

Ost. Rem mirabilem refers, ægrè tibi lotium missum est?

Tull. Ita me diviserat *Callias*, ut fissa latum ad minus digitum rimâ interiori, quâ ad summum bonum itur, protritit discerptisque floris mei foliis, calyculoque disrupto, in quo mea latebat virginitas, crudeles intus lacerationes superessent. Itaque acerba erat hæc ærumna, quam urina laceræ vulvæ inurebat, ac si tu vulneri, quod tibi ferro fortè infixeris, sal acetò dilutum infundas. Effluebat ex intervallo, non continuo fluxu fugiebat urina. Cùm modò sustinerem deciduæ impetum, modo laxarem, inopinam his verbis aggressus est *Callias*. Etiamnum dolet, mea *Tullia*, ego matulam subito deposui pudore offusa. Putabam te dormire, aio, cor meum, ignosce imprudentiæ meæ & impudentiæ, pudet re turpi offendisse oculos tuos: Quid me vidisti hac cum matulâ colloquentem? Vocas rem turpem, inquit, quæ cum necessaria sit, turpis esse non potest. Denique me in lectum misi, postquam sudario exsiccassem pudenda suspensâ manu. Intra ulnas totam, intraque femora sua suscepit *Callias*. Mox oscula ori impressit, nates alterâ, alteraque manu leniter verberabat. Rogavit, ego hortarer ipsa, admota manu, mentulam ad novam pugnam; illud sibi præstarem officium, nec negavi. Intumuit illico intra manum meam, & ridens *Callias*, accensam mentulam rigidamque in umbilicum meum iterum atque iterum torisit.

Quid

Quid tu, inquam, vis etiam, qui tam fervus es, per medium ventrem adactâ hastâ viam tibi aperire ad libidinem? Vis tam simpertusa quam Danaïdum urcei? risit ad dictum *Callias*, & suppositâ manu femur meum sinistrum semisupinæ, ut eram, in latus suum dextrum sustulit. Nunc te volo inire novâ figurâ, inquit, semisupinam, & in latus recumbentem. Mentulam ad ostium applicuit horti mei, & impetu infixit. Cùm tota non subiret, rudis es, ait, ad hæc opera, *Tullia* mea, patere te doceri. Respondeo à nullo potuisse meliùs hanc me artem edoceri, pergeret, me docilem habituram discipulam. Jubet pubem publi conjungerem, mihi cunnus oscularetur proximum mentulæ caput, sic aditum fore facilem ad intima, modo altissimè femur, quod ejus lateri superjeceram, tollerem. Obsequuta sum, & uno concussu immerfit totam in vulvam meam ad usque coleos, mentulam.

Oct. Nec demum dolebat.

Tull. Confricatio frequens sensum omnem doloris obtudit; voluit scrotum sibi molliter tenerem; adhibuit testibus meam manum molliter, & primoribus digitis utrumque compressi, & illico vivida vis seminis exiliit in sentinam navis meæ, mihi que per libidinem effluvium movit; utrique capta de utroque voluptas summa. Jam ad multam lucem, in his lusibus, processeramus & promiserat mater visuram nos summo manè, dum serimus varios sermones, dum miscemus of-
cu-

cula, dum inguina fovemus inguinibus,
 vox pervenit ad nos accedentis. Veniat quan-
 tumlibet, inquit *Callias*, non faciet tamen
 quin amplexibus tuis exsaturem libidinem
 meam. Est constitutum mihi, voluptas mea,
 vere dum hunc tuum cunnum ostendebat,
 septem decursionibus subigere. Sex peregi,
 superest septima, quæ me ad satietatem ferat.
 Ut sensit matrem foribus proximam, con-
 scendit rursus, & cum insereret seræ cla-
 vim, & ego inquit hanc meam clavim
 mitto in seram tuam. Subagitare cœpit &
 mobiles mihi nates optare. Interea ingressa
 mater, contremere miratur lectum, ego
 verbis perstrepere, & suspiriis præ pudore.
 Quid est quod video? Nata, inquit, nox
 tibi tota non suffecit, nec tibi *Callias* ad fru-
 endam *Tulliam*. Ignosce mater, respondeo,
 malim mortem, quàm me vilam à te in tan-
 ta turpitudine. Fœlicitati *Tullia* meæ allabo-
 ro in ipsâ *Tullia*, subjicit *Callias*. Immaniùs
 concutiebat, tunc mater, obsequere marito
 tuo nata, nec te utique obsequii pudeat,
 quod officii pars est maxima nuptæ, ab eo
 mox reversura, interim alacres explete alter
 alterius cupiditatem. Egressâ matre *Callias*
 jubet subsultus objicere concussibus suis rapi-
 dos & frequentes. Jactitare nates cœpi, sut-
 sumque deorsumque ferri; ut facturus im-
 petu impressionem abscedebat, ut faciens
 irruebat. Laudabat animos, mirabatur mo-
 bilitatem: At ego volo, inquam, laudes in
 te meum amorem, qui me his commotio-
 ni-

nibus , quas imperas , dehonestat. Laudes obsequium etiam ad turpia : At vero , ecce , mi *Callia* ! Mihi ecce defluunt libidine venæ omnes : Urge opus. Ille ardentius operam mihi navare , *Itque reditque viam toties*. Sed , ut si esset exhaustus in eo humoris fons , ex ejus nihil manabat tube. Osculans & vellicans excitabat , ut properanti adessem , & cursu , quàm possem velocissimo , deferrem ad optatam Venerem. Ego subsilio , crebrilve subsultibus cieo cupidineum imbrem in impluviùm meum , & longo post me intervallo pervenit ad metas. Postquam in amplexu meo arrus fessos recreavit , exsurrexit è lecto , servilque vocatis induit vestes , & basio dato veniam petit ignaviæ suæ , sic loquebatur : condones mihi , inquit , enervatam hanc mollitiem , qui tam pauca itinera percurri in tam pulchro stadio. Hæc cum diceret , reversa est mater , meaque cum matre Sole gratior apparuit *Pomponia* oculis meis , altera oculorum meorum lux. Jusculi infusis plurimis ovorum vitellis scutellam illa & illa adferebant. Mater *Callie* , *Pomponia* mihi obrulit : ego hausi hilare , negabat *Callias* se egere , exorsit tamen. Postea mater jussit requiescerem : nam scio , inquit , te tantùm itineris hac nocte confecisse , ut periculum sit ne in morbum incidas , corpus tuum delicatum ni diligenter cures. Septem omnino milliaria percurrimus , adjicit *Callias* ; fessam esse plurimum verisimile est , quæ me toto itinere vexit summâ celeritate. De his postea

loquemur, refert *pomponia*, tu interim quiete & fomno refice fatigata membra in nocturno labore.

Oct. Video, Soror, in ea narratione, picturam oranium quæ jam virginali meo, puto, imminent. Sed si bene præfagit animus, quàm tu tulisti, feram molestiora majores etiam, quam cepisti, capiam voluptates. Nam inferius illud gurgustium minori mihi, quàm patebat tibi, hiatu patet, èo mihi molestior vis inferenda, at protensiori tres digitos mentula, quam *Calliæ* sit, rem ager *Caviceus*, & eo mihi dulciores Veneris fructus, quantò altiùs in Penetralia Veneris Venerem inferet.

Tull. Nihil ultra tibi optare debeam ad perfectam fœcilitatem, Soror mea, quàm ut faveat tibi Venus æquè ac mihi. Nunc è lecto surgamus, dulcis Virgo; cras surges tam pulchra fœmina, quàm es hodie pulchra virgo: te puto ad eam pugnam, quæ tibi depugnanda est, satis comparatam.

Oct. Sum; ita me Venus amet. Imo volo constantiam commendari meam sine fletu, sine clamore, deliberato animo omnia feram.

Tull. Cave istud feceris, corculum, graviter ipse ferret *Caviceus* si tam constanter ferres; silentium tibi tuum probro verteretur; marito non solet parva fieri laudis accessio, dum virgo vim patitur, ex clamoribus, ex fletibus oppressæ. Dicunt esse eos ejulatus
vir-

virginitatis dum conciditur, pereuntis vocem. Quæ ex eo consequantur opiniones, tecum ipsa vide.

Oct. Rectè mones.

COLLOQUIUM

QUINTUM.

LIBIDINES.

TULLIA OCTAVIA.

TULLIA.

Nulla mihi dies gratior unquam fuit, quàm hæc nox erit.

Oct. Libero sermone confabulabimur, complectar te, Cognata, in cujus quidem amplexibus omnes mei solent sensus & cogitationes gratissimè conquiescere.

Tull. At vero, in tuis, puto, complexibus non ita quievit *Caviceus*. Sed enim in eo, quem innumeris tuis illecebris excitasti rapido motu, utriusque quies & voluptatis cumulus summus.

Oct. Quæ præfagieras gaudia, inveni; ad eam delectationem nullo opere perveni, quæ omnium utique superat rerum pretium, quæ mortales inserit immortalibus.

Tull. Nihil verò occlusis cubiculi nostris fori-

foribus , quominus jucundo , quem aures jam dudum expetunt , cibo pascar , impedit.

Oët. Intellego , cognata , vis quam pollicita sum , me narrationem aggredi.

Tull. Scilicet , quid dulcius mihi queat accidere , quàm participem fieri voluptatum , quibus ingurgitata es. Nam sermone hoc tuo partem infundes in animum meum , quæ nihil è cumulo tuo detrahat.

Oët. Vellem etiam ita & in corpus tuum fundi per me posse cupidineos illos fluctus , qui cymbam meam ad veri boni portum per hos quindecim dies detulere ; & ex amino loquor.

Tull. Quàm altum , quam crassum infixit in navim tuam malum ad eam navigationem *Caviceus* ! Quàm impar tibi visa est navis tam parva arbori tam immentæ !

Oët. Rides sanè : convénit bellè mihi cum *Caviceo*. Quod perfregit mihi vallum , victori ademit victoriam. Ecce exhaustis fugit viribus. Cum jam languidiorem vidit parens mea , id dedit consilii ut ad patrum iret , prætexit itineri officium , sed , verum ut fatear , cognata , jam fractæ vires vera causa fuere , nec me latet. Hæc , quæ mensis unius erit reparabit virium robur , absentia , prudens profectò consilium.

Tull. Quid hoc est ? tam tenera tam delicata ad primos non periisti *Caviceus* concussus ? Quid audio ? Quæ tam cito talem peregeris , jam facta es athleta. O victricem & laurea-

tam

tam concham !

Oct. Abi improba manus, quæ procaci tactu adulteras novam nuptam.

Tull. Patere inepta, quid times hoc in meo lecto, quem libidine & incendio imples. Eâ cereos illos qui lucent extinguere noli mente, ut omnem pulchritudinis tuæ florem delibem oculis.

Oct. Sed nunquid amoris nuptialis legi cedere lex debet amicitiae? Si patior ultrò quæ olim à te pathicâ sum pati solita, nunquid *Caviceo* fecero iniuriam?

Tull. Ah, ah, ah, quid ampliùs objeceris mihi?

Oct. Quid hi sibi cachinni?

Tull. Novum antrum hausit rimulam illam tuam, in qua sedebat virginitas. Quam immane patet? quid objicies deinceps mihi?

Oct. Nihil habeo, mea *Tullia*, quod objecisse tibi, aut velim, aut debeam.

Tull. Aperi femina.

Oct. Obsequor.

Tull. Quam differt hæc mulieris pars à virginis parte! ecce divita cadurda: O hiatum, manum etiam inducere possim.

Oct. Eh, eh, eh, moves me nimis ad libidinem, remitti me sentio, ni cesses. Vis in manu tua fiam adultera, quæ mori malim, quàm in vetito hominis amplexu pollui.

Tull. Postea videbimus. Sed nunc agam quod ago, quis hominum complere possit hanc fossam, unum præter *Caviceum*? lon-

gè laxior es non solum quàm ego, sed imo quàm mulieri conveniens sit, ut homini conveniat non portentoso. Sum ego stricta præte, quæ tandiu homines passa sum, quæ tot sum effusa sub congressibus, è cuius cymba partus invectus est in vitæ portum. Timeo, Cognata, ne quæ hunc in modum discissa es, omnibus præterea hominibus inutilis facta sis ad Venerem. Quod pumilio una in navi regia, si naviget solus, id in te fuerit alterius hominis mentula.

Oct. Nihil mea interest, me modo suis semper voluptatibus habeat commodam *Cavicus*, &, ut nudius tertius loquebaris, ejus probè machæra conveniat in vaginam meam. Hoc sibi uluique suo perfodit stadium, non aliis. Quod mirere, cum me ultimùm compressit, tam arctè intrò, aiebat sibi vinciri mentulam, ac si manibus premerem, & ita hoc compressu exfugi, ut præ voluptate se diceret emori.

Tull. Tu vero quid?

Oct. Ego spissis basiis animos dabam, & molli crispantium clunium motitatione operam ad metam eunti.

Tull. Sed quam cupio, instituis à calce narrationem: hanc volo à capite ordiaris. Scio te hos per dies probè dolatam, si ex foelicissimis, alia fuit unquam. Sed nunc omnia minutissima vel momenta ab hora qua nupsisti ad hanc usque diem curioso refer sermone, pupula mea,

Ost. Faciam tibi satis: pruriginosa descriptione per aures in animum tuum stillabo voluptates, quas in corpus meum depluit Hy-menæus. Tuo de lecto nondum surrexeram, & jam consanguinei, cognati & affines Cavicei mei ad Lares nostros convenerant. Meministi? ut ingressæ sumus paternam domum, venit obviam Caviceus alacri ore, lætisque & micantibus oculis utrique impegit osculum, & ad me renidens, ades mea aurora, inquit, ades mea fœlicitas. Noluit ad vos irem mater, hæc dedissent mihi pœnas nates, demissa manu verberabat, castigassem pigritiam. Scis te mihi esse Solem non pro Sole, illucescas modo mihi, suum Cœlo non invidiam Solem. Sub hæc salutantium nos turba circumvénit, mox dotales conscriptæ sunt tabulæ, & solemnia nuptiarum, ex more, peracta, & juris Formulæ, ut loquebantur. Nihil ut superesset ad nuptiarum sacra nisi victima.

Tull. Victimam appellas virginitatem tuam, sine cujus jucunda & læta utrique occisione nuptiarum sacra, nec sacra sunt.

Ost. His actis Caviceus, egoque domi, solutis concionibus, relictus sumus, Cœpit ipse rogare sua esse vellem; respondeo me equidem maxime velle, quæ jam mea non essem. Fervidissimis basiis labia mea onerabat, urgebat, ignescebat, ignem per viscera mea inferebat. In eo tota eram, jam apud me non eram. Ancilla una atq; altera comites datæ lateri meo hærebant, avertébant autem oculos

los retrò ut pudicas decebat. Tunc *Caviceus*,
 jube exeant, hæ ancillæ, inquit, anima
 mea, spes mea; hoc nuptiarum nostrarum
 festo diè, quid tibi mihiq̄e cum illis? absit
 in eam me impudentiam cadere, repono,
 quid de me judicares? quid mater, quid do-
 mesticorum familia? præcluserit novis suavis
 os dicenti, ac demum sensi vibrari in me ar-
 ma virilia. Sed ecce revertitur ad nos eodem
 temporis puncto mater. Ut habes uxorem
 hanc tuam, *Cavici*? inquit, ut amas? effli-
 ctim, ait, & perditè amo; nihil amoris meo
 adjicere ipse ne quidem amor possit, quo ar-
 dentior fiat. Sed per Deos Deasq̄e omnes
 nuptiarum Præsides & Antistes! Permitte
 me, mater, virum esse, & quæ vis ut habe-
 am uxorem tam elegantem, tam pulchram,
 permittite me virum esse. Adde, subjicit ma-
 ter, & tam teneram. Te cura tangat tene-
 ritudinis ejus, nam quàm impar sit pugnæ,
 quæ mox alterum alteri committit annos vix
 quindecim nata, reputa, fili, cum animo
 tuo. Dehinc moræ impatiens *Caviceus*, mei
 te misereat, mater, inquit, absumi me sen-
 tio cæco incendio, quod sola extinguere possit
 uxor mea uxoriâ medicinâ. Da mihi nunc
 fruendam; si negas, furaris mihi quod me-
 um est; sis mei mihi boni liberalis; subrisit
 illa; sed enim vero, inquit, isti libidinis tuæ
 impetus intempestivi sunt, non præstabiles
 affectus. Ad noctem differ, quod dilatum
 gratius fiet. Morâ dulcescunt amoris fru-
 ctus, ut reliqua meliorum tempestatum do-
 na.

na. Quàm intempestivæ sint hæ preces , mi-
 fili , ipse videris , vellem sanè indulgere pos-
 se quod petis. Nec hora , nec locus huic rei
 apta sunt. Non morabor voluptatem tuam ,
 sed ad noctem usque moderare tibi. Ah , ma-
 ter , reponit *Caviceus* , miserere generi tui ,
 sanè *Octavia* ipsa non negat vulneri mederi
 quod impressit cordi. Audin ? tu inquit con-
 versa ad me mater , vis mederi huic morbo ,
 vis ipsa esse medicina ?

Tull. Quid ni velles ? nimirum sapis.

Oct. Offusus est mihi rubore vultus , qui
 pro sermone fuit ; obmutui. Taces nata ?
 inquit , nam & contentis. Secede igitur tan-
 tisper , est quod tua refert , maritum tuum
 monere , ingredi in id cubiculum interius.
 Secessi passus duos tresve & arrectis auribus in
 eo tota fui eorum quæ dicturi essent , ne quid
 me fugeret. Tunc mater ad *Caviceum* , nec
 tempus , nec locum nuptiis faciendis apta
 esse dixi , fili , haud ipse negaveris : mox enim
 ex affinibus nostris , qui nobiscum accubitura
 sunt ad prandium advenient ; lecti in hoc cu-
 biculo nulli. Nihilo tamen minus ecce tibi
 trado *Octaviam* , sed eâ lege ut libidini semel
 tuæ pareat , hoc temporis momento. Pro-
 xima nocte fruere ejus amplexibus ad satieta-
 tem. Verùm hac horâ novi te & operam &
 oleum perditurum , cum non sit ubi eam
 commodo ad Venerem corporis situ loces.
 Demum parce ætati tuæ puellæ , nam dicunt
 esse te æquo membrosiorem & equo. Tau-
 rum paulò post , quantus ille sit , facilè feret

si sensim sine sensu assuefieri velis oneri, nec
 primo conatu disrumpi. Vi minus quàm ar-
 te iuvabit ramum illum tuum ejus in hortum
 adigi & inferi. Hæc ridens, dehinc me vo-
 cat, & adhinnientem mihi videbar audire
Caviceum. Tua non es nata, inquit, mariti
 es, petiit sibi per momenta aliquot te tradi.
 Quam in omnem vitam cessit Hymen, nec
 ego nec tu negare possumus, Precibus acqui-
 evi, quæ tibi pro lege sunt. At volo semel
 tantùm ejus obsequaris libidini: cùm perfe-
 cერი, eripe te foras; si secus feceris, iratam
 me habebis. Promitto facturam; verùm,
 inquit, verte te iam omnes quos voluerit con-
 cumbendi modos, ac maximè cave ne per
 culpam tuam tibi maritalis imber dispereat
 tibi. Ita te adsilienti præbe, ut quâ te viâ
 petet tuum in uterum decidat. Vide, faxis
 nata. His dictis osculata me ad *Caviceum* du-
 xit; & unâ inclusit. Hoc proximo in cubi-
 culo, inquit, expecto *Cavici*, dum iter il-
 lud peregeris, ad quod te admittit *Octavia* in
 ipsa *Octavia*. Secessit misso cachinno, sed
 momento reversa, oblita eram, inquit, quod
 maximè factum oportuit: sed jam me sede-
 re jussit *Caviceus* in sella parieti affixa. Sed
 pedibus ad hæc divaricatis, elatisque femori-
 bus sellas supposuerat. Nuda eram ad um-
 bilicum, ipseque arma virilia eduxerat. Ut
 vidit mater, ingeniosa res est amor, inquit,
 quàm accommodus hic situs ad Venerem.
 Fugit terrò *Caviceus* mentulâ minitante: re-
 spexit mater. O monstrum, inquit, sed
 for-

forti esto animo nata. Bene erit, si bona uti volueris operâ tua. Excenderam è sella, meque ad honestatem composueram. Nolo, inquit, mater, ex collisione vestium tuarum quid hoc mane de te sit factum, convivæ nostrî conjiciant. Resolvit vestem, relictoque mihi in ima corporis mei antica posticaque parte interiori indusio, nunc, inquit, sed memor jussi mei admitte virum tuum. Iterum impressit osculum mihi sinu, quid condis papillas has tuas sororiantes, nunquid merentur *Cavicei* oculos & oscula? & ad *Cavicum* conversa, ecce, ait, aperta est arena tibi, *Cavicei*, adesto Athleta fortissime. Post abiit. Lætus festinusque accurrit *Caviteus*, mihi indusium tollit, manumque proccacem parti meæ admovet; dehinc sedere jubet, ut sedebam, utroque ponit sub pede sellam, ita ut cruribus altiùs sublatis, horti porta ad speratos impetus obversa pateret tota. Dexteram tamen subtus nates insinuavit, paulò magis admovit me ad se. Nunc vero porrigis hera mea, inquit. Lævâ sustinebat hastæ pondus, tunc procubuit in me.

Tull. Agedum, quid tu interea?

Oct. Nec negabam, nec ultrò dabam. Alterum stupidæ foret, petulantis alterum. Applicuit arietem foribus meis, in rimam priorem cujus labra diducebat digitis, inferuit mutonis caput. Hic vero hæsit, nec ultra quidquam conatus est: *Octavia* mea dulcissima, inquit complectere me, dextrum femur tuum subleva, & in lumbos meos

mitte. Non intelligo quid velis, inquam, quid moliris? te mei pietas capiat? sub hæc femur ipse meum subdita manu superinjicit in lumbos suos, situ quo voluerat. Demum adigit in venereum scopum mentulam, & principio quidem impellit levi concussione, mox fortiori, ac postremum eo nisu, ut summum mihi non dubitarem imminere periculum. Rigida ea erat ac si cornea; igitur, cum minima loci capacitas negaret ingressum; & in intima viam quæreret sibi, & faceret, caligas demisit in pedes, & nudus, ut nuda eram, cominus verberare cœpit vehementer valii mei crepidinem. Tantâ vi ruebat, & cuneo illo diffindebat me, ut lacerari me exclamarem. Paululum requievit ab opere; Sile, amabo, corculum, inquit, ita hæc res agitur: obdura immota. Iterum subter clunes manum misit, promovitque ad se, quæ videbar in fugam converti. Nec mora, crebris concussibus ita me fatigavit, ut fere animo deficerem. Rapido post impetu hastam impulit, summusque mucro hæsit in summo ulcere, clamorem tollo, quem ut audivit mater, festina accurrit. Heus tu, Cavici, inquit, oblitus es pollicitum esse mihi hanc tuam palæstram, quam indulsi tibi, ludum fore, non pugnam? cum hæc loqueretur, in sudorem defluxit venereum Caviceus. Sensi me imbre fervido irrigari, at ut primum colliquefcebat, eò rapidius agebat se, & humor ille viscidus favebat conatui, ut qui contum oleo liniat. Me igitur duos tres-

ve digitos perfodit, eamque seminis copiam
 plenis laticibus fudit, ut intra viscera mea
 penetraret, pubemque mihi postea complu-
 cret

Tull. Tu interea eras fatui puella cunni; ni-
 hil movebaris, nec similiter resoluta es!

Oct. Fatebor mea *Tullia* tuuc primum per-
 cepi quid sit venus. Nec omninò tamen ex-
 ploratas habui omnes harum voluptatum dul-
 cedines. Cum jam deficeret *Caviceus*, inces-
 sit me quasi micturientis pruriens libido; tum &
 ipsa retrò clunes tollo, & illico sensi magna
 cum voluptate excerni ex me nescio quid,
 quod mirabiliter me eà in parte demulcebat.
 Conniventes mihi oculi, crebri anhelitus,
 vultus mihi ignescere; totum corpus dilabi,
 ah, ah, ah, deficio *Cavicei*, exclamo, siste
 fugientem animam, desiste ab hac re, quæ
 tam jucundè enecat. Euge, *Octavia*, in-
 quit, huic voluptati omnes spiritus adverte,
 ejice fortiter ex te, quod titillat tam suavi-
 ter sensus. Interea nervum, qui jam elau-
 guebat, demisso intra crura mea capite, su-
 stulit lava manu, & iterum intravit in osti-
 um meum. Hic demum tactus novos in his
 locis ignes excitavit. Copiosa ex me titillan-
 tis fuit liquoris pluvia, ut mictus potius vi-
 deretur quàm ejectio seminis è locis. Hoc si
 temporis momento parata fuissent ad pugnam
Cavicei arma, per Venerem! gaudio & vo-
 luptate ebria irritassem ultrò in me ipsa ego.
 Tam citò curriculum illud à *Caviceo* piguit
 esse confectum in stadii mei osâ, nec in ipso

stadio.

Tull. Ita bellè , ita ad vivum rem depingis , ut me etiam si sim siliernium movere possis. Osculare me : Vis *Lampridium* ! Sed non vis : Rapis me in furorem , quid velim , quid no- lim nescio.

Oct. Quid tibi enim mihi que cum *Lampridio* ? Quid vis me velle , quid nolle vis ?

Tull. Infanio perdix mea , turturilla mea , eh , eh , mihi tuam manum commoda.

Oct. Do propriam , non commoda. Quid postea ?

Tull. Mea mitte intra femina , expansâ vola Veneris aggerem occupa , prehende belli intestini sedem , immitte digitum ; mihi verò sis pro marito , insili in me , subige , suba- gita ; pulchrè omnia.

Oct. Etenim si tibi essem quod *Caviceus* mi- hi. Sed quid umbra ad corpus : ut admoves pudem pubi , ut committis cunnum cunno , ut hæret pectus pectori.

Tull. Diffluo , diffluo ô *Lampridi* , *Octavia*. Ah , ah.

Oct. O te libidinosam ! Tibi rivus marat è lumbis , è quo vix puellulus amor enatare possit.

Tull. Permite tantisper requiescere ab hac rabie , nam Veneris profluyium rabies est. Sedata tandem hæc est mihi tempestas , red- dita membris malacia ; redi ad *Cavicum* quem in pugnatione arcis tuæ reliquisti sudo- re fluentem.

Oct. Pergam dicere. Verùm de *Lampridio* quid

quid cogitabas? quid dicebas, æstu furens impotenti? Cur potius non invocabas ad opem, operisque partem *Calliam* tuum, quem amas, qui te deperit?

Tull. Scies, communicabo tecum secretissimas meas cogitationes, lusus, delicias, gaudia. In partem bonorum vocabo te, omnia inter nos dividentur: memineris somnii, quo qualis vitæ tuæ cursus in conjugio futurus sit, præfagire debuisti.

Oct. Dividere & dividi tu me docuisti verbum esse in rebus veneris salacissimi sensus: & vis inter nos omnia dividi? avertat omen Venus.

Tull. Te inlulam, dividêris mecum, ego tecum, divisorem habebimus probum; omnia sic inter nos bona, quasi iudicio Veneris eriscundæ, nostra dividentur, ô lusus, ô risus, ô illecebrosas procacitates! Sed quid obrectas nugatrix? sequere narrationis tuæ filium.

Oct. *Gerræ Gerræ*: scilicet, seria petis, ô scœminam gravem & probam! revocas me ad sermonem, hac tuâ *Philosophia*, moribus hisce tuis dignum.

Tull. Hoc tuum est delictum. Sed agendum, fac quod facturam te dicis nec facis,

Oct. Etsi lapsus in paralyfim *Cavice* nervus peteret summisso capite inducias, minabatur tamen mole & pondere terribilis. Spumas ore agebat, & suo meoque tactus & madidus rore, identidem meam coucham osculabatur. Perfecisse me cognovi placatis meæ

libidinis fluctibus. Igitur liberior & audacior facta, quid ulterius petis, inquam, à me, ò Domine, obsequuta sum, & me fatigat patientiæ meæ imago. Nihil superest quod præterea optes! sine abeam. Amplexabatur altero me brachio, altera verò manu vulvam spurcitiis ejus meisque turpem tractabat, identidem offerebat arrepto fascino, non amplius arrepto. Sed ab ejus me tandem expedivi amplexibus, & dum fugienti repugno, fellam pede offendi, quæ in pavementum dejecta, non mediocrem edidit strepitum.

Tull. Tunc supervenit mater tua, hoc velut classico finiti prælii admonita, & ad lauream tuam vocata.

Off. Dicis. Non queretur mater nos coluisse sicca Venere, dicebat *Caviceus*. Scio, reponit mater, te nobilem esse Palæstritem, sed vereor, ut prædixi, ne sicut operam, ita & oleum perdideris. Num bonæ fidei homo es? Virginem reddis quam virginem commodavi? Ingressam verò esse non perceperam, nec item *Caviceus*, cui nuda adhuc propendebat ante oculos meos mentula.

Tull. Haud fugit ad aspectum mater, nam

*Recta veniunt, videntque magnam
Matronæ quoque mentulam libenter.*

Off. Puto equidem, his de nostris rebus subodorata est muliebris curiositatis conjectura, aut etiam ipsa vidit ocularis minutissima quæque.

Tull.

Tull. Vel quæ sanctiores, & castiores, curiosæ sumus omnes harum ineptiarum. Mater mea primâ nuptiarum mearum ætate, cæque aurea, sic diem voco qui nocti beatæ illi successit, nihil dulcius antiquiusve habuit, quàm ut sibi quæcunque passa essem, enarrarem? & injectis ad collum ulnis, dum dicerem, oscula figebat ori meo, quæ vix *Lampridii* vincant suavia.

Oct. Eandem de mea audies dementiam, effugit in alterum *Caviceus* cubiculum, ad *Caviceum* redeo, sublato manu unâ subligaculo, quod ad pedes defluserat, post januam occlusit mater. At tu, inquit, ut iusisti, nata, ut maritum experta es? amplexu arctissimo fovebat hæc locuta, osculis premebat. Absit à te pudor omnis, nata, puta tibi dicta quæ mihi dixeris, in matre sociam habes ad hæc *Hymenæi* sacra. Loquere.

Tull. Dicenti ardebant oculi, venæ turgabant, hiscebat concha, per *Venerem* meam! Diffluebat ultro remissa. Nec miror: nam id ætatis nonum atque vigesimum annum vix attigit. Anno nupsit decimo tertio; in has te vitæ auras, fœlici partu, mea *Octavia*, edidit ineunte decimo quarto. O quali incensa æstuabat pruritu.

Oct. Principio nihil respondebam; post cùm cœpit inquirere curiosius, quid quæris mater, repono, obsecuta sum tibi & *Caviceo*, tibi, nam debebam; *Caviceo*, nam iusisti. At ne suspicetur quis has vestras

nequitias , emittam , inquit , *Caviceum* ex domo. Jube verò in inferius conclave descendere , non excedere domo , inquam , id multò erit honestius , quàm si exegeris è tectis ut extraneum , qui tuus quia tua sum , & quia meus est. Illico ad eum abiit. Sede interim , ait , dum , redeo. Dimisso ad inferius conclave *Caviceo* , regreditur : tunc , liberè loquere nata , puella es , ætate non infans , & jam ingenio matrem familias præstare debes. Mulier ego & tu sumus , hoc , in quod vocata es uxoris munus , bonæ mentis fons est equidem nobis certissimus , officii nuptialis Provincia quædam velut Regio est judicii & mentis , in qua turpe est deficere nos judicio & mente cujuscunque ætatis simus. Ut bona gaudia mariti in corpora nostra , sic bonam mentem in animos eodem tubo , egregii artifices , infundunt.

Tull. Quis dubiter , & ipsa satis es amplo documento , quæ ante hos dies etiam fandi rudis , hodie tam aptè , ingeniosè & comiter omnia & agis & loqueris.

Oët. Vix apud nos velut in una sede moratur virginitas & bona mens , duæ pretiosissimæ vitæ res. Qui aperit nobis vulvam , aperit & delitescentem mentem , virilis contus. Fortè in hoc , dum nascimur , loco detrusam , mox impulsibus concussibusve suis ex hac infima sede ad superiora agunt.

Tull. Belle dictum , ah , ah , ah , si
quæ

quæ tibi excussit virginitatem mentula ,
mentem incussit. Ideo huic nervo affectum
mentulæ nomen , quòd impressa sit illi fa-
cultas à natura , creandæ in nobis bonæ
mentis.

Or. Igitur audacior adhortatione matris fa-
cta, non alia sum, inquam, mater, ac eram
ante horam, nisi quod conspurcavit miserè
Caviceus. Rapidum *Cavicei* telum vulnus tuum,
vulvam ostendebat, non hausit. Subire non po-
tuit, mater, præ crassitudine, inquam, nec fer-
re ego crudos impetus, igitur erupi in cla-
morem, discepi me, cum dirè peteret,
sentiebam. Nec tamen intrò vallum tuum
pervasis, aggeremque perrupit? subjicit.
Non potuit, inquam, nam citò in humo-
rem furor ille impotens resolutus est. A-
gè, ostende, inquit, indusium tuum: Ec-
ce mater, aio; ut vidit abundantiam imbre
conspersum, exclamat, ô filia, quid vi-
deo, quàm divitem & inexhaustum libi-
dinis fontem habet *Caviceus*! O te lætam
& fortunatam, si hæc feminis copia ute-
rum tuum intimum irrigasset. Hæres fin-
gi ex eo nobis potuit robustior Hercule.
Nunc, inquit, nuda corpus, nam id volo
à tam pulchro corpore abjici tam spurcum
indusium. Quid plura? Sumpto alio ve-
stem indui, eaque arte & diligentiam capil-
los & vestimenta mater emendavit, ut ni-
hil præterea addi ad cultum ac honestatem
posset.

Tull. Num indusium condidit quod deposueras? Num lustravit oculis.

Oct. Superstitiosa curiositate expandit. Ego vero erubesceram ad rem, inundationem passa es filia, dicebat, non levem alluvionem: sed apparent nullæ virginitatis læsæ lachrymæ, quid clamabas? Dum conciditur virginitas, sanguinæ ex ejus cæde stillant guttæ, quæ pereunti pro lachrymis sunt. Intellego pulsata tantum fuit, non vulnerata. Hac nocte se res meliori successu habebit: Sed ad id muliebris patientiæ stipendium, quod cœpisti mereri, probè te video comparatam. Demùm indusium armario condidit.

Tull. De convivio, cui & asledi nihil habes dicere quod nesciam. Fœlicis noctis illius, quæ subsecuta est, expone lusus & procacitates.

Oct. Mei, *Ecastor*, conveniendi ad noctem usque *Caviceo* facultas nulla fuit. Ita consanguinæ affinesque è virginum numero adhæserunt mihi, lateri affixæ. Raptim semel suavium tulit, inquietæ, *Dii boni!* quàm suave! Nobis alia omnis præclusa erat ad plenam voluptatē spes & via.

Tull. Licere amantibus die, quod cupiunt nocturnæ, vetant amoris religiones. Sua sunt nocti dona, quæ solem videre non juvat.

Oct. Moriente die vivere cœpimus; mox solutis hominum fœminarumque importunis

nis concionibus , relictis soli alter in alterius cupiditate emoriebatur. Tu ac *Pomponia* aderas , tandem utrumque manibus prehensum duxit mater in genialem thalamum , hac satis hactenus die laboris tulistis & inquietudinis , inquit , reficite animos quiete & corpora somno.

T V L L.

*Ite agite , ô juvenes , pariter sudate medullis.
 Omnibus inter vos : non murmura vestra columbae ,
 Brachia non hederæ , nec vincant oscula conchæ.
 Ludite , sed vigilantes nolite extinguere lychnos.
 Omnia nocte vident , nil cras meminere lucernæ.*

Ost. Me paulò ante accerserat in cubiculum mater , in quo delibata & imminuta virginitas mea. Hic , reclusa aurea pyxide , odor suavissimus nares nostras afflavit , aëraque implevit. Revolve nata , inquit , ad umbilicum vestem , indusiumque : obtempero. Nudam videns subrisit , es verè pulchra , nata , subjicit , & *Caviceo* digna. Sed hoc suaveolenti unguine facies , ut opera sua minori tuoque labore ferè nullo maxime commisceatur tecum. Tuam inunge tibi partem , nullo meliori pacto poteris tuis defungi partibus. Immitto in pyxidem duos digitos & multo fluentes unguine ad vulvæ refero monticulum. Nec verò , ait , sic facto opus fuit , intrò est mittendum non ad pubem , circum circa , ut tacis , effundendum. Mox ipsa extimant

inti-

intimamque inunxit, rimam, digitis quàm altissimè, potuit, insertis. Te multò junior eram, cum nupsi, inquit, quàm nunc es, si hoc me medicamento Veneri aptiorem non reddidisset matertera, quàm per ætatem eram, patrem sanè tuum vix passa essem, quem tamen absque summo dolore tuli. Rem mirabilem! cognata, illicò insana prurigo vulvam incendit, & tam ardens me invasit Veneris libido, ut vix temperarim mihi quin maritum ultrò adirem, ipsa concubitem peterem.

Tull. Frequentior est hic usus sub hoc Cœlo cum teneriores fruendæ dantur suis viris virgines.

Oct. Quid plura? Tu me in lecto collocasti, & ut loquuta es, ultimum morienti virginitati vale dixisti. Cum se vidit solum *Caviceus*, diligenter occlusit cubiculi fores, meas aperturus: omnesque, nequis abditus lateret, lustravit angulos.

Tull. Hic ludus testes odit, qui tamen sine testibus non agitur.

Magnis testibus ita res agetur.

Oct. Et verè acta est. Audierat *Caviceus* cum diceret mater, num mihi vehementer timerem, respondisse hunc marito meo injuriosum fore timorem; & cum subjiceret, si vellem, rogaturam *Caviceum*, me humaniùs haberet, etiam reposuisse omnem mihi dolorem voluptati futurum, è quo illi
voluptas

voluptas nasceretur. Procurrit ad me , & injectis collo brachiis pronus , quales , inquit , agam tibi gratias , hera mea , pro tanto munere ? vis absque conditione tradi mihi , nec frustra erit tibi hæc confidentia , nihil ultra acturum me recipio , cui non consenseris. Sed , ut te novi , consenties fœlicitati meæ. Sanè , inquam , nam quî viribus tuis amorique meo possim pugnare ? Vestimenta jam deposuerat servorum ope , solaque femoralia linea superebant. Sine mora depositis , abjectoque etiam indusio nudus prosilit in lectum. Arctissimo me ligat complexu nudam , & spissimis basiis præludit proximo certamini. Mamas , uterum , crura , clunes , libidinis prostituit manibus , omnia pererrat membra fervidus , & miratur.

Tull. Sed utilissimam nuptiis partem præterierat ?

Oct. Ultimam aggressus est eam. Ad suavem , quam expirabat odorem , non hæc tua latissima specus exhalat mephitim , inquit , nec mirum , quæ tot bona continet , benè olere. Rosea tota es , & myrtea. Sed scio , inquit , mollire viam mihi in hoc gaudii tui meique campo , in animo habuit mater , & ego artem arte juvabo. Hoc tuam modo diffisurus sum conto partem , mentulam ostendebat , rectam , crassam , longam. Ut faciliùs se penetret in venam hanc , cum impulero , etiam unguento mulcebo quod paravi. Uuxit , & intentus

tans delibutam , nunc domina , inquit ,
componere te ad cupidineos hos insultus.

Tull. Ferant operam Virginensis Dea , Su-
bigus Deus , Dea Prema , Deaque Pertun-
da , amica novis nuptiis numina.

Oct. Unus pro omnibus fuit *Caviceus*.

Tull. Hi ad genialem lectum Hymenæi
conveniebant jussu indigetes. Cùm Para-
nymphi discessissent , novam nuptiam ope
sua , ad fortem & invictam patientiam com-
parabant. Aderat Virginensis marito sol-
venti zonam nuptæ Herculeo obstructam
nodo ; Subigus , cùm soluta zonâ in aper-
tum corporis campum pugnaturus conscen-
deret ; Prema , cùm uxorem comprimeret ,
faciebat ea ne se subduceret ; & Pertunda
ut se pertundi & pilo transfigi pateretur ,
nec , cùm diffindi sentiret sibi tenerum cor-
pus , pilum excuteret.

Oct. Conatus facile omnes meos elusisset
robustus , vegetus , quem quarcus supra vi-
gesimum annus ad hanc pugnam faciebat no-
vum Herculem. Ipse me quo situ voluit ,
ad eam rem componit ; non reluctantem
manu resupinam alterâ statuit , alterâ ape-
ruit femina. Post se invergit in me , & in-
tra divaricata crura pronum conjicit. No-
vum hoc me terruit pondus : animo , ait ,
firma sis , & immota corpore , hera mea :
non commovebor , inquam , sed amabo ;
sermonem interrupit cruda sævitia , nam
eodem temporis momento , adactam sum-
ma vi mentulam in vulvam impulerat. Hæc
deli-

dehiscens spontè summum voraverat caput, toto post suo pondere irruit, & obliſtentem loci compagem cœpit ſolvere.

Tull. Scilicet:

*Irritat virtutem animi, confringere ut arcta
Naturæ primus portarum clauſtra poteſſit.*

Oſt. Diſcerpebatur miſerè inſcœlix vulva; manum meam, interprete dolore in auxilium rogabat mitti; miſſaque eſt ab impatientia mea. Amplius tenere vocem non potui, infixamque viſceribus haſtam è vulnere conata ſum trahere: at oſculatus me *Caviceus* ſecti me non ſinam anima mea, inquit: averte manum illam tuam turbaſtricem, minimum tibi mihiſque laboris ad perfectum opus ſupereſt. Interim ſuſtinebat impetum, manuque injecta, ne ultra proriperet ſe mentula, impediẽbam; ſed illico, hei! hei! corculum! ait, preme mihi hunc nervum quem tenes, liga arctis digitorum vinculis. Comprimo vehementer, & eodem temporis momento depluit ros fervidus in hortum meum; nam media omnino mentulæ pars me implebat; nec propterea ſubagitabat me, ut antea: ab omni ſe motu abſtinebat, & ſemen profudit, ita in campum meum, ut ne gutta quidem, aut ſtilla ex viæ regiæ recta regione errarit. Sub hoc elanguere in manu, & in vulva ſalax cauda cœpit. Madida, ſpumofa, veternoſa verſa eſt in fugam.

Tull.

Tull. Lucebant tunc cerei in cubiculo vestro ?

Oct. Ac si dies nobis lucere, ita liquidò omnia patebant. Perfeci, Dea mea, inquit *Caviceus*, quo verò voluptatis me beasti cumulo ? nunc autem tantisper quiescamus ambo, alter in alterius amplexu.

Tull. Tibi autem, cognata, voluptatis nullus fuerat sensus ?

Oct. Audi rem ineptam : ubi exscendit *Caviceus*, me cœpit furiosæ libidinis æstus, ego eum amplecti, osculis petere, suspiriis excitare ; ille mihi & suavia dare, & labia ima vellicare, & digitis in pube, & in cadurcis ludere. Subitò emitti sentio ex venis meis deliciosum profluvium, ac cum eo humore, quo me proluerat, è claustris uteri magno se impetu projecit.

Tull. Sic flumina quædam ex fonte suo, & originis capite ingenti ferri dicuntur rapiditate.

Oct. Exceptit verò hos rivos læva vola *Caviceus* ; qui ad rem hanc inopinam, ego te citius, anima mea, ad libidinis perveneram metas. Ego velut syderata tumescere præ pudore, sed manum dimoverat ex eo loco quem hæc Veneris spuma inquinabat. Non opinabar te id ætatis, inquit, esse Veneri tam aptam. Aliæ in primis congressibus puellæ ne minima quidem tanguntur oblectationis guttâ, tu pleno alveo in voluptatenatas. Bene est, mea voluptas, bene est. Cùm hæc diceret, eò refert iterum lævam :

papa :

papæ! inquit, profluvium Veneris id non est, sed diluvium; quæ tibi vasa in utero latent, quæ tam copiosum potuerint imbrem continere? ego ad hæc, tuus est hic humor, non meus. Effunditur quem intrò profudisti: qui egressum negare potui è vasculo meo tam horribiliter diffillo? quidquid verò id sit anima mea, inquit, gaudeo vehementer te his gaudiis esse ad satietatem impletam, loquere liberè. Ita est, inquam, quod intulisti dum pulsas, id omne malum egregiè gaudiis compensasti. Jam hodie manè umbra me quædam attigerat incredibilis voluptatis, sed nihil matutina illa Venus ad nocturnam hanc. Interea hunc viscum deterfi è corpore, ut potui, ad superinjectum linteum, nam sudarium mater oblita erat pulvino subdere. Nunc verò, inquit *Caviceus*, alacri esto animo. Volo te in omnes transire voluptatis meæ gustus, & quidquid libidini placuerit meæ, etiam tibi placere. Petulantis aio esse mulieris sub viro subagitantis cubare, & commoveri. Nolo te inquit, motitare clunes, & mutuis motibus meis respondere: Imò nolo te crura tollere nec ambo simul, nec alterum alterumve, cum super te conscendero. Sed hæc sunt quæ volo, primùm divariceris & aperias quàm aptissimè poteris femina. Vulvam ostentes mentulæ figendam, & eo corporis situ non mutato ad finem usque libidinem perducere meam patiaris. Sunt & alia de quibus aliâ te nocte faciam certiore.

Tul

Tull. Suus cuique maritus mulieri est legislator: cuique marito sui sunt mores, & cupidines, eoque mulier præstabiliiori utitur fato quo mariti mores diligentiori studio in suos transfuderit. Proba demum ea est mulier quæ libidinem suam in mariti libidine quæsierit.

Oct. Intumescit mihi nervus, inquit, osculumque dedit in latus recumbenti, papillas molli tactu pressit, concham adhuc roscidam tractavit, mox lævam manum meam mentulæ admovit. Rogavit caperem; cepi. Dein me jubet componi ad congressum; obsequor. Conscendit subito, & mentulam applicat ostio: nulla mora, subiit gurgustiolum id meum rigidus hospes; sed haustâ mediâ parte ad quinque pollices altos hæsit. Nunc, inquit, volo, Hera mea, numeres omnes concussionem meas. Vide ne pecces in numero. Cavebo, inquam, & morem geram. Tunc altius impressit mentulam: dum verò concussionum numerum duco, & in ea re figo cogitationem, impetu fregit ostium, & in adyta Veneris irrupit ad coelos usque fulminea mentula. Me acerrimus dolor coëgit ad ejulationem, injunctique muneris in hac perturbatione tulit oblivionem. Me necas, Cavici, me necas exclamo; parce miseræ. Jam tibi res acta est, inquit, ecce me totum quam longus, quam crassus sum, voluptas mea vorasti. Absiste paululam, inquam, recede, educe gladii cruenti partem: Imo altius abdam si possem, repo-

reponit, & dicto citius iterum furiosè irruit, & ita pubem publi conjunxit ut se in me penetrare velle totum videretur. Tollo tunc vocem, non sentis? dicebam, pulsas uteri mei imum fundum? Jam necas, abscede totum gladium hunc tuum, noli immergere in corpus meum! Recessit ut rogabam, & cum mediam traxisset machæram ex vulnere, quid? dulcis uxor? inquit, anchora tetigi abyssi fundum? Mox sensim sine sensu cœpit denuò immittere. Adverte, inquit, cum primum intrò pulsari te senties, liberè vocem mitte, abscedam illico. Nam equidem libido est frui bonis tuis, sed hæc me non tenet dementia ut cupiditatem meam velim in sævitiam mutari. Inducit ad hæc altius mentulam, & cum urgeret, siste inquam, carum sed durum vulnus infixò mucrone infligis. Retraxit iterum: fugit, adjicio cum telo tuo ex hoc vulnere dolor omnis; profundius amabo, ne impellas. Pubi autem meæ, & vulvæ quatuor omnino pollices latos superextabat virile pilum. Novi nunc quantam mentulæ meæ partem impunè possis excipere. Modò tres pollices superemineat, nullus tibi nocere poterit impetus meus. Accommoda igitur mihi manum, & ut ipsa tibi mihi que sit quædam cunni tui accessio. Nam, & nescis, totum venustæ, ut tu es puellæ corpus cunnus unus est. Facio, ut fieri cupiebat: insinuo in eam partem manum; & stricto digitorum complexu arreptam mentulam comprimò. Novas fa-

nè

nè concussiones integrat, ac post decimam resolutus est, meque levi movit titillatione dum seminis rivos meam effundit in paludem. Nihil præterea; nam ejeci nihil.

Tull. Ingenuâ sanè & festivâ pascis aures meas narratione. Quot vero in hac secunda coitione numerasti concussus, quot tulisti?

Oct. Viginti sanè antequam turbaretur numeri ratio; post verò, ut audis, decem. Sed dum exclamo, dum excrucior, dum interfici me queror, alii etiam plures, multò ut vehementiores dati fuerunt. Ipsa de eorum numero judica.

Tull. Agedum: Ut reliqua nocte lussti?

Oct. Toto projectus pectore pectori meo hærebat & incumbibat. Gaudebat adhuc exsuggi sibi mentulam; alligatus adhuc brachiorum niveis, ut loqui solet, vinculis, me basiis atterebat, cum proximum cubili nostro ostiolum aperiri audimus, & eodem momento ad spondam lecti apparuit mater. Nam tu abieras, Cognata, hem puto vos, inquit, in medio amplexu expirasse. Mittit se ad latus meum *Caviceus*, & offensa ego pudore, ignosce mater inquam. Hei mihi quam crudeli & inquieto me homini dedisti! Maeste animo, nata, inquit, pensi officique tui est quodcunque passa fueris. His tibi molestiis creantur dulcia nuptiarum. Tunc, conversa ad *Caviceum*, virginem an uxorem perfectam habes tecum, fili? Me generum habes, reponit, & ego uxorem;

& osculum mihi dedit. Benè est, inquit mater, & similiter *Caviceo* osculum tulit. Nunc meum agnosco, inquit, qui in mea virgine viriliter lusit. Mox utrique obtulit potionem qua reficeremus vires, nec multò post abiit, extinctis qui ad interiora lecti spondam lucebant cereis. Postquam abiit, alligavit me novis amplexibus *Caviceus*, & aliquot post sermones, quibus me voluit rerum, quas à me aut evitari, aut servari cuperet, fieri certiore, in longum dilapsi uterque somnum sumus. In primis dixit mirum in modum odio habere feminei corporis in Veneris palæstris jactationes: Adjecit, & alia quæ non sunt hujus, puto narrationis. Illucebat jam dies cum suscitata à somno cœpi dormientis *Caviceo* corpus curiosis lustare oculis. Fateor, Cognata, nihil exactius, nihil inter homines pulchrius finxit natura rerum parens. Jacebat supinus, pectus candidum, plenum, brachia longa, rotunda; venter modicè assurgens, femora crassa, robusta; tibiz nec nimium graciles, rursus nec nimium magnæ; Cutis alba, nitida, sine rugis, sine mendis. Statuam marmoream dixisses.

Tull. Fugit diligentem illam tuam curiositatem medius *Caviceo* nervus.

Oët. Etiam in quiete timendus, & media in pace minax, quamvis attonito similis. Dum contemplor, credidi novos in eum spiritus ex oculis meis transisse, & im-

missos esse. Quasi à Dominâ sua se videri sentiret commoveri cœpit, & caput attollere; somnum Caviceo abruptit. Finxi ego altum soporem, & conversus ad me Caviceus, dormis, Domina, inquit. Cur tu verò, refero, solvis mihi tam placidam quietam? Putabam, reponit, cum diem vidi, jam vigilem esse quæ Sol meus es. Osculum dat, papillas tractat, uterum, & potiozem uteri partem, amatam conchamprehendit. Conscendit, fissuræ meæ rigidam admovet contum. Memor ero promissi, ait ne trepides. Si altiùs impulero quàm ferre poteris mone. Tunc in sulcum impressit mentulam, ad id viz intervallum quod doloris voluptatisque noverat esse mihi confinium. In hoc ultimo hujus noctis labore me diù permoluit, ac innumeris inflammata concussibus ad libidem, urentique correpta pruritu, non potui continere me quin nates aliquantulum attollerem. Tunc quanto potuit impetu macharam immerfit ad usque capulum, nec, ut antea, dolebat. Tamen gemitum misi, &, adveniente libidinis œstro, largo proluit plagam, quam intulerat, balsamo. Ex me majorem hæctenus se fassus est non cepisse voluptatem. Sic ea nox transacta fuit nobis. Et post brevem colloctionem invasit gratissimus somnus, qui nos ad altam diem tenuit. Quid cætera referam quæ scis, quæ novisti, & quorum etiam magna pars fuisti?

Tull. At verò ignavum habes cursorem qui unâ nocte solidâ ad tertium tantum pervenerit milliare. Sed molles fluxique omnes sunt plerique quibus appendit inguinum pondus natura ultra communem hominum modum. Etenim sunt nuptiæ sexui nostro præstantissimum bonum, nam est infesta omnis & ignominiosa Venus quam Hymenæi lex non honestat. At citra Venerem beata vita nulla est. Sed fœlicitatis nostræ nobis sumus artifices omnes nuptæ.

Oct. Miror, cum res sit tam dulcis Venus, non calere eo semper igne homines. Nam ad carpandos vitæ hos fructus promptiores multo sumus.

Tull. Scilicet ex tua salacitate Caviceique frigiditate præjudicium capis. Amas in tuo nido pippire passerem *Catulli*: Ex materno sanguine fictam, nihil mirum materis incendi caloribus.

Oct. Quod matris famam oneret nihil audi.

Tull. Aliquot annis ætate provector suis ita infecerat nequitiis *Lucretiam*, *Victoriam*, & me, ut nobis nihil esset libidinosius. Novem aut decem annos natæ eramus omnes. *Sempronia* vero mater tua jam duodecimum attigerat. *Victoria* quam deperibat id ætatulæ, puerum esse se fingebat, me vero alterum se, interdum *Lucretiam Victoriamque* appellabat, ac si amans *Domina* loqueretur amatoriiis verbis, sollicitabat

citabat ad amorem. Se uri querebatur, æstum suum osculis, amplexibusque temperaremus, rogabat. Nos verò, quas nullus tangebatur Cupidinis sensus, ridebamus, sed osculabamur, sed amplectebamur. Mox manum sub vestem mittebat, liberrimo tactu delibabat pudicitiam. Interdum humi jacere volebat resupinas, revolvebat vestes, & indusio nuda corpora prostituebat oculis suis: Divaricari crura jubebat. Ipsa se similiter nudabat, post insiliebat in nos, quasi vir esset subigebat. Tali matre ortam decet Veneri esse simillimam. Eh! eh! eh! Memini, audi.

Oct. Credam quæ narras, si docueris quâ tandem sit ratione factum, ut quæ ad libidinem sit adeo proclivis, se tamen ab omni turpitudine servavit purissimam.

Tull. Faciam. Sed audi puerilis amenitiæ licentiam. Tres quatuorve menses antequam nuberet patri tuo, contigit nos agere secum pomeridianis horis. Pater materque aberant, & è familiarium numero nutrix relicta ejus erat custodiæ: Sed in alia domûs parte operam dabat domesticis rebus. *Sempronie* erat à pedibus delicatus, lætus *Dionæus*, annorum puer pius minusve quatuordecim. Admisit puerum in puerilis iulûs societatem, & post concursationes, saltationes, & omnis generis nequitias cepit sibilis & dicteriis jocundum petere. Id puero nomen. O puellam! Dicebat, nos autem pueri sumus, tu pupula. Videte,
Sodales,

Sodales, ut modestè se habet, moriar, hominem non esse, sed virginem puto. Virginem operit virilis vestis. Sexum sanè vestemque dehonestat. Ille, ut pueri solent primum pudore suffundi, postea se fugâ proripere. In fugitivum omnes involavimus. At cum retraxissemus in interiorem lecti spondam, nunc videamus quis quæve sit, inquit *Sempronia*. Manum prima intrâ ejus femoralia infert.

Oct. Nec reluctabatur *focondus*. Ah! ah! ah!

Tull. Apage, dicebat, sanè virgo non sum, & mox sciam utrùm virgines sitis, libidinosæ occurrit manui nervus quem extraxit è carcere. Ut sensit intra manum succrescere, hem quid hoc est, inquit ad me conversa, tange etiam tu *Tullia*. Ego, ac *Victoria* manus admovimus harum nequitiarum rudes. Sensimus tactu hoc nostro magis magisque turgescere: Repetit quoque tactus *Sempronia*; cum primum, ait, tractâvi hanc rem, carneam inveni, nunc eburnea facta est. Dic *foconde*, scis tuæ suppellectilis usum; nunquam expertus sum, inquit, juventutem meam: Sed scio tamen. Doce igitur, reponit *Victoria*. Docebo sanè omnes vos, inquit, sed alteram post alteram, & in eo loco ostendebat secretam lecti spondam. Volo autem *Semproniam* primam edoceri. Igitur manu *Semproniam* capit, & in eam ducit voluptatis regionem. Asiaticis stratum erat ta-

petibus pavementum: pulvinos binos in humum projicit; nunc sede Domina, inquit, & momento post docebo usum tui hujusque membri, mentulam ostendebat, & nihil usquam hoc esse usu dulcius fateberis. Illa se ultrò mittit in eum pulvinum, dehinc femoralia solvit *focondus*, & apertis coleis genua flexit inter *Sempronia* femora.

Oct. Videbas tu?

Tull. Videbam ut tu me: Volo tibi Domina, dicebat, pilum id figere in utrum. Hæc dicens alterâ manu evertit in alterum pulvinum, quem accomodaverat sustinendo capiti, altera *Sempronia* vestem & indusium quàm altissimè potuit, replicat ad zonam. Mox effudit se in eam. Et primo alterove insultu in ejus fissuram pilum impulit. Tremere visa mihi est *Sempronia*. Eh, eh, inquit, dolet, *foconde*, sed jucunde dolet. Vis abscedam respondet. nolo verò, reponit illa. Cœpit *focondus* agitare, & illa singulos ad concussus repetebat, eh, eh, donec uterque titillatione novâ est velut emotus mente. Ah, ah, exclamat *focondus*, amplectere me, Domina, micturio, & itidem ego, reponit *Sempronia*, eh, eh, impelle, impelle vehementer; deficio. Frequentiores integrant concussionem, mutuo insultuum subsultuumve motu. Quàm aptè, dicebat *focondus*, sublevas nates, quàm ingeniosè motitas? Te verò, dicebat illa, sentio verè

verè intrò meiere. Orem! orem? defecit in hæc verba, & paulò post adiecit, delectabilem? Sic utrique id opus peractum est. Cum exsurrexisset *Sempronia*, venit in meos amplexus, ô mirabilem lusum! inquit, abeant deinceps pueriles nostræ ineptiæ: Unus *focondus* doctus est ludere dulcem & egregium ludum. Osculum dedit dicenti *focondus*, dedit & mihi *Victorieque*, ab ejus ludis similes delicias sperantibus. Sed me sentio, quasi si in me multo imbre deplueris, sub iudusio meo madidam, inquit, *Sempronia*. Ad hæc ejus sub vestem manum misit *focondus*. Cave, Domina, inquit, ne iudusium tibi tuum inficiatur hoc humore, & absterfit ipse diligenter. Etenim, si nutrix matere tua animadverterent hoc Veneris tuo in iudusio effluviū, conicerent te vitiatam fuisse. Nec à vero aberraret conjectura, inquit *Sempronia*. Hem! quid audio? Quid fecistis vos, quærebat *Victoria*. Nihil omninò vidi nec æquè fui curiosa ac tu *Tullia*. Quod solent parentes vestri facere; quod facient mariti in quorum venietis amplexus, ait *focondus*, quod faciam mox, mox ego tibi, id fecimus. Nam eam volo quæ vestrum junior est, dum mihi integræ ad irrumpendam Veneris arcem, sufficiunt vires. Minor in ætatis provec-tionis puellâ difficultas, nec tam impobus labor.

Oct. Jam apud me non sum, in stuporem me conjicis, quem fando non explicem. O mater! ô quam te memorem mater?

Tull. Ætate mihi, *foconde*, cedit *Victoria* & habitudine corporis, respondeo; verum ingenio me longè & pulchritudine superat. Ambæ, inquit, lepidæ estis & formâ insignes, refert *focondus*, utrique bona mea commodabo. At vero neutri mammæ intumescere, *Sempronia* tamen jam niveum pectus ornant, non implent. In *Victoria* sinum manum intulerat, mox in meum, & paulum excrefcentia invenerat mammarum vestigia; non mammarum orbis. Sanè si in eâ corporis summâ regione eos non invenis globos, in media tamen invenies lacteam viam quæ te ducat ad cœlum, inquit *Sempronia*, faceta & salsa puella. Ad eam conversus *focondus*, osculer, inquit, Domina, pretiosas illas tuas papillas, quæ me donarunt immortalitate. Basiis oneratas innumeris ostendit mihi *Victoriaeque* sororiantes, duras, candidas, mox eam projecit in lectum resupinam, tractavitque uterum, & Veneris sanum. Voluit & nos ipsæ lustraremus oculis, digitisque; dehinc me deturbavit in pulvinum, & nudati corporis aspectu se ad satietatem implevit. Accede verò, *Victoria*, inquit, permitte me bonis tuis frui. Negantem adduxit *Sempronia*. Mittit sub indusium manum, pudendaprehendit, labia diducit.

Digitum

Digitum inserit. Lanugine nondum obnuptus mihi erat hic locus. En, inquit *Sempronia*, respice liberius *Tulliae* meae dotes & simul vestem indusiumque altere revolvit; sed tot miraculis, ut es, genibus stratus & supplicis in modum basium inserto, subjicit. Uterum igitur, & quid mentiar? Ipsam etiam libidinis concham, osculo veneratus est. Interea coepit inter tot amoris incentiva arrigere, se nudam delectit in *Victoriam* & in ulcus dehiscens trussit impetu rigidum pilum. Sustulit vocem *Victoria*, apage, apage dicebat, non patiar, sed post quintam sextamve impressionem telum omnino hausit & Veneri haec est pleno coitu initiata.

Oct. Non secesseras tu & mater dum devirginatur *Victoria*?

Tull. Cum vidimus tam parvo conatu in intima penetrasse *focondum*, prosecuti sumus plausibus procurrentem admissis equis ad metas, & de *Victoria* in *Victoria* triumphantem. Profudit maritalem rorem in puellae sulcum, quam nullus tamen perfectae beavit voluptatis gustus. Re patratâ sudario exterpsit *Victoria* campum, quæ, se cum erexisset in pedes, exit, inquit, è fissura mea, nescio quis humor, quem sensi è tuo corpore in meum fluxisse. Sustulit dicentem indusium *focondus*, & sudario leviter admo-
to iterum deterpsit, album vidimus liquorem sanguine mixtum. Tunc injectis brachiis alligavit pectori suo *Victoria* pectus.

Conquerentem dirè se habitam solatus est. Sudarium postea explicuit cruore & venereo sudore tinctum: etiam te virginem fuisse fateretur Appella Judæus, inquit. Nunquid & ego fui, reponit *Sempronia*, serve ultra servitutis nequitias nequam? Imò & tu fuisti, Domina, respondet *Jocondus*, sed quia per atatem eras, quam *Victoria*, paulò apertior, idè tam apertis virginitatis celsæ notis meum non decorasti triumphum. Nam opima, quibus hæc contingunt, referre se putant spolia, & eò beatiores quò difficilius & diutius anhela- rint. Gustum voluptatis labor acuit.

Oct. Miseret me tui, quæ his deliciis interea, quibus jam mater mea & *Victoria* ingurgitatae sint, tandiu abstines.

Tull. Puer delicatus & tener, attritus lassitudine, deliquescerat, sicut & libidine. Ego ad eum jam langues, jam deficiis *Joconde*, num sufficienti tibi vires ad amplexus meos? Abibo ego vidua ex his nuptiis? Risit *Sempronia*. Non abibis sane, inquit: Ecce vadem me habes *Joconde*; sed gustatione recreandus es, qui nos tuis bonis ditas munificus. Perge ad nutricem, roga gustationem afferri mihi & sodalibus. Parer, ac paulo post placentam saccharo conditam puer ingentem attulit, & in lagena optimum vinum. Ego primo puero non exiguam do partem placentæ: Non edit, sed voravit, vini cyathum etiam do bibere. Tibi edit, tibi bibit *Jocondus*, inquit *Sempronia*.

pronia. Cura ipsius corpus qui mox in tu-
um non notas fundat delicias. *Sempronia*,
& ipsi etiam *Victoria* eadem *focondi* cura.
Igitur relictus potu & cibo vires sibi dixit
omnino esse restitutas, quas in earum vul-
vis reliquerat. Illico in amplexus meos
& oscula advolat: Projicit in pulvinos male
repugnantem, *Sempronia* ridente. Quid
plura? Summa te satiavit iutra femina mea
voluptate.

Oct. Igitur facilem habuit in te aditum.

Tull. An te fallit nos Italas laxio-
res esse plerasque omnes in tenera ju-
ventute?

Oct. Sane me ac te jure exceperis.

Tull. Nugæ? Nupsimus ambæ prodigio-
sis mentulis. Priapo ad Deos sublato, si
Lampfacena tellus duos tales præterea viros,
ac sunt *Callias* & *Caviceus* tulisset, non de-
siderassent pruriginosæ nurus extinctum Pri-
apum, cujus hic magnificus sermo.

*Hæc est commoditas in nostro maxima pene,
Laxa quod esse mihi femina nulla potest.*

Strictæ visæ sumus quibus nulla potuit
videri laxa fœmina. Nam postquam tra-
ditæ sunt *Sempronia* & *Victoria* viris suis,
quanquam bene mentulatis, & ætate,
quàm est *focondus* multò provectioribus,
à primo congressu in ima viscera telum
condidere, pleni coitus absoluta cepere
gaudia. Ita est, Cognata, hiant, hiant.

Veneris ostia antica deformem in modum Italis Hispanisve fœminis: Putes non hominibus tantum, sed etiam mulis natas. Verum in nobis *fœcondus* jam semiaperuerat maritis nostris ad hæc gaudia viam.

Ost. Hoc cogitabam; & ne difficilior esset ineuntibus aditum patefecisse.

Tull. Falleris: Nam nec medii digiti mei longitudinem, nec pollicis crassitudinem pueri mentula superabat in ea ætate. Omnes verò maritis nupsimus egregiè mutoniat, *Victoria* tamen & *Sempronia* maritos, licet probè ad eam rem comparatos, fatendum est nec cum *Callia* posse, nec cum *Caviceo* comparari. Dicunt Medici naturæ eos modum excedere, qui arrigunt ultra septem octove transversos pollices: Ea est mensura communior, si longitudinem quæris; sed crassitudo magnitudini respondere debet. Aiunt vaginæ voraginem & altitudinem ad os usque matricis extendi in coïtu per septem octove pollices; ulterius absque aliqua mulieris incommoditate, aut etiam ærumna posse negant. Ita fiunt, si crassitudine nimia nervus intumescat, difficiles coïtus. Dum dilatatur ad lacerationem vagina, plus hostilitatis in muliebria arcana infert dira mentula, quàm pollicebatur amoris. Sed sanè quò juniores, eò sumus aptiores cujusque modi hominum peculiaris. Esse modum.

Ost. Putabam matre meâ mulierem nunquam & nusquam vixisse sanctiorem. Quæ tandem

tandem arte factum est, Cognata, ut nec pater meus è suspicax, nec fama, quæ omnia per urbes, vel reconditissima rimatur, & vulgat, ac si viderit, nihil unquam animadverterint, in ea quod non probarint, non laudarint? nam & eam effictim deperit parens, & omnes summis laudibus ut pudicam, & probam, ut quæ maximè, cumulant.

Tull. Quæ pereunt mulieres, aut famæ, quæ vita potior est, jacturam patiuntur, eæ pleræque omnes, sua culpa, in eam incidunt calamitatem. Rectè dictum est. *Esse modum in rebus, esse certos denique fines.*

Non in rebus consistit laus & vituperium, sed in rerum usu vafrum & callidum ingenium pro prudenti habetur, & prudentis est se quibusdam veluti limitibus circumsepire. Ab his nulla amoris libido, odii nulla impotentia quæ nos plerumque obæcaut, animum cautæ & judicio præditæ abducant. Vis bene beateque vivere, *Octavia*, omnia putes tibi liceri, & nihil: Id summum tibi sit præceptum, in ea vitæ conditione, cui te nuptiarum lex addixit.

Oct. Vix ac ne vix quidem, id quid sibi velit percipio: Quomodo omnia mihi licere & nulla arbitrer?

Tull. Quæ poteris commodè, absque mariti tuorum offensa, id tibi liceri omne habeas persuasum; quod certo absque periculo

riculo non poteris, id omne vetitum ne dubites. Impresensiarum imbuenda mihi es veræ solidæve sapientiæ præceptis, quibus in posterum totius vitæ cursum regas. Debeo illis omnes meas voluptates, & servatam incolumem pudicitæ famam, dum ludo, dum adolescentiæ bonis liberè fruor. Illis & tu debebis fœlicitatem tuam. Ad voluptatem uno spiritu omnes ducimur, uno cursu ferimur malæ & bonæ. Sed malas nulla tangit honoris cura: bonæ existimationis & gloriæ decus voluptati, ipsique adeo vitæ anteponunt. At bonis non una omnibus via ad gaudia euntibus. Imprudentes & insipientes ferè plerasque omnes in medio cursu aut ignominiosa mors, aut spississimæ dedecoris tenebræ interceperunt. Alias, quæ se duci student sapientiæ præceptis, comitatur usque ad fornices & cellas laus, & interrupti lusæ multitudinis plausus. Igitur non mutandi fines, quod abhorret à recto, sed quærendorum finium mutanda ratio & modus.

Oct. Qui sunt ii fines, quæ investigandorum ratio? libenter audiam rem scilicet gratissimam quia utilissimam.

Tull. Paucis absolvam. A perfectis cum *Calliæ* nuptiis mensis vix intercesserat, cum ex meis *Calliæque* moribus jam bene perspectis, has ego mihi tuli ipsa leges, quas ad hanc diem servavi diligenter. Quos ex iis fructus capio, & tu, si servaveris, capies. P̄ncipio adverti animum
ad

ad eas res omnes quæ supra, quæ extra, quæ intra. Supra me est religio quæ rerum politicarum primum obtinet locum, sed in naturæ ordine nullum. Vidi quid religioni, cui subsam, quid mortalibus reliquis, quid mihi deberem. Primum decet omnino religiosas esse mulieres nuptas, aut videri. Nam quæ religiosa est & esse non videtur, haudquaquam præstat quæ utique religiosa videtur, nec est. Summa nuptæ fœlicitas ex mariti pendet iudicio. Ea beata fortunataque est, quamquam nullius pretii, quam æstimat plurimi maritus, secus defendæ fortis, quam odit aut despicit maritus, naturæ donis, virtutum dotibus cumulata. Sed postquam ferventioris illi amoris æstus in nostris amplexibus tepuerunt, mariti, quam opinionem concipiant de nobis, à virtutum numero, quæ lucent in nobis, metiuntur. Amore suo dignas non iudicant, quas bonas non putant. Nos ideo amant, priusquam bonis nostris fruantur, quòd pulchræ, quòd lepidæ, quòd javenes. Demum cum libero corporum nostrorum visu, tactu, & ulu, libidines suas expleverunt, nos amant si æstimant, si bonas credunt, si virtutibus instructas vident. Igitur *Octavia*, finge te ad eos mores, aut finge eos mores. Nulla unquam delebit oblivio, nulla res oblitterabit quam ceperit de te in his nuptiarum tuarum primis diebus, opinionem *Caviceus*. In hac vitæ scena, quam induisti personam, belle tibi est sustinenda. Ost.

Oct. Vis me larvatam incedere; sed deponitur facilius hæc animorum larva, quam sumitur.

Tull. Consequitur id uxoriæ prudentiæ caput, hoc effatum: publicos ritus, communes usus, nefas sit floccifacere. Palàm vive omnibus, clam & intuto tibi. Objecto sanctitatis velo vitam tege. Civili vitæ multo utilior est, qui malè facta probitatis specie honestat, quàm cujus benefacta sub umbra flagitii latent. Honestatem indue, sed quam, cùm opus fuerit, non agre exuas. Jurent qui te viderint in his officiis multam & totam, tuis nihil esse moribus sanctius. Sciant quos beare volueris nihil esse amplexibus dulcius, moribus amœnibus, consuetudine liberius. *Semproniam* æmulare matrem tuam.

Oct. Quæ doces aperta sunt, quæ de matre loqueris incerta & obscura.

Tull. Equè est mihi nota ac tu. Ejus furores passa sum, ut tu meos. Hæc institutionis conjugalis capita scias ejus ex moribus atque consiliis esse derivata. Inter mortalis immortalium tibi loco sit maritus, dicebat mihi, cùm nupsi. Cui cor sapit, fœmina, pro certo habeat, esse se mariti voluptatibus natam, reliquos homines omnes suis. Alterum marito debes, alterum tibi. Quidquid exegerit vir tuus tuo ab stipendio, obsequere. Tibi turpe videatur nihil, quod illi dulce videbitur. Omnes te muta, ut Proteus, in figuras, cùm jusserit. Cùm lu-

ludendi liberius tecum libido incesferit, omnia sint honesta tibi, quæ in ludum vocaverit. Ejus ultrò servi libentque libidini, serviant tuæ alii. Sic ego cum *Callia*, sic cum *Lampridio*.

Oct. Bene est, jam quid tibi sit cum *Lampridio* commercii intelligo.

Tull. Juvat & te scire Veneris meæ reconditiores amœnitates, *Calliæ* usum corporis mei, qualem cupit, hilariter præsto, imò unde nulla mihi creetur voluptas. *Lampridio* verò eum qui mihi commodissimus est & jucundissimus. Imperat alter, impero alteri: Alterius sum ego, meus est alter: Fruitur usu corporis mei alter, ego alterius. Non ita aurum discrepat à plumbo, ac Domina differt ab uxore. Longè minori distat intervallo tellus à cœlo, quàm fœlicitas liberæ concubinæ à conditione mulieris nuptæ. Demum fœlix ac beata eris cum alteram alteri miscueris.

Oct. Ego vero quærerem amantem amens? ipsa incitarem procum in amplexus meos, inducerem in lectum? Avertat hanc à mente mea impudentiam Venus. Præterea non timerem mihi à justa mariti ira, si in eam caderem contumeliam infœlix? Profecto novi ejus animum, si me hujusmodi suspectam haberet licentiæ, nec homines, nec Dii ab ejus me manibus vivam eriperent.

Tull. Nolo pudorem tuum fatigare, communicabo tecum *Herculis* mei oscula, libidines, lumbos. Te in ejus amplexus conjiciam,

am, in equum tuum tollam cum ultro manibus meis.

Oct. Te festivam ah, ah, ah, sufficient illi latera, scilicet?

Tull. O nequam jam ab ingressu cellæ Prostibulum! Parem tibi inveniet par meus, si Veneri tuæ sit impar.

Oct. Joco dixi quod serio capis. Sed enim narra mihi, mea *Lena*, qua tandem arte tam fidum charumque hospitem comparasti. An dono tibi datus est, an tute in ejus ultro venisti arbitrium & jus? Quibus excoecasti *Calliam* tuum carminibus, quæ te tuæ fraudes tot voluptatibus delibutam beant, & à tantis, quæ circumveniunt libidines nostras undique periculis, tutam rectamque habent?

Tull. Quidni dixerim? O scortulum merum & purum! Miranda referam: Paucos post dies quàm *Sempronia* mea, mater tua, nupsisset, erat magna pompa invehenda in Lares *Victorii*. Id prius sedula opera petiit à matre sibi ut addiceretur *Focondus*, qui sibi esset à pedibus scilicet & à mentula. Nec ægrè exorari passus est *Victorius*.

Oct. A sexto mense elapso duxit *Focondus* uxorem, nec è nostris propterea tectis excessit, & sanè, cum ea quæ interdum vidi ipsa, aut audivi, dum una essent, & ætatem meam spernerent, curiosius relego, ex iis omnibus in tuam deducor sententiam. Ita est, *Tullia*, fruebatur matris meæ bonis *Focondus*.

Tull.

Tull. Loquere quid times ?

Oct. Quàm gnauiter opinione de se conceptâ abutebatur ! Fallacem virtutis speciem ! Vidi sæpe colloquentes, colludentes, cum domo abesset pater. Vellicabat matrem meam *focondus*, nec jam à pedibus, sed procuratorem gerens. Nec tamen mammas, quod viderim, aut illam corporis nostri partem appetebat. Fortè ingressus cubiculum, in quo mater & ego unâ eramus : Mater atrafico opere telam lanâ pingebat : Ego ut pueri solent cum catella, quam aure arreptam tollebam in aëra, ludebam. Ille matrem læto vultu aggreditur, manu à sede subleuat, abducit volentem nolentem à conspectu meo. Credebam exiisse è cubiculo, & gaudebam esse me mihi relictam, sed illico audio lectum gemere, & matris, ac si aliquid molestè pateretur, vocem. Ego arripo aures metu percussa, mox & arrepta in pedes advolo. Audiit mater, & antequam proprior facta essem accurrit, intra ulnas ridens suscipit, osculis premit, *focondus* verò evanuerat in auras. Quid tibi, aio, dolebat mater, cum te audiui suspiria mittentem, nihil admodum, inquit, cum regredior in cubiculum ictu in hunc lecti pedem incusso ferè talum fregi.

Tull. Sanè. Nihil de eorum consuetudine subodorata es ?

Oct. Multa, sed quæ cadant tantum in conjecturam, probationis loco esse non possint. Eâ uterque curâ effugiebat oculos
meos.

meos , ut certi nihil unquam assecuta sim. Quod unum probè intellexi , sedulò curavit mater , ut de se optimè sentirem , & probissimam mulierum esse nostratum mihi persuaderem.

Tull. Scio : & se ut optimam & sanctissimam tibi commendarem , multis & enixis à me precibus obtestata est. Sed quæ de ejus arcanis palam aperio tibi , non minùs reliquis omnibus condita oblivione filebunt.

Oct. Parricida essem , si matris meæ , cui tam chara hæctenus fui , famæ non parcerem , quæ vitam pretio superat. At vide quo me dolo ludi oluit. Tres omnino dies , antequam *Caviceo* dedita sum , hoc me sermone aggressa est : Perendie nata , *Caviceo* nubes ; hoc tantùm intervallo à spurcitiis & sordibus distas hæctenus pura & sancta , quia virgo. Cùm virginitatem deposueris , virtutes te multæ , conspurcatam tabe , fugient aliquâ ni operâ forti & præclarâ quæ earum deceat leveram gravitatem continueris à fuga. Nihil est cœlestius virgine puellâ , nihil vilius consceleratâ puella. Quid vis me facere mater repono. Liceat igitur virginitatem meam per omne vitæ ævum servare intactam , reconde me in vestalium choros. Absit , inquit , nec res nostræ , nec amor in te meus patietur unquam te vivam conspeliri. Sed obsequere consilio meo. Statue voto concepto te omnem libidinis curam & affectum odio habituram & horro-

Amove mentem tuam, ut & ego amovi
semper, ab his spurcitiis, & amittendam
pudicitiam sacrificio venare, amissam sacri-
ficio defle. Volo, inquam, sed ad quod
hortaris me sacrificium, mater? Volo &
obsecro, ait, *Octavia* mea, & dicens oscu-
lata est, volo te ipsam in id vocari sacrifici-
um, manumque tuam & meam, his sacris
operari utramque. Sed opus est constanti &
forti animo. Non deerit inquam animus.
Tunc jurejurando adegit sibi ut pollicerer
omne id passuram, quod concilii sui esset. Cras
manè, inquit, quandoquidem tam proba,
tam bona, tam casta es, nata, quam ve-
nusta, quam ingeniosa, quam nitens, post-
quam in templo sponderis Superis, quod
pollicita es mihi, rem exequemur tibi glo-
riofam, honestam, & longè utilissi-
mam.

Tull. Nihil novi loqueris; rem omnem
enarravit, ut gesta est, credulitatem qui-
dem irridens tuam, fortitudinem vehemen-
ter collaudans.

Oct. Igitur ab hoc me abstineo sermone:
quæ scis, amplius scire non potes.

Tull. Imò volo pergas, si me amas. Rem
per summa capita perstrinxit *Sempronia*, non
ita, ut tu, diligenter per singula executa
fando est.

Oct. Primo mane jubet è lecto surgere,
post, indutis quæ adpararat, pretiosissimis
vestimentis, ducit ad *Theodorum*, ex eorum
secta, quæ vultu & horridâ barba, passa que
canitie

canitie magnum vulgò videntur sibi præferre vitæ sanctitatem. Ut sacris adfuimus, accedit ad me ille? habes, inquit, filiola, matrem, quæ tibi omnia bona & sana præcatur. Nubes intrâ triduum, purgandus tibi ab omni labe animus, ut te parem & idoneam huic cœlesti dono præstes: Nam pueros edes in lucem, qui, si bona es, sedes, è quibus infernæ mentes deturbatæ sunt, obtinebunt; earum autem, si mala es, numero accedent. Quæ tibi erit optio? Ego rubore offusa tacebam. Loquere, loquere, inquit: volo, respondeo, & bonam esse me, & illos bonos. Accede igitur. Quid plura? Provoluta ejus genibus, effero omnia, quæ vel minimo mihi vitii contagio infecta videbantur. Cùm audiit me jam libidinosâ pollutam esse licentiâ, parùm affuit quin stomacharetur. Tamen monitam abstinere ab his rebus jubet bono esse animo, & omnino parere matri quæcunque exigeret à patientia mea. Tunc matrem advocat, & eductam è dextra vestimenti manica fasciculum cordularum, quem non explicuit, matri porrigit. Non parces Virginis tuæ cuti, inquit, nec tu tuæ, quæ sis ipsa exemplo. Si contra feceris, pœnas dabis. Sub hæc exiimus ambæ.

Tull. Hi homines sic illudunt facilitati nostræ, sic regnant.

Or. Veriùs dixeris: sic nos virorum illudimus credulitati, sic regnamus. Ubi ingressæ sumus intus domûs nostræ penetra-

netrale, è quo scis prospectum in hortos dari, occludit fores mater, & mihi fasciculum subridens tradit explicandum. Explico, video flagri esse genus è cordulis quinque compactum, quem minutissimi, iique frequentissimi distinguebant uodi. Hoc te nunc pietatis choragio oportet adornari & elui, nata, sed volo tibi præluere exemplo, inquit. Jussæ sumus, quantis viribus poterimus, inflictiis proscindi flagris. Obsequar ego, & obsequêris tu, ut te novi. Obsequar, inquam. Non adeò firma es, addit, ut possis ipsa à te ferre quæ me pati videris, adhibebo tibi operam. Dum carmen summissa voce querulaque accinam, latari animum meum intrà pectus vehementer ne dubites.

Tull. Nunquid tibi metu tenellum corpus contremiscebatur?

Oct. Me haudquaquam putabam adeò fortem, & ad pœnas luendas alacrem, ut visa sum mihi & matri. Et verè jactant nihil constantius & fortius esse muliere, si obstinato velit animo ad dolores obdurari. Quid terimus tempus, nata, inquit mater, impresso osculo. Solve stolam mihi celerius ut denudentur infamis corporis partes omni supplicio dignæ. Solvi ut jusserat: Ipsa ad medium corporis truncum indusium revolvit interius, & supra lumbos. Tunc se mittit in genua, & hac lanienæ suppellectile sumpta in manus, adverte, filia, inquit, & ferendi doloris cape exemplum

ex me. Sub hac, digiti impulsu leniter sonuere fores. Novi quis hic sit, inquit mater, adest *Theodorus* sanctissimus Mystes, utrique futurus Adjuva, & promisit sanè se venturum si copiam haberet. Iterum digito ferit ostium; ille ipse est, inquit mater, adest *Theodorus*, aperi, nata. Quid mater, viste ab eo nudam conspici? inquam. Non scis, reponet, mihi esse notissimum. Illi acceptum fero, quicquid in me est non pœnitendi decoris. Demisit tamen indusium dum aperio. Ingressus ille renidenti vultu cœpit utramque laudare, & potissimum matrem mihi exemplo præset, se meque digno hortari. Multa adjecit quæ me eo furore accenderunt, ut peterem ejus me manibus sanctissimis cædi. Nam multo sermone, eoque accurato, probavit omnem, extra flagitium, pudorem flagitium esse; eas demum pudere meritò, quæ nudas se hominum oculis, voluptatis & libidinis causa, objiciunt, non quæ pietatis & castigationis. Alterum turpe alterum honestum: alterum mortalibus quidem, alterum immortalibus placere; tum ejus generis ærumnas magnæ esse utilitatis. Nam illis omniuo, velut mirabili quodam lavacro, eluuntur quas contraxerint & admiserint in se fœminæ, sordes, si quantum nefarii gaudii ex suo corpore in honore cepert, tantum similiter cruciatus in sensus suos intulerint. Pleraque sic aboleri secretis his suppliciiis, quæ profiteri aut mystæ aperire sceleratus pudor vetat.

Tull. O commoda documenta, si quæ libidinosa est & pudens: Ego sanè hæc tua, *Theodore*, præcepta nihil moror. Perge.

Oct. Denique post hos sermones flagrum ipse sumit, provolvit se ad ejus genua mater, itidem & ego. Jubet ponè matrem paulùm secederem, oculos in eam defigerem, singulosque ictus, quò caderent, tuendo sequerem. Ad matris latus lævum astabat, & cùm dixisset illa indulgeret sibi sanctam operam, & quasi carmen occineret, magna vi in ejus nates apertas irruère acerrimi ictus. Contremiscere his inflictis mihi visa est, consequuti sunt leves aliquot, at hos graviores. Demum ita miseram proscidit, ut vibicibus ictuum exaratae nates, quæ priùs candidissimæ erant, viderentur lanienam execrari.

Tull. Nihil verò querebatur?

Oct. Nequidem hiscere ausa est, semel elapso gemitu, ah pater, inquit. Irasci autem ille ad eam vocem, non abibis inultra, ait, è manibus meis. Jubet pronam demisso capite & pectore corpus in humum flectere. Obsequitur, sic nates ex porrectæ flagro occurrebant: ac demum per dodrantem integrum ulla absque intermissione cæsa est. Nunc satis gaudii animo tuo injectum, surge, ait *Theodorus*. Surrexit & dejecto ad pedes indusio, stolaque indutâ ridens, me amplexu suo petiit. Nunc tuæ sunt partes, nata, putas animum sufficere tibi ad hunc ludum? in-

quit, nam ludus, non labor. Ita suppetant mihi, ut animi sic corporis vires, repono. Quid me facto opus est? Accommoda tuam puellam, inquit *Theodorus*, huic pietati. Spero futuram te fortiorem. Ego interea conniventibus oculis terram spectabam. Meam equidem spem non fallēs, dicebat, loquere. Conabor, refero, opinioni de me tuæ respondere: Interea deflexerat ad pedes vestis, indusiumque mater revocabat ad lumbos. Ut me nudam sensi, summus vultum meum pudor rubore omni suo offudit. Nihil opus est tibi genua flectere, filia, inquit, persiste recta, ut es, & immota. Post adducit ad *Theodorum*: Vis beari, inquit ille, vis ad cœlestem per dumeta pervenire voluptatem? Nēc animus deest, respondeo. Post cœpit levissimis sensus meos ictibus irritare, non vexare. Poteris, filiola, duriuscula pati? interrogat. Poterit, inquit mater, potero, repono & ego. Tunc à lumbis ad ima crura me tota cordularum cruda momenta pereurrerunt. Satis, satis, dicebam, mei te mater misereat. Macte animo, inquit, vis ipsa tu peragere id officii quod superest; iam medium hætenus est confectum. Bene est, inquit, *Theodorus*, videamus, ut sibi adulabitur. Habe tibi flagrum, filiola, ipsa diverbera imam hanc, quæ sedet in corpore tuo, libidinis aream. Admota mater manu manui meæ docet ut hac, illacque vi impellendum

lendam sit in eam partem huic contumelie apertam & objectam. Adduco ictum magna vi unum atque alterum, post clangere cœpit dextera. Nequeo ipsa ego, mater, sævire in me, dicebam, abs te omnia feram. Moram hanc ignaviâ meâ *Theodoro* feceram. Cedo illi flagrum, tunc feralem illam repetit cantilenam suam, & intermissa verbera mater. Ego lachrymas fundere & ingemiscere: post ad quemlibet ictum nates motitare, mox fugere, ita ut omne cubiculi spatium pererrarem. Quid hoc est, inquit *Theodorus*, ô segnem te & vecordem? Nam mater flagrum abjecerat in lectum. Num vis matre tam forti, nata, fortiùs agere? Volo inquam, sed cohibete fugam, profectò ego vocem & gemitus cohibebo. Obsequere igitur, nata, inquit mater, obsequar uti volueris, repono. *Tæniolâ* utramque mihi ad pugnam manum vincit sericèâ: nam manibus repugnabam, pronam post projicit in lectum. Vide dum vapulas, ne commovearis, inquit, si feceris impuram te & infamem puellas inter impuras & flagitiosas iudicabo. Non commovebor, respondeo. Lacerate ut volueritis miseram cutem. Accede *Theodore*, honesta virginem meam hoc tuo beneficio, mater, ad *Theodorum*. Dum conjectat in vincula manus manibus premit mater & osculis fovet, laniat, scindit verberibus *Theodorus*. Macte, macte, macte, dicebat mater: majori te miraberis voluptate

tate perfusam , quò duriori te subjeceris castigationi. Subitò *Theodorus* , bene est , abundè est virgineo cruore , ecce pudicitiaë libatum & litatum , aliquot post ictus ingerit. Dehinc ad matrem flagrum projicit sanguineo imbutum rore.

Tull. Notatum voluisti dicere.

Oct. Utcunque de flagro se res habuerit, certè de cute mea male actum. Sub hæc , mater , ô nata , quibus te laudibus veham in cœlum *Heroidum* unam , quæ talia tam generose perpessa es ? Demum laudata utraque , & à me extorta voti religione ad novas post fœdatam mihi virginitatem ærunas , exiit è tectis *Theodorus*. Me , cùm abiit , arctissimis brachiorum vinculis junxit pectori suo mater : Volo nunc eas cubitum , filia inquit , finge tibi caput dolere quod sanum est , ut tenellos artus recrees , corpusque reficias , quod hæc , quam heroico superasti conatu , tam dire vexavit laniena. In lectum collocat , fovet vires delicatissimis cibis. Ego sane , dicebat , huic rei assuevi , nihilque mihi ex hac re , quod me incommodo afficiat , creatur damni. Frigida verò rosaceo unguento delibuta nates lavit , duobus in locis vulneratas & læsas ad vivum. Obdormi nunc , post duas horas revertar.

Tull. Scis quò ierit ? quid fecerit dum dormis ?

Oct. Non per Venerem ! Nec tamen sonnum vidi nisi post horam , nam incen-

ſæ mihi nates pruriebant, ſed titillatio quædam leniebat dolorem.

Tull. O ſi tunc junxiſſet *Cavicum* tibi ſors bona! Nam & mater tua *ſocundum*, cui cœlibes noctes aliquot jufferat, accerſitum miſit. Nec diu præſtolata eſt. Extemplò, qui ſe ad complexum heræ acciri noverat, advolavit. Eo in cubiculo cæco quod contiguum illi eſt, in quo jacebas, invenit reſidem. Jacebat & ipſa in lectulo, illico baſiſ, tactibus, vellicationibus excitat mentulam ad pugnam. Momento expergeſcit illa: è concha exilit ſua, in concham *Sempronie* inſilit.

Oct. Quî ſcis? quiſ te hæc in arcana alienæ voluptatis vocavit?

Tull. Ipſa me poſtridie ejus diei convênit, ac rem omnem enarravit. Ter intrâ horam immiſſâ fortiter haſtâ perſodit jacentem *ſocundus*, ter pleno ipſe tubo pluit in ejus alveum. Ipſa verò ſepties è libidinoſi lumbi anfractibus humidâ ſtillavit delicias. Abs te ne ſubantis vox exaudita ſit timuit, dum frequens in ipſo *Veneris* deliquio repetit, morior, urge, urge, cor liqueſcit, cor liqueſcit.

Oct. At verum ſanè iſtud eſt. Audire etenim mihi viſa ſum neſcio quid in proximo murmuris. Sed in mentem non venit quod id eſſet, quærere. Præterea à lex tantùm menſibus duxit uxorem *ſocundus*, puellam formoſam, teneram, procacem, avi mei

è concubina naturalem natam sedecim annorum.

Tull. Adde probam, timidam, obsequentem, & cui omnem infregit ad gaudia audaciam materna labes.

Oct. Audivi nimirum parentem meam impropertem natales; iter matris, dicebat, impuro creta sanguine facile sequitur nata. Respondebat illa lachrymis & fletuum eloquenti sermone.

Tull. Erat infelix *Julia* apud Vestales vestras, quibus *Theresia* præest, amica tua, quum *Jocondus*, qui jam per quindecim annos *Sempronianum* fundum ligone excoluerat suo, mercedem laborum petere cœpit, & precibus querelas miscere. Tuus sum sanè, ejus hi erant sermones, sed hætenus Domina, quid muneris accepi à te, quo honestè possim esse tuus & credi? Quæ te constituendæ fortunæ meæ tetigit cura? Pauper; nullus de locupleti Domina queror. Te si rapiant mihi fata, sed ima prius dehiscat mihi terra, quid de me quem efflictim dicis te amare, misero fiet? Abeant ineptæ illæ cogitationes, inconsulti timores ex animo tuo, reponit *Sempronia*. Pulchram profectò puellam decretum mihi dudum est connubio tibi jungere; constitutum & amplissimam dotem de mea pecunia dare. Sunt penes me, quæ nescit maritus, sex millia nummorum aureorum: hæc habes jam si vis in numerato. Jube me in crucem agi, inquit *Jocondus*, si unquam tuorum immemor fuerim beneficiorum.

ciorum. Omnem conditionem, quam volueris, accipiam libens. Nosti *Juliam*, adjicit *Sempronia*, quam educandam suscepit *Theresia*, hanc tibi conjugem addico. Non ita pura pupilla tibi est ac puella tam elegans. Ah Domina, refert *Focondus*, quas tibi non haberem gratias ob tam cœleste donum! Quid plura? Leges dictæ sunt; *Julia* *Focondo* nuptui data.

Oct. Jam aliquot ab annis procuratorem agebat in domo è *Focondo Gonsalio*. Illi urbanarum rusticarumque rerum potestas summa. Ejus sedula & fidelis cura semper parenti meo laudata. Non miror, cui tam multa nostrâ debet domus, *Juliam* esse concessam mercedem præteritæ servitutis, pretium futuræ. Quæ verò indictæ sunt leges?

Tull. Hæc millia sex nummorum quatuor intrâ annos solvenda iri: Interea apud *Guelsium* Mercatorem deposita: Tunc demum *Gonsalio* numeranda, si steterit promissis, de quibus *Chirographo* convênit, sed fructus per id tempus percepturum. Conditionum summa hæc fuere capita, primùm acturum semper cum uxore sua *Julia* ut agi *Sempronia* voluerit, nec uxoris loco habituram si noluerit haberi; quæcunque aut verbo aut scripto significaverit, impigrè & alacriter daturum effectui; res Domini & Dominae, ut eis erit commodissimum, curaturum; iisdem sub tectis habitaturum, in ea domus amplissima parte quæ incolenda assignaretur.

Oct. Nupta, nec nupta est *Julia*, maritus nec maritus *Focondus*.

Tull. Verè: nam pactis inter eos nuptiis, primà nocte quâ una cubuerunt, noluit *Sempronia* cum *Julia* *Focondum* ultra duas fututiones jure mariti uti: adacto ad jusjurandum, ut mentiendi potestatem adimeret. Dum loquitur, dum adulatur, dum mira pollicetur, eo & *Focondum* incendit æstu, ut impigrè subagigaretur ab eo tribus continuis fututionibus. Pòst exanguem dimisit ad *Juliam*, iterum extorto juramento, se duo curricula in ejus stadio non excessurum; & sanè ea nocte tantùm devirginata est. Pòsterâ die sciscitatur curiose ut se res haberent à nova nupta, an verè nupta sit, & facta in mariti amplexibus mulier. Erubescens illa conniventibus oculis pudorem testabatur, & filebat; pòst falsa est se virum esse bis expertam. Sequenti nocte bis iterum comprimi voluit, & incunte luce cingulo pudicitiaë, illi lumbi ligati sunt, & ostium Veneris pendente à cingulo cataractâ obductum, nec nisi pòst octo dies copia fruendæ data. Rem miram? Ab ea nocte hunc ad usque diem, quinto tantùm supra dicimum coïtu virum sensit, & se esse nuptam.

Oct. Audivi de cingulo pudicitiaë cum *Julia* ante hos dies nescio quid sermonis esse matri meæ. Quæ verò hujus cinguli ratio esse possit, quæ pudicas reddat, me lateat.

Tull. Disces: postridie, cum surgeret *Julia*, accessit *Jocondus*; Zonam illam testibus amotis explicat: Illa ridens, quid hoc sibi vult, inquit, in quo aurum lucere video, quod affers; Hoc te nunc cingi juvat, ait ille, pudicitiae cingulo, & muniri adversus maternam labem. Cingulum pudicitiae, vocant; hoc ante te plures annos *Sempronia* gessit, *Hera* mea, & tu geres; ita egregiam sibi adepta est famam quam etiam spero te tibi comparaturam. Cataracta aurea quatuor pendet catenulis chalybeis, villosa sericeo panno indutis, quae cum cingulo eadem arte committuntur ejusdem metalli. Duae ab altero latere, duae itidem ab altero, cataractam à tergo & à fronte, sustinent in eam immissae. Retro supra lumbos cingulum connectitur sera, cui tenuissima est clavis accommodata. Cataracta alta sex digitos plus minus, lata tres, sic à perinaeo pertingit ad summam exterioris rimae oram, & id spatium omne quod intercedit, utrumque inter femur tegit, infimumque uterum. Tribus radiis distincta apertis exitum lotio praebet, aditum vel summis digitis negat. Sic velut thorace adversus extraneas mentulas illa pars munitur, cujus usum cum vult, facilem habet, cui *Hymenæi* lege adjudicatus est.

Oct. Quid secum nova nupta?

Tull. Quod ipsa tecum post aliquot dies, nam & tibi fingitur id suppellectilis genus.

Oct. Nesciebam quid meditaretur *Caviceus* cum diceret de cingulo pudicitiae, esse virtuti honestarum mulierum longè utilissimum amicum, & rogaret num induere id vellem, ac mater id consilii daret.

Tull. Quid me opus facto est? inquit *Julia*, cum dejiceret lecti operimenta vir ejus. Immitte, ait, pedem alterum intrà catenulas has duas, alterum intrà has. Immisso utroque cingulum ad superiora retraxit, cataractam rimæ opponit, cingulo pectus imum paulò supra lumbos devincit, seram immisâ clavi occludit: nunc in tuto est tibi pudicitia, ait, bene est, an ægrè feres? Non equidem, inquit. Mox surgere nudam jubet, è lecto demittere se, ambulare: ut jussa erat surgit, exilit è lecto, progreditur aliquot passus, ait se non ita commodè ut prius ambulare divaricatis cruribus sibi ob cataractæ amplitudinem. Assuesces, ait ille; molestum nihil mirum id sit quod novi pateris. Mox jubet pronam humi demisso corpore procumbere. Procumbentis dorsum, clunes miratur, nam ad amissim dicitur natura ejus corpus expoliisse, & effinxisse: Tentat utrum digitum, quidve simile in ejus rimam induci possit, illato digito negari sentit ingressum. Tuta sunt omnia, inquit. Repentè ad *Semproniam* se proripit; nunc Domina, ait, accipe duas claves, sed prius istam, mentulam ostendit, nam rumpor. In bonam accipiam partem, refert

Sempronia. Ipsa revolvit vestem, & indusium, resupinamque sternit se in proximum lectulum. Impellit ille veretrura, & admissis equis feruntur impetu ambo ad summam quam cepere voluptatem. Re paratâ jam, clavem reddo tibi tuam seræ meæ tam aptam, cedo alteram, ait *Sempronia*. Ecce habes, reponit *Focundus*, sume. Nunc accipe, adjicit *Sempronia*, quæ sit animi mei sententia, volo cum *Julia* rem tantum habeas liberorum creandorum causa, omnes verò voluptates tuas mecum expleas; volo cum ea, vete te maritum esse, mecum, procum & amantem. Ideo tibi hanc tantum clavem reddam quindecimâ quaque nocte, cum prius tamen hortum meum rore demulseris tuo semel atque iterum: Nolo enim *Juliam* nosse quid in his rebus possis, quàm sint tibi firma latera, robusti artus. Volo autem eam esse in opinione, sic maritos omnes se cum uxoribus habere. Orabo *Teresiam*, amicam meam, ejus interea ignes sermonibus & castigationibus identidem aut sopiat, aut extinguat. Si ut hæcenus fecisti, me amabis, mihi obsequeris, si mea voluptas una, & fidelis, te mecum esse non piguerit, habebis patronam ultra vota tua beneficam, sin minus, hostem infestam. Scis aut amare, aut odisse mulieres, nihil esse tertium. Accipio legem, inquit, quis me beatior esse possit inter mortales, quem voluptatibus cumulat pulcherrima mulierum,

rum , ut optima , quem liberis donabit ve-
rè meis , lepidissima conjux. Eam vero ti-
bi mancipio do , & dedo , nec si volueris ,
cum ea cubabo , ne scilicet contactu meo
vegeta , florens , valetudine pollens ad libi-
dinem inflammetur. Absit hæc à lecto ge-
niali vestro injuria , reponit *Sempronia* , cum
senseris ardere fac sciam , *Teresia* , quæ om-
nino pendet à nutu meo , ope restinguen-
tur incendia. Ad Venerem meam , hæc sit
tibi volo incentivum ut modo fuit. Ita ,
invidet uxori maritum , *focondumque* vult
proprium habere , stabili velut connubio
junctam.

Oct. Invidit etiam tibi puto.

Tull. Invidit ; & , quomius quereret me
ab ea lusam , *Lampridium* substituit *focondo*.
Ex Anachoretarum numero fuit *Lampridius* ,
qui omnem etiam hominum aspectum fu-
giunt , sed cum se nullius adhuc vinculis in-
nodassèt accepto comœatu , transfuga pa-
triam repetiit , penatesque. Illi ingentium
bonorum cumulus : sed inter cives ob mu-
tatam vitæ conditionem læsa fama. Igitur
licet bono , nobili , diviti , & adolescenti ,
frustra illi nuptiæ tentatæ cum *Lucidia* pri-
mum , & postea cum *Livia* , nobilibus puel-
lis. Hac affectus injuriâ , quæ maxime pu-
pugit animum , abjecit omnem conjugii spem
& votum , affinitate conjunctum & amici-
tiâ hospitio acceperat , qui solum ferè exi-
lii causa verterat , pater tuus. Cum ædes
vestras frequento , cum eo mihi verba plu-
ra,

ra, ac sensim sine sensu in id adductus est, ut ingenio meo faveret, fortunatum diceret *Calliam*? se verò si talem fors bona aut amicam daret, Superis suas non invisurum felicitates. *Sempronia*, ut nascenti amori, gratiâ, & suavi sermone, atque illecebris obstetricaret, suadet. Nam, si *Lampridium*, dicebat, tuo amore incenderis, nulla res cum unquam abs te avellet, sola mors eripiet tibi. Novi hominis constantiam, & animum; odio verò affines omnes, & consanguineos prosequitur: certo certius ejus in tuam domum fortunam omnem derivabis. Quid plura? quæ se scit mulier amari, vix ac ne vix quidem illum non amabit à quo amatur. Amabam *Lampridium*, & paulò post in has convenimus conditiones, navante ad hoc sedulam *Sempronia* operam; se daturum *Calliæ* omnium bonorum suorum partem publico instrumento, ac constitutum iri, si absque testamento moriatur, eundem dici sibi heredem: Me verò chirographo meâ manu scripto omnem illi in me potestatem daturam, ne tamen quicquam promissuram ante transactionem hanc cum *Calliæ* pactam, quod paulò post consentientibus quorum intererat, & plaudente *Sempronia*, scripto mandatum. Eadem die, antequam Laribus vestris valediceret, conveni *Semproniam*, ornata cultuque eo nitens qui formæ meæ novas Veneres adderet. Affuit *Lampridius*, qui meis mox genibus ad-volutus; Te Deam veneror: inquit, certè mihi

mihî semper Dea eris, patere mortalem divinâ tuâ frui pulchritudine, meis steti promissis, sta & tuis. Stabo reponit *Sempronia*, vivite fœlices ambò, qui alter alteri satis ampla eritis fœlicitas, vestra si bonanoritis: Interim agite res vestras; dicens exiit occluditque fores.

Oct. Quid tunc *Lampridius*?

Tull. Surgit in pedes, osculatur, mammas tractat, & pugnans ut quæ vinci vellet, projicit in lectum, revolvit vestem & indusium, & dexteram demittit intrâ femina. Linque, linque, apage, apage, dicebam, perdis me, ausim postea tollere oculos, cœlum suspicere? Quid me dehonestas? Ille osculis vocem præcludebat: Mox vi impellit hastam; vorat eam uno succussu adactam pruriens vulva, & quo penetrat intus momento, pluvio semine multo me sentio irrigari: copiosiori nunquam imbre depluerat in hortum meum benefica Venus. Emorior etiam præ gaudio, *Octavia* mea, cum memini ejus horæ, quæ vitæ meæ dies omnes longè bonis suis superavit. Nec præterea defecit, novos concussus integrat: dilabor iterum atque iterum in effluvium. Tandem ejecit in sulcum tam firmo ligone tandiu profcissum libidinosis excretum è lumbis rivum.

Oct. Habes profectò Herculem, ut dicere soles, non quales sunt reliqui homines.

Tull. Post secundam ejaculationem eodem

dem concussus repetit. Scilicet, ingenuè fa-
 teor, fututiones fututionibus continuat. Se-
 mel, ut jam audiisti à me, duas in me *Cal-*
lias iteraverat uno cursu, hic tres, quò per-
 venisse paucos præterea puto *Veneri* caros.
 Eodem momento me cepit acerrimus pruri-
 tus: effusi sunt omnes mihi sensus in *Vene-*
rem; Nescio quid servaveram huc usque pu-
 doris, obstinato animo: hoc momento me
 mei etiam cepit oblivio. Ex humili lecti
 sponda pendebant mihi pedes, & me vehe-
 mens incessit succutiendi equitantis furor:
 innitor pedibus, uterum tollo, & lumbos
 quàm altissime possum: obviam eo ruenti.
 Tunc suavium dat; manum sub nates mittit:
 nunc me gratum esse tibi sentio, *Domina*,
 inquit, agedum, quid agam, repono, in-
 sanio. Eodem momento connivent oculi pa-
 trantes, anima me recipiendo deficit, ra-
 bida titillatione sentio largum liquefcere in
 humorem. Advertit *Lampridius*, pulsat,
 impellit, agit: mox & ipse fervido me fe-
 rit feminis ictu. Sic alter in alterius am-
 plexu deficimus.

Oct. Moves me ad libidinem: Vestam
 hac tua fabula salaciorem redderes quàm
 sint passeris, *Veneri* sacri.

Tull. Recedens *Lampridius*. suavium tulit
 resupinæ: pugnam, inquit, post paulò ite-
 rabimus, quale demum ferres iudicium de
 me, si cùm tam præstanti ut tu es, pari,
 ignavum me præstarem pugilem. Ego ve-
 rò, ut exurgere è lecto volui, percepi me
 deficere

deficere lassitudine; nam illius ope, ut erigerer in pedes, opus habui, nec facere potui, quicquid conata sim, quin dilaberer in lecti spondam. Hei mihi, exclamo, vires omnes infregisti mihi impotenti hae vesaniâ tuâ, *Lampridi*, quid faciam; haudquaquam me potero ferre in domum. Recrea corpus quiete, *Diva* mea, inquit ille, & si potes modico somno; ego sane alacer, & latus sum, quidni sim, qui in te, cœlestis pulchritudinis fœmina, explevi libidinem meam, quæ Venere potior es? Interim abeo, quiesce. Cùm hæc loqueretur, advenit *Sempronia* ridens, & cantillans nescio quid liberi, & pinguis. Ut fœdus inter vos feriistis, inquit, ut vestris vos bonis ingurgitastis, ut se res habent? Ego verò, inquam, perii, expressis lachrymulis aliquot invitè manantibus. Quid fles, *Dolina*, ait *Lampridius*, tuus sum, ulciscere ut volueris petulantem, qui tuis se deliciis immerisit. Apage, reponit; ut satisfacit voluptati tuæ? ut gratam invenisti, & aptam libidini? Nemo, inquit, unquam fuit homo me beator: omnes quas mente concepi, quæ vix opinione excogitari possunt, in ea inveni voluptates. Tu verò, *Tullia*, loquere, ait *Sempronia* ad me, ut tuis sensibus satisfactum? ut placuit tibi *Lampredius*? placuit sanè, respondeo, ut præterea nihil optari melius aut dulcius queat: sed, me miseram! rupit artus meos lassitudine, vix tres passus ambulare possim, ita fatiscunt mihi lumbi. Te mi-

miseram ! Ah, ah, reponit *Sempronia* ; sed
 abi *Lampridi*. Abeo, ait, si veniam indul-
 ferit *Tullia* mihi: si amare me professâ te teste
 fuerit. Et do veniam, inquam, & te perdi-
 tẽ amo, qui me honore summo pudicitiaẽ quo
 superbiebam, hanc me deturbasti in turpitu-
 dinem, quæ me pudore obruit. Dehinc oscu-
 latus me, excessit: excedentem verò inse-
 quuta est *Sempronia*? paucis te volo, inquit,
 siste gradum, nec quæ tu aut ego dixerimus,
 ad *Tullia* aures ire poterunt. Dic liberè, re-
 peristi in ea quas sperabas delectationes? ma-
 jores multò, inquit, quàm pollicitus eram
 mihi, forma *Tullia* divina, divinum elo-
 quium, divina dona, quas tibi reddam gra-
 tias pro tanto munere, quo vehor in cœlum:
 sed, amabo, obtine ut, antequam exeat dies,
 satiari me permittat suo concubitu. Nec te
 satiari juvat, refert *Sempronia*, nec ejus è re
 est ut te ejus, aut illam tui ulla unquam ca-
 pïat satietas. Ineptè loquutus sum, ait, sed
 intelligis quæ mea debuerit esse oratio? Ser-
 vabo hanc tibi in hoc cubiculo ad crepuscu-
 lum usque, inquit *Sempronia*, nam cœnabit
 nobiscum vir ejus: cras translato in eorum
 domum hospitio, liberiùs ages cum ea, quod
 faustum sc̄elixque utrique sit: abi & cura
 corpus; curabo, inquit, & abiit. Reversa ad
 ad me *Sempronia* refert quid sibi cum *Lam-
 pridio* fuisset sermonis, quid mihi cum eo rei
 fuisset, rogat itidem, refero, me gravissimâ
 queror premi defatigatione: reficiam ex-
 templo

templo vires tibi, inquit, hoc labore exhaustas, recreabuntur lautâ gustatione, & leni quiete, sine irreat tibi somnus, dum ad *Calliam*, qui me ad se vocat, eo, &, ut opinor, ad conflictum: tibi dolere caput dicam.

Oct. *Calliam* fortè vocabat, qui *focondus* erat.

Tull. Rure agebat hac die *focondus* ad villicos missus. Vix videram somnum, cum ad fores nescio quid audio strepitus, reclusis, video lautissimam afferri gustationem. Surge, inquit *Sempronia*, cibo hic tibi repellendus capitis dolor. Agedum. Edi, bibi hilariter, ac illico restituta mihi vires. Desilio de lecto, complector *Semproniam* meam; mihi fortem gratulor, post duas omnino horas, ecce *Lampridium*, qui humanissimam imperit nobis salutem; aderant enim è domesticis quidam. At enim ubi recessere servi, effusus est in meas laudes & gratiarum actiones; sed abruptit sermonem *Sempronia*, jam is est, inquit, excogitandus nobis modus & ratio bene & secure vivendi; cavete ne lædantur *Calliæ* oculi; quæ pestis in utriusque immineret caput, si quid subodoraretur de rebus vestris? nihil prorsus ab eo timeo, inquit *Lampridius*, nec *Dominæ* meæ, ut sit hominum perspicacissimus, si quidem velit illa ex præscripto meo vivere. Volo maxime, aio, tuo regi arbitrio: ab hoc tempore habebis addictissimam *Tullie* animam. Principiò, inquit, novi *Calliæ* ingenium, nec bonus est, nec malus, sed qui aut bonus, aut

malus

malus fingi facile queat. Post paucos dies, polliceor tibi Domina futurum mihi & amicissimum & familiarissimum. Expiscabor etiam intimas mentis cogitationes : cætera committe industriæ meæ. In id maxime incumbe, tuis ut ne ex oculis, ore, gestu quicquam percipiat, quod amorem mutuum nostrum aut testificetur aut significet. Ego variorum, & imo duriorum, ego in te consiliorum author, cum è re tua meaque videro, quæ tibi saluti sint, aut sospitent amores nostros. Quam egeris in hac fabula personam, ex illa vitæ nostræ salus, & felicitas omnis pendeat. Nihil, respondeo, mihi, à me tibi que timeas. Prudentissimam, & obsequentissimam habebis, inquit. Nunc sciero: peto osculum, dabo inquam; peto suavius, non osculum, ait, dabo, aio; peto complexum, inquit, dabo complexum, inquam; peto plenum gaudium, tacebam ego. Obmutescis, Domina! ait, negas mihi hanc beatitudinem? utere jure tuo, inepte, reponit *Sempronia*, vis ipsa te suum tollat in equum? huic insistam ostii limini, nam qui sciunt, hic te esse, domestici, ut mali sunt & protervi, mirarentur solum cum *Tullia* esse relictum. Urgebat interea paterer in amplexu meo liberari se amoris æstu, & ubi paulò secretius abesse à *Sempronia* conspectu vidit, quid vereris, excubias agit *Sempronia*, vi igitur impellit in lectum, & collocatam commobo corporis situ petit, meam mentulæ manum admoveat, capiam rogat. Quid vero tu, dicebam,

bam, ad hanc me cogis fœditatem? & re-
 traxi manum, conscendit in me stratam,
 & detectis inguinibus, expectantem teli mu-
 cronem in parma mea, non alba, non inglo-
 ria. Demittit femoralia, mox procumbit in
 pectus meum, utero uterum pressit, & te-
 lum infixit. Nunc ostendes me abs te amari,
 inquit: dubitas? refero, qui prostitutam
 me habes omni libidini tuæ, te amari? fun-
 gere igitur generose & fortiter partibus tuis,
 fungar, repeto. Tunc vehementissime cœ-
 pit concutere; ego succutere, nates tollere
 crispantes, motitare flexibiliter lumbos, pri-
 mus titillationem præsentit advenientis gau-
 dii, at omni nisu & agitatione pervicaci ex-
 orienti favi libidini, post, intrò sensi in lum-
 bis aperiri mihi Veneris fontem: ah, ah, in-
 quam, quid me vexas? age, age, deficio. Hoc
 exiit temporis puncto ex me in me Veneri
 roris dulce coëunti donum. Agite, agite,
 sub hæc *Sempronia*; ecce audio venientem
Calliam ad nos. Dejicio equitantem re non-
 dum bene patrata, nam cum exiit è concha
 mentula, iterum fervidis polluit guttis stil-
 lans, momento post, nihil est, nihil est, in-
 quit *Sempronia*, nescio quæ meis vox auribus
 illudit, dicto citiùs in me resilit *Lampridius*,
 adigit iterum hastam, novum aggreditur
 prælium, me necas, dicebam, secede pau-
 lum, me in animæ ducis deliquium, vocabo
Semproniam, interim ille imperterritus ra-
 pidis subagitabat concussibus; novos excitas
 æstus in me, stilat abundans mihi ex abdito
 intra

intra lumbos Veneris fonte virus : demulcet iterum me pruriginoso semine , & ni progressa ad nos *Sempronia* diremisset , pugnam ad tertium processisset effluuium , inexhausta illi libido , satis est ludorum , inquit , timeo non hominum , sed fortunæ insidias ; exscendimus uterque è lecto , & magna cavit cura *Sempronia* , ne quid in vestium attritu , capillorum confusione , corporis ornatu exprobraret mihi meam licentiam , tam velox tibi sit veredum *Lampridi* , inquit *Sempronia* , quàm bonus & egregius cursor es , habeo , inquit , non cursor , sed servus , & ex animo servus , quæ me ad summum vexit voluptatis cumululum , patronam , non veredum , igitur nuptiæ primùm nobis factæ sunt apud *Semproniam* , & sub ejus oculis , quæ amores nostros nascentes velut sinu suo fovit , acceptum illi retero *Lampridium* meum , qui & tuus erit , juvenem , comem , urbanum , vegetum , fortem , quem nec Hercules in hoc certamine viribus , & lateribus superet , illi cedat *Æneas* pectore & armis , nam amplum illi & firmum pectus , & bene compacti ad laborem armi , quorum victoria sumus & triumphus .

Os. Perge dicere , amabo mea *Tullia* de his rebus vestris , quarum me mirificè delectat narratio , saltem præcipua delibata capita , & qualis in te fuerit primis diebus , eloquere .

Tull. Rides inepta , illi summa dies non dissimilis primæ , æque calet , æque ardet ,
 i æque

æque in amorem meum furit , cœnavimus illâ primâ die ambo , cum parentibus tuis vestris sub tectis , cœnavit & *Callias* , quos inter se severint sermones abs re dixerim , revertimur domum , multa de *Lampridio* loquitur *Callias* , multam inesse humanitatem , ad ejus se intimam proclivi ferri via amicitiam , honestum , & moderatum , mihi iugeni adolescentem videri. Bacchum sequitur Venus ; dum videt vestem me deponere , & eductos intumescere mammatarum globos , nam multa nox quietem indicebat , antequam me mitterem in lectum , manu captam inducit in musæolum illud geniale , nostro lecto proximum , hic erit locus , inquit , & Veneri sacer & Musis , tollit altera manu stolum & indusium , altera mentulam longam , gravem & si unquam alias rigidam , & contentam admovet cryptæ meæ , protende adversus me lumbos , *Tullia* mea , inquit , projicio. Tunc impetu facto rudit in vulvam , occupat totam loci capacitatem , agit ille delicias suas frequenti motu , & irritat ad novos pruritus ; motito similiter lumbos , crebro & frequenti succussu , utramque mihi clunem utraque manu comprehendit , deducit , reducit magna vi ad se , primam me urunt ignei advenientes Veneris stimuli , semen mitto , consequitur rabiem meam *Callias* , jam diffluunt mihi venæ , age , age , motitationes integro excitatiores ad ultimos usque seminis spiritus , mihi vulva ad plenam voluptatem egregiè maritali exhausto tubo

operata est, comprimendo & exugendo caram mentulam. Nunc volo re patratâ, inquit *Callias*, mecum de nostris impofterum rebus alacriter convenias, Domina, nam Domina femper eris mihi, volo equidem refpondeo, quidquid volueris me velle, quod nolle jufferis id utique nolo, ſcelus fit mihi & flagitium non eadem per omne vitæ tempus ſentire ac tu ſenties, quid cupis, Domine, præſtari tibi à ſervitute meâ. Equidem inquit, perſuaſum mihi eſt te eſſe honeſtiſſimam, & pudiciſſimam, quamquam vulgò dicunt non admodum caſtas eſſe quæ ſunt literatæ, timeo tamen virtuti tuæ, niſi tu illi, niſi ego opi fuerimus; quæ res, quæ mea culpa hanc injecit cogitationem in animum tuum, anime mi, inquam, quæ de me tua eſt opinio, nec tamen deprecari velim quidquid ceperis conſilii; volo, inquit, induere tibi cingulum pudicitix, ſi pudica es, non detrectabis; ſin minùs, videris ipſa num merito movear ad id quod meditor. Quod volueris, refero, induam, & qualecunque ſit, læta feram, quæ tibi ſum nata, tibi etiam uni ex animo fœmina ero & præcluſa omnibus reliquis, quos aut ſperno, aut odi, nec alloquar *Lampridium*, imò nec reſpiciam; non faxis, inquit, imò volo te cum eo familiariter ſed honeſtè agere, nec ille, nec ego habeamus de te conquerendi cauſam, ille ſi duriùs eum habeas, ego ſi liberiùs, ſed veniet à pudicitix cingulo liberiùs cum eo conſuetudinis tibi uſus, cum *Lampridio* mihi
 . omnis

omnis securitas. Tunc vitta serica qua supra lumbos involvit corpus meum dimetitur ad crassitudinem corporis quæ futura sit cinguli amplitudo, dein ab inguinibus meis ad lumbos, id etiam alia vitta definit spatium, hoc facto, in hoc etiam curabo, ait, palàm fieri tibi quanti te æstimem, erunt catenulæ quæ villosò panno sericeo involventur aureæ, erit cataracta aurea, craticula aurea, lapillis pretiosis exterius distincta, & Faber aurarius hujus nostræ urbis præstantissimus, mihi que multis obligatus beneficiis in id incumbet, ut præcellens sit artis suæ specimen, etiam honestabo te, dum videbor facere injuriam, quæro, quanto tempore perfici id cingulum possit; respondet, intra quindecim dies absolutum iri, interea petere ne irretiri *Lampridium* ullo mecum feram commercio sermonis, postea ut animo infederit me cum eo gessuram. Ivisus cubitum, ac ea nocte ter miit me, ter plenos libidinis gurgites evomuit in cymbam meam, magna cum utriusque voluptate.

Os. Te Veneri charam, cujus hortum intrà tantillum temporis, irroravit novem continuis coïtibus Venus, & potuisti ad hæc curricula impigrè desultori intervire?

Tull. Potui sanè, & etiam incitato cursu ad postremum coïtum, cum Cupidineus imber è stillicidio decidere maritali negare velle videretur, ita commovi, agitavi, succussi, ut vel invitus magna stillarit copia, me convenit frequenti luce *Sempronia*, refero
omnia

omnia hæc *Lampridio* , ille qui paulò post
advenit nostris novus incòla terris.

Oct. Nihil autem rei tecum habuit illa
die ?

Tull. Nec nisi post decimum diem , per id
tempus nullus cum eo mihi familiaris ser-
mo , cum videremus defixos *Calliæ* in nos
esse oculos ; & ejus jussu etiam servorum ,
lingua mali pars pessima servi , nosti hujus ge-
neris vecordiam , & malignitatem. Oscu-
lare verò tu me , nam in tuo vultu nescio
quid video lineamentorum nobilis Galli ,
qui in me Romæ anno proxime præterito
explosit militariter catapultam suam , spec-
tante , & porcurante *Lampridio* , man tres
adjuvæ qui eum comitati fuerunt & in me
fodienda desudarunt , etsi firmi , & robu-
sti , haudquaquam me tam egregie oble-
ctarunt.

Oct. Quid portentis audio , quatuor tu ho-
mines peregisti , tam tenera , tam venusta ,
tibi sub hoc cursorum numero lumbi non
disrupti.

Tull. Scies alias ; sed vis orationis me
curlum tenere quam institui.

Oct. Volo , & rogo.

Tull. Postridie cum ingressus est domum
nostram *Lampridius* , dixit se velle ire *Cal-
liæ* in prædium nostrum Anconitanum rusti-
catum , nosti amœnitates , magnificentiam
villæ. Cum diceret inter cœnam , respondi
Lampridius se comitaturum libenter , si con-
modum illi foret , aperto enim , inquit
modum illi foret , aperto enim , inquit
G aëris

aëris æquore plurimum delector ; At cum
 tecum fuero reponit *Lampridius* , nihil mihi
 rure poterit esse dulcius , septem conti-
 nuos dies simul convivere , & ita *Calliam*
 cœpit *Lampridii* consuetudo , ut protinus om-
 nes illi aperuerit animi sensus , & cogitatio-
 num arcana ; Laudavit ingenium meum *Cal-
 lias* , mores , urbanitatem , dixit præcipuè
 me castitatis laude inter omnes mulieres lu-
 cere ; sed non ita facilis est , ait *Lampridius* ,
 ut etiam si nolit castè vivere , quod futurum
 non spero , id tamen non egeri , ut pollui
 non possit , confidendum sane sua de pudici-
 tia uxori , dein ancillis , sed potissimum se-
 ræ ; decipere potest uxor , corrumpi servi ,
 nec corrumpi , nec decipi sera , in tua sum
 quidem sententia , inquit *Callias* , ut fabri-
 cetur Stephanus Aurifex craticulam quæ arci
Tullie meæ extimum sit velut propugnacu-
 lum ; Sapienter huic tu rei curas tuas , re-
 ponit *Lampridius* , adjecisti , nam verum ut
 fatear , æterno volo tecum , & præopto jun-
 gi amicitia nexu , at ut sumus omnes suspica-
 ces , timebam ne si cum uxore tua agerem
 liberiùs , quod vix aliter fieri potest , id te in
 suspicionem abduceret , quæ tibi molesta ,
 mihi infesta esset , cum verò serà occluseris ,
 nihil admodum erit , quod timeas , quod suspi-
 ceris . Interim liceat per te mihi cras urbem
 repetere postridie reversuro , nam ex Venetiis
 datæ ad me literæ crastina die afferentur à
 Tabellione , eæ ad negotium magni momenti
 quod mihi explicent , magnopere conducant ,

ego verò cum res meas curo, tuas ago. Sic post
decimam diem venit rogatus à *Callia*, ut *Ste-*
phanum urgeret, datâ ad eum, & ad me epi-
stola, nam ut scias, inquit, me mihi persuasis-
se, te me esse alterum, rem secretissimam ti-
bi commendo, nolit uxor ab ullo mortalium
sciri de ejus me moribus dubitare, qui mihi
liquido debent esse perspecti. Ut ingressus est
meum cubiculum, invenit me cinctam so-
dalium mearum coronâ & in his lucebat for-
ma & decore *Sempronia*, salutat omnes hu-
manissimè, & redditis *Callie* literis, cate-
nulas, aureas, opusque totum, intrâ tres
quatuorve dies absolutum iri dixit, reversus
Lampridius, me cum *Sempronia* nactus solam,
bene est Domina, inquit, intrâ paucos dies
vinculum fingitur tibi, & aurea porta pretio-
sis distincta lapillis, horto tuo, quam pud-
icitia tua ipsa superbiat obduci suæ, ita lucet,
ita diti fulget pretio, rem dehinc objicit nobis
ob oculos diligenti pictura; sed, inquit, clavis
non cusa est, & hujus figuram, dum fabrum
variis ludo sermonibus, ceræ huic felici pro-
videntia impressi: Cæterùm, ut optasti *Sem-*
pronia felicem ambo ducemus vitæ cursum,
post enarrat quâ arte, quove pacto in intimam
se *Callie* amicitiam insinuarit, ita ut nihil jam
eorum animis possit esse conjunctius. Te for-
tunatum, inquit, *Sempronia*, hac duplici
conjunctione, quâ nihil est in vita beatius,
animorum cum *Callia*, corporum cum *Tullia*;
felix amicus, felix amans, utriusque plena
auctus es possessione, quæ possideri potest
G 2 absque

absque solitudine, quæ tibi verò dulcior videtur esse conjunctio, dubitas, ait, respondeat ipsa *Tullia*, vana sim, & inepta, repono, si quidquid meum putem verè dulce, & in me veræ voluptatis gustum invenire *Lampridium* posse; inveni, subjicit, & mens sit mihi saxea, cor aheneum, si extra amplexus tuos majores voluptatum fructus à Venere capere me posse arbitret, abrumpamus, inquit *Sempronia*, urbanitatis vestræ hos sales, cœna nos expectat, ego verò cubabo tecum, *Tullia*, nam abest maritus meus, quid me igitur, ait *Lampridius*, factum vultis; nolo autem, reponit *Sempronia*, vexare animos tuos, omnia bene se habebunt.

Oct. Et cubavit tecum *Sempronia*, *Lampridius* inter utramque, utrique fortè insudavit.

Tull. Nequaquam, nam cum summa nox somnum suasit post cœnam, deductus est in cubiculum suum *Lampridius*, sed ipsa sibi induerat vinculum pudicitiae, *Sempronia*, clavimque abstulerat secum *Victorius*, dum Veronam petit dicæ causâ, socio ad iter adjuncto sibi *focondo*, prima vigilia, ut constitutum inter nos, venit *Lampridius*, & in lectum se conjicit ab inferiori sponda, hac parte jacebam: Quid tibi vis? quis est? inquam, tuus sum, *Domina*, osculum infert, & momento temporis conscendit in me nudam, nunc demum, aiebat, fruatur omni pulchritudine tua, liberè & libidinosè, vulvam manu investigat, & confestim telo obdure suo configit æstu incensam,

incensam, primo ab ejus contactu, quem Veneri Mars afflat subitus. Denique ut uno verbo ejus comprehendam noctis libidines, & bona, ad duodecimum cursum veredum meum egit uno ferè spiritu.

Oct. O Venus, quid, audio, vix unâ *Civiceus* nocte tertium peregit concubitum.

Tull. Septimum semel atque iterum confecit *Callias* cursum equitans in veredo meo; octo novemque cum *Sempronius Iocundus*, sed nihil admodum est quod mirere de *Lampri-dio*, inexhaustus illi latet in lumbis Veneris tons, nocte tu proxime sequenti fateberis.

Oct. Dormiebat interea mater mea, & particeps ludorum, & jocorum facta est.

Tull. Anteaactâ nocte optimè dedolata fuerat, sex fututionum prurienti impetu eam *Victorius* illa nocte pulsaverat, ter verò pomeridianus horis ipsam *Iocundus* impleverat bonis suis.

Oct. At verò quid interea factum de infelici *Iulia*.

Tull. Dicam cum sciero quid de felici *Octavia* factum sit post ereptam virginitatem. Nam timeo tibi à *Theodori*.

Oct. Rectè memoras, ah, ah, ah.

Tull. Rides, evanuerunt promissa, & oppressæ virginitati nullus honos; ut loquebaris.

Oct. Non abierunt quidem in auras, sed incentivum factus est dolor pruriginosæ libidini, & accessio non pœuitendæ dulcissimæ voluptatis.

Tull. Ut voluptatis confinium est dolor, ita & doloris voluptas.

Oct. Post tertium diem quam mecum cubaret *Caviceus*, admonuit de proposito, & fponfione in manibus *Theodori* facta, mater. debes exequias virginitati tuæ, inquit, parentandum illi est, quæ tam laudabilis, & commendanda ad hanc usque ætatem tibi comes fuit. Memini mater, repono, & hoc cui me obligavi solvam nomen, cum volueris. Quid plura? convenimus *Theodorum*, qui jubet pomeridianis horis cum primum Sol inclinaverit ad occasum reverti, obsequimur, inducit me in sacellum interius ædis, & oclusis foribus, pessulo obdito, nihil est, inquit, quod timeas filia ab aliorum oculis tibi, nam antistes præsum huic loco, securè agemus omnia; tunc sermonem instituit ad firmandum & obdurandum animum, obstipato capite dum loquebatur, & defixis in humum oculis, eo me ita sermone ad dura omnia comparavit, ut si mori me jussisset, alacri animo lethum oppetiissem, vide, *Tullia* mea, quâ mens mihi arte fascinata est, postquam me probè ad omnia quæ vellet, videt comparatam, etiam tibi, inquit, præbit mater exemplo, in hoc severæ sanctitatis stadio; nihil admodum opus est, inquam, sed quæ nici virginitatis meæ tam excellentis ultro consensi, in me couere iram tuam, vir sancte; non patiar, inquit mater, te solam pati has ærumnas? nam etiam ego huic occisioni consensi.

Tull.

Tull. Egregiam verò pugnam.

Oct. Bene est, inquit *Theodorus*, cui autem generosius vigeat pectus mox experiar, præsto sis *Sempronia*, commoda mihi tuam opem, nata, inquit mater, ut citiùs hoc defungar virtutis officio, solvo illi subteriore vestem, cycladem, & stolam, tollit ipsa indusium ad summos lumbos, & genibus antaram flexis: noli parcere impuræ cuti, vir sancte, inquit, libidinis meæ campum Iustri verberibus. Cedo igitur illam pietatis suppellectilem, refert *Theodorus*; At verò ex aussuto Cycladi sacco oblita sum, ait illa, educere igitur dum vestigat, dum in latus demittit corpus & vergit in lævam, curiosissimis omnem imam corporis structuram luminibus sum contemplata, illi candidissimæ nates, in tumorem Veneri commodissimum elatæ, crura crassa, polita, nihil accuratius effinxisse natura videtur, nihil pulchrius.

Tull. De ejus parte nihil dicis.

Oct. Pone stabam ita, videndæ vix copia fuit, vidi tamen. Accepto in manibus flagro, alacrem jubet esse *Dorotheus*, tunc obmurmurans concepta nescio quæ verba, ac si nœniam præcineret, verberibus onerat, lumbos, nates & crura averfa, pavas verò indulgens inducias, flecte corpus, & demitte quam humillimè poteris, ait, ut etiam quo loco pollui te nuptiarum lex patitur, castigationem excipias quam mereris, recurvati lumbi exprompsere altus clunes, & intersemineum prodidere, conjeci in eam rem

oculos, pilis obfitus locus subnigris, crispis, non admodum longis, rima aperta, longa, rubicunda, huic decidit momento grandinosa flagellatio in flagriorem cunnum, hei, hei, hei, deficio, siste tantisper, inquit, acruis feris quam ferre possim, insanis *Sempronia*, reponit *Theodorus*, sub has verberationem durissimam integrat, in lachrymas illa effusa est, & gemitus, immoto tamen fitu corporis; erige nunc verò pectus, ait *Theodorus*, obtemperat, & illico evoluto supra umbilicum indusio detegit ventrem, adversa crura, anticamque corporis faciem, mirabar ego attonita, cum mutato loco transit ad dexterum miseræ latus laniò beatus ille.

Tull. Imò laniandus carnifex? quid præterea quærebat in quod acueret efferam illam crudelitatem.

Oct. Audi, & eam partem tuetur ille limis oculis, at cum apertam, & paratam vidit, nec mora, cœpit flagris cædere acerrimè, tres quatuorve pollices infra umbilicum primis verberum momentis, altiùs vapula, inquit illa, gemitu edito, direxit ad hæc ictuum tempestatem subtus alvum ad femina, & intus femineum, ita ut hoc cruciatu miserè angere testarentur lachrymæ manantes uberim ex oculis, demum rediit post eam hycem serena miseris tempestatas, hic desit verberum imber, humum osculatur, & vestibus adornatis, ad me respexit, nunc nata, inquit, tuæ partes agentus, transi in hæc quæ cetero fortitudinis castra, solvit mihi vestem quæ

quæ cum definxisset ad pedes , indusium altissimè mihi circumquaque revolvit , ita ut nuda oculis *Theodori* , & lauienæ , antica , posticaque corporis membra , objiceret , habebis te , inquit , fortiter nata , quæ succedant momentaneis his ætumnis , & interiori in pectore enascantur gaudia ipsa senties , nec ego fando exequar , nunc mitte te in genua , quam vellem , inquam , hoc officio , ipsa fungerere , in eluenda me mater , quæ mihi inflixeris verbera , feram sanè ut tu tulisti constanter , & fortiter ; id quidem fieri non potest reponit , *Theodori* juris es ut sum ego , sed vis vinciri tibi manus ; Volo , inquam , & ut volebam devinctæ mihi sunt , eo modo ut earum ope non uteres etiamsi enierer .

Tull. Palcebantur interea flore pulchritudinis tuæ , *Theodori* oculi .

Orat. Imò admote ad aures ore , insusurravit , agere , & pati fortia generosi animi esse .

Tull. Sic agere & pati fortia , dixit *Livius Romanum* est .

Orat. Volo experiri utrum matrem fortitudine superes , *Theodorus* ad me , si obmutueris , palmam feres , post expansa vola alteram alteramque mihi clunem fovet , strictis dehinc duorum digitorum unguibus summam cutem tanquam forcipe apprehendit , & vehementer vulsit , tamen obmutui retentâ animâ , & extincto imò in pectore gemitu , dehinc lanugine pubis , tres quatuorve pilos , postquam pubem totam ad *Perinæum* usque manu obtexisset ardenti & fervidâ , summis

itidem unguibus arripuit, & simul memento avulsit, nec propterea me tangi testata sum doloris sensu.

Tull. Fortis es, *Octavia* quid Cato ad te? Eodem autem supplicii genere appetita est mater tua?

Oct. Evolve vestes, *Sempronia*, ad eam *Theodorus*, revela excetram illam tuam, inquit: dicto citius nudas admovet clunes. Ille adfigit ungues; intremuit, & femur alterum tulit in altum, dolore victa, nihil tamen locuta est.

Tull. Hæc prima fabulæ pars; altera est quam expecto de barbaro cincinnato.

Oct. Replicat vestem & indusium quâ pars bona latet; objicit uterum pulchrum, politum, niveum *Theodoro*; Venereum campum lanâ vestitum, ut dicebam, spissa, crispa, venefica aperit; Ille aliquot intercipit pilos, unâ omnes vellicat, post vi impressa divellit.

Tull. O rem ridiculam, & ludo prægnantem non inficeto.

Oct. Infrendere illa præ dolore, nec ideo verbum, aut gemitum emisit.

Tull. Expedi tandem hanc narrationem.

Oct. Vapulavi, flagro proscissa sum, nec elapsum mihi ex ore verbum, aut è pectore gemitus, qui ignaviam exprobraret; post penates repetimus. Ah, ah, ah, jam attingebam ostii limina, cum mater ad me, ut te habes nata? Doleo mater respondeo, momento faxo, inquit, dolorem excipiat voluptas deliciis affluens; mihi quidem, mihi sentio nates & femora veluti formicis pererrari, num tibi

bi idem quasi æstuantis impetiginis ardor ;
 planè ita est , inquam , subsultant mihi sub
 cute innumeri obtusæ cujusdam ægritudinis
 pruritus , potiùs quàm acumina , & incendi
 me sentio . Vertentur hæc omnia , reponit ,
 qualiacunque tandem sint , in gaudii inex-
 hausti fontem , & me induxit in cubiculum
 meum ; Projice te in lectum , inquit , finge
 animi ægritudinem quam non habes , mox
 mitto ad te *Caviceum* tuum , sed volo ludi hu-
 jus qui vos committet , postea abs te reddi
 rationem : paulò postquam abiit , venit ad
 me *Caviceus* , projectam in lecto amplecti-
 tur , suaviis mulcet , tactu irritat ad gaudium ;
 audio , inquit , tibi malè esse , & pessime est ,
 repono ; nam audio te mihi subirasci ; Quid
 verò erroris aut delicti admisi in te ? Pura es
 sane ab omni in me delicto , corculum , in-
 quit , me gaudiis hætenus cumulasti summis ,
 summam tuis in amplexibus inveni felicita-
 tem , si de te conqueror , nihili sim , in qua
 scilicet omnes delicias , omnes amorem cu-
 piditates nata est mea mentula . Hæc fatus
 educit è medio femore mentulam , manum
 adhibere rogat turgelcenti , & momento post
 adsilit in lectum , & demissis femoralibus ,
 detectoque ad zonam usque mihi utero , pro-
 volvit se in me , infixit protinus hastam ,
 ac illico ad primum concussum , profluit mi-
 hi largus abundans è lumbis Veneris imber .
 moriar , mea *Tullia* , si unquam ea sit visa
 res sensibus meis gratior . Uno verbo omnia :
 hac coitione , ter mihi litatem est Veneri ,

continua titillatione , aperto mihi ad opus gaudii summi gurgite : cum verò *Caviceus* ad metam pervenit , libidinem in me meam aquâ suâ pluviâ non restinxit , incendit novam , & cum exscendisset , uri me patrantes ocelli docuere . Manum admovit horto meo , hoc tactu soluta sum inani Veneris imagine .

Tull. Rem mirificè narras , nihil tamen novi in his rebus ; nam verberibus incussis eliciuntur ex omni corporis parte quæ conducere solet ad Venerem , infinitæ spirituum alacriorum , vegetiorum , igniculis fervidiórum compactis velut cohortes , quæ dehinc in locos nostros , in vulvam , in spermatica vasa , quod consentanea sint , spontè advolant . Hinc pruritus , & inflammata Veneris libido ; En quod tibi pro miraculo queat esse : Dux nostra *Leonora* tam celebri stemmate clara , tantâ fulgens pulchritudine , tot animi corporisque dotibus præcellens , verberibus debet fœcunditatem . Dux maritus deperibat puellam , nullam tamen ex ea procreabat sobolem , quod ægerrime ferebat . Tentata quæ ars aut industria ostendant omnia , nullus experimentis locus negatur , lusa ars & industria , profuit nihil . Tandem ex Arabis responso , cæsa ut tu es virgis *Leonora* parentis suæ manu . Ad hanc diem nullam ex Venere ceperat voluptatem . Hoc verò temporis momento , cum primùm ad eam explosit Dux catapultam , vehementissime mota est . Lacesciti iterum verberibus lumbi , clunes & femora ad Venerem incensi , post ali-

aliquot dies, tunc parum abfuit, quin sub marito subagitante deficeret, præ voluptate in effluvium mirabile soluta est. Tandem parvo temporis interjecto spatio perpeffa idem incentivi genus, magna cum voluptate maritum excepit, & rigidæ caudæ falaces ictus. Imprægnata est uteroque gerit. Sed & audio esse nostros inter homines Alphonsum Marchionem, quem verbera excitant ad pugnam, alioquin imbellem & ignavum. Virgis cædi sibi nates jubet, vapulat egregie, prostat interim illi uxor resupina in lecto; dum vapulat arrigit, & quò acriores ictus, eò tentigo vehementior, cum parata sibi videt arma, aggreditur jacentem, & rapidissimos ciens in substratam motus, perfundit in subantem cœlestia Veneris dona, & omnes, quæ ex Venere capi possunt, capit voluptates.

Oct. Sed vero si experta ipsa esses, quam non putem fore tibi admirationem?

Tull. Non experta quidem sum; sed experiar & etiam sequenti nocte proximâ: Nam volo te frui *Lampridii* mei amplexibus: qui jam per octo dies rure detentus cum *Callia* ferias à Venere agit; sed dedit ad me literas, quibus se crastinâ die monet ad futurum, *Calliam* velle ad se eam ego, quem negotia nescio quæ illic habent, à quibus se nondum expedire possit.

Oct. Videbimus. Sed oblita es de *Julia* nuptiis, cum devirginata est, referre, quæ à matre accepisti.

Tull.

Tull. Hæc sanè sunt; scis nuptias velut clandestinas fuisse, aberat pater tuus, acciti ex affinibus nulli, intrò res acta est ut in fabulis veterum legitur, nullis inspectantibus. Nam antequam *Sempronia* novam duceret nuptam ad genialem thorum, taurum passuram, implevit mollem animum malignis consiliis. Quæ dixerit, quæ jussit dici, fieri, quæ utique & dixit, & fecit inepta, intelliges. Ascenderat in cubiculum *Julia* *Focondus*, nam illic res patranda erat, & exhaustis à *Sempronia* viribus arma interrogabat virilia, an satis esset ad pugnam animi? Advenit demum *Sempronia*, & *Juliam* mexi tradidit. Enimverò, inquit, volo vestibus nudari à me *Juliam*, *Foconde*, tibi. Denu-dat suis manibus puellam relicto indusio, vix tuentem pudorem ab oculis *Focondi*. Mox abiit *Sempronia*; vos vobis relinquo, inquit, agite res vestras, in proximum secessit cubiculum, è quo in id prospectus patens datur; nam ostium hibeat ut & *Julia*. Illico advolvitur genibus *Focondi* *Julia*, id scilicet edocta, facilis tibi ero, inquit, & omnibus tuis voluptatibus obsequens dum vixero, si secus contigerit, plecte fontem; Osculatur ille, & erigit puellam; Exue autem indusium, inquit, corculum; sed cum vidit ad hæc vultum rubore suffundi, ipse erubescens & pavidam exspoliat. Ubi defluxit ad pedes indusium, evertit in lecti latus resupinam, mammas parvas, duras, orbiculatas, candidas, fororiantes

manibus terit, & osculis premit, post pectus, ventrem, crura oculis legit, ac demum cogitationem, & obtutum in Veneris hortulum defigit. Ut sibi eam partem tractari, premi, diduci labia, digitum immitti sentit rudis puella, eh, eh, eh, clamabat, miscens clamori gemitus & suspiria. Nunc, inquit *focondus* lectum ostendens, colloca te in hoc duelli nostri campo. O venusta membra quæ me cupidine inflammant! Illa obtemperans mittit se in lectum; hoc aspectu ignescere cœpit & turgescere lax cauda, igitur ad latus puellæ fudit se *focondus*, momento *Julia* pulvinum suis subjecit natibus non rogata, femina quam potuit latissime aperuit, & quod rideas, ipsa ultro injecit manum in viri penem; ille in risum erupit, quid hæc novæ Veneris facies indicat mihi? ait. Agedum, & dicto citiùs intra puellæ femina se mittit pronus, illa clavum manu non amittebat, ac ipsa dirigebat in se ruentis mentulæ cursum, in fissuram suam ultro pilum figens, post tollit crura altiùs, ita ut talis pertingeret nates; sic ad Venerem ipsa se composuit; etenim cum sensit summum mentulæ caput intrà cadurda esse immissum, amove nunc manum, inquit *focondus*, cætera ego peregero. Ambas illico manùs *Julia* in superequitantis lumbos injicit, & arctissimo amplexu ligat, sed *focondus*, cujus mentula tentigine rumpebatur, totis viribus torsit in intima contum, vi sibi viam aperiens, quò nulli hæctenus libidini
fuc-

fuërat. Illa clamorem misit, nec tamen situm mutavit corporis, & tertio quartove concussu in abditiore Veneris adyta intrusit se fervida felixque mentula.

Oct. Agnovit in virgine illæsum pudicitiaë decus *focondus*, sensit nullis inquinatam fuisse amplexibus?

Tull. Agnovit nostri homines solent, quibus in primis coitionibus plerumque de virginitate virginibus fides.

Oct. Verebar ut quæ se ipsa patrandæ rei accomodasset, id ei fraudi esset.

Tull. Intellexit facilè *locondus* manasse has artes à *Sempronia*; ac postquam primo hoc concubitu uxorem *Iuliam* sacrasset. Quid verò, inquit, *Iulia* mea te tam doctam judicasset? Profectò me in admirationem ingenii tui traxisti, cum mea arma ipsa in te fixisti, quibus lethum pudicitiaë tuæ conscisceres, cum me es amplexata, cum vibraisti clunes tam frequenti motu, crispantibus, crissantibus lumbis; cum voluptatem testata es suspiriis ignitisque tuis, eheu, eheu. Illa verò silentio tuo, aiebat *locondus*. Non ausim, inquit *Iulia*, sed hæc omnia, ut accepi, fieri debent, & solent etiam à pudicissimus, ut ego sum. Quis verò, reponit *locondus*, dixit fieri solere. Noli, refert *Iulia*, extorquere id à me ut fatear; Volo verò dicas adjicit ille, ni dixeris, non ita judicabo puram, ut ais esse. Sed, amabò, ne alteri unquam dixeris, ait *Iulia*, quæ me tibi vis dicere. Monuit *Sem-*

pronia, talem me præstare tibi, ex officio, & munere meo esse, & sacramento adegit pollicerer me facturam, bene est, inquit *Iocundus*. Cave verò tu ne subodoretur te mihi id secreti revelasse: interea omnia & audiebat, & videbat *Sempronia*, quod utrumque fallebat.

Oct. Quâ spe illufit puellæ credulitati tam maligno consilio?

Tull. Nempe sperabat inde futurum ut puellæ mores tanquam liberiores suspecti *Iocundo* fierent, sed de his neutri ne verbum quidem fecit hæctenus.

Oct. At enim quam institueras non perfecisti narrationem.

Tull. Ut omnino implevit puellæ vulvam crassa & obdura mentula in eam ad colcòs usque inducta; Me crucias, ingemuit *Julia*, parce, parce, parce; Ille interim crebis subagitationibus urgebat dum vehementiores se in concussiones fundit; Oh, oh, inquit *Julia*, præ voluptate morior, perge, perge, per me, impete fortiter, adige altius telum.

Oct. Ah, ah, ah.

Tull. Scilicet id consili dederat *Sempronia*: cum primum te *Julia*, aliqua tangi titillatione in illis locis senseris, testare majorem etiam sentire, quàm verè senties, voluptatem. Urge maritum verbis, osculis, suspiriis, motitationibus. Sine minis, stupidam te & laxeam credat, quod nolim, qui meus est in te amor, accidere. Igitur ad primam puriginem, puella intacta & cujus in locis ingens feminis
geni-

genialis ardebat vis, cœpit nates vibrare, succutere quanto poterat impulsu *Iocundum*, quem incredibili voluptate perfudit. Nec sanè *Iulia* minor delectatio; nam per longas concitatasque motitationes tandem in profluvium Veneris dilabi se sentit; hei, hei, hei, exclamat. Quid hoc est rei? Quid sentio? deficio: hæc dicens obmittit, velut mota mente ingemiscens, contremiscens, manum *Iocundus* vulvæ languentis admovet, & extracto, ita ut caput tantùm intrò lateret, pene, invenit infectum liquido Veneris contagio, nec adhuc ipse evomuerat in vulvæ *Iulia* sinum libidinis suæ virus; tunc impellit hastam, concutit, premit, nec illa movebatur; substitit tantisper ille, Quid verò is sibi vult stupor tuus? *Iulia*, inquit, suaviis labia rosea lacescens. Sanè deficio, respondit, me voluptate tantâ implevisti, ut ad cumulum felicitatis meæ nihil addi præterea posse arbitrer, integrat ille concussiones; jam apud me non sum, aiebat illa, ita me hæc confriktiones ad superos tollunt; & ipsa demum commoveri denuo cœpit, & subare, subsultare, donec se fervido rore intrò sentit irrigari; ah, ah, ah, exclamabat. Quid etiam istud est? Utraque *Iocundus* manu ad scadmovebat puellæ nates, præsto illa uterum & lumbos altissimè sustulit: interim extillabat in ejus concham igneus *Iocundi* tubus. In eam imò versa est amentiam, ut cum deplueret prolixus humor stillatim, manu injecta virile telum caperet, exprimeret, emulgeret,

ne quid omnino sibi ex tam dulci deperiret munere, testiculis *Iocondi* molliter compressis, quasi foveret penem, egregiè emunxit, ut ne guttula quidem exciderit, cum eductus est à vagina?

Oct. Tam longo certamine non fracti sunt delicatæ puellæ artus; sed vires amor, & amoris comes voluptas suppetebat.

Tull. Uno præterea concubitu ad lucem recreata est *Iulia*. Is verò primus duorum triumve loco fuit, alter, ut ipsa fassa est, minorem in ejus venas voluptatis sensum infudit: nam post sextam septimamque decussionem, recluso rivo ex *Iocondi* lumbis Venerium virus, cum primùm *Iulia* exorienti inciperet pruritu æstuarè, depluit, nec ad Veneris metas perducta est.

Oct. Nocte tamen sequenti, ut refers, bis in ejus effusus est complexus *Iocondus*.

Tull. Sed soluto prius beatæ matris tuæ vulvæ stipendio ei meret: itaque integris non est potita mariti lumbis, nisi bis alterum abhinc mensem.

Oct. Nam expresso à matre prioribus amplexibus Veneris succo, quod superest, fex tibi videtur & lutum.

Tull. Mense altero post nuptias dum ludit cum *Sempronia Iocondus*; vis me patrem fieri, *Domina*, ait? volo, respondet illa: quî verò potero, reponit, ni per te liceat semine fervido, & vivido impleri *Iuliæ* arvom? per mitte me ter eam iniire, & integros volvere Cupidinis fluctus in ejus intimum sinum & sanè

sanè misera sævos satis, & scio labores exant-
lavit, nam scio quam malè exceperit inson-
tem *Theresia* amita tua, quòd libidinostorem
putes quam est. Permitto, inquit, *Sempronia*,
sed eà tamen conditione, prægnaus tibi fiat,
quod fingetur in lumbis tuis semen his octo
sequentibus diebus, volo tribus coïtibus u-
nâ nocte in eam effundas, colliquefcens in
Diones tuæ amplexibus: Igitur octavâ ab ea
die, nocte, soluto pudicitiaë vinculo, reducta
cataracta à puellæ ostio, liberè insperfit puel-
læ hortum fertilli imbre, atque ex his tem-
poribus putat *Sempronia* utero *Juliam* conce-
pisse: nam aliqua imprægnaionis notæ in
puellæ ore, & nausea apparent.

Oct. Moriar, ni pessimè *Theresiam* ode-
rim, quæ indigno cruciatu tam liberalem &
ingenuam puellam vexaverit.

Tull. Moriar itidem ego, ni adversus ma-
trem tuam savitiam illam vitio verterim,
nam ut sibi persuasit ipsa, puellam uri libidi-
ne Veneris, & cupiditate, *Theresiam* convenit:
significat se timere pudicitiaë *Juliaë*, quòd
minùs pudicam præsentifcat. Opus ille esse
severiori medicina, qua nimirum in bonæ
matris familias officiis contineatur, cavere o-
portere ab adolescentiaë æstu & insidiis, Ro-
gat mitti ad se *Theresia*, mittitur; sed prius
exoluto è lumbis pudicitiaë vinculo, quoci-
custodiendum *Semproniaë* datur. Suscipit *The-
resia* alumnum alacri vultu, dat epistolam ad
Locondum, petit eam sibi relinqui per tres dies,
velle se puellæ, quam aluit, quam edocuit,
aspectu

aspectu ad sapientiam frui, quâ tandiu caruerit : post multos sermones petit à *Iulia*, num velit probare se esse & esse vere purissimam ; respondet illa, velle : igitur, inquit, his tribus diebus jejunio macerabis corpus, & flagris à me cædi cupies ; Faciam quod volueris, reponit *Iulia*, pensi esse mei quid jusseris ducam ; itaque prima die vapulavit, sed luniusculè, secunda acerrimè, tertia non ita dirè, atque sic emendata remissa est domum cum Sol occideret. Aberat domo *Sempronia*, aderat *Iocondus*, qui ut lepidam advenisse sibi uxorem vidit, in ejus advolavit amplexus. Renidens illa, regredior, inquit, ut castam decet, tui avidissima. Post brevem colloquutionem iuducit eam in thalamum suum, enarrabat illa quæ sibi contigerint omnia ; deflet infelicis sortem *Iocondus*, solatur, spondet se in posterum illi diligentiori cura invigilaturum, ne quid deinceps detrimenti aut ærumnæ patiatur. Post suaviatur, & missa sub stola manu gaudet pudicitiam non esse occlusam vinculo desiderii suis. Projicit resupinam in lectum, & plenis coitibus tribus, trium dierum ab ejus animo obliterat memoriam, & perpessi doloris.

Ost. Nescit mater, nihil subirata est *Iocondo* ?

Tull. Nihil sanè, nequidem suspitione assecuta est ; nam paulò antequam ingrederetur domum, evaserat *Iocondus*, ac postea regressus salutavit uxorem ac si non vidisset hos tres ante dies.

Oct. Matrem sane insalutatam non reliquit.

Tull. Esse, dixit *Julia*, quòd secum communicaret *Iocondus* de negotio quod illi confederat expediendum. Egressi uterque cubiculum petunt *Victorii*. Jussa interim *Julia* dum reverteretur maritum expectare. Tu putas, inquit *Iocondus*, velle me *Julia* meæ amplexus tuis antepone? Volo in te perfundere quidquid in me libidinis est; osculatur, tractat, arrigit, tollit ipsa vestes & indusium, ut solet, amplectitur ante se stantem, telum vibrantem, & recidens in lectum pugnam molitur. Uno ille impetu infligit in vulvam mucronem teli. Quid plura? Res peragitur, post revertitur ad uxorem *Iocondus* cum *Sempronia*, sedebat in lecto *Julia*, quam aggreditur sermone *Iocondus*: Volo, *Julia* hæc Domina nostra noverit qualis sis, quàm casta & pudica, volo etiam ab ejus manibus pudicitia vinculum hoc induas, testem habebis pudicitia tuae opportunam tibi & mihi. Laudavit *Julia* virtutem *Sempronia*, ac animi in hac obeunda re alacritatem. *Julia* verò pars ludicra in vincula missa est: De tua verò, *Octavia*, nocte proximâ experiar an sit ludis tam apta omnibus quæ Venus novit, quàm Veneri formâ & venustate similis es.

Oct. Faciam, spero, ne tu diutius dubites, ac magna cum sua voluptate sentiet *Lampridius* me fontem esse dulcissimi gaudii.

ALOISIÆ SIGEÆ

TOLETANÆ

SATYRÆ SOTADICÆ

DE

ARCANIS AMORIS,

ET VENERIS.

PARS ALTERA.

VENERES.

ALLOSIUS SIGER

TOLETA N E

SATYRE SOTADICE

D E

ALCANIS AMORIS

ET VENERIS

P N D E A T E R N

V E N E R I S

D E

ALOISIA SIGÆA

TOLETANA

JOANNIS VASÆI,

Hisp. Chron. Cap. 9.

TESTIMONIUM.

U*T omnes alias Latinis litteris
tinctas silentio praterream, da-
bit Hispania Aloisiam Sigæam
Toletanam, sed in aulâ Lusitanâ per
multos jam annos educatam, quinque
linguarum adeo peritam, ut non im-
merito Paulus tertius Pontifex Ma-
ximus litteras illius ad se scriptas
Latinè, Gracè, Hebraicè, Syriacè,
atque Arabicè laudibus pariter, ac
faustis comprecationibus sit profecutus,
admiratus tam multiplicem ingenii
fructum, & donum tam multiplicis
linguarum scientia, in viris quoque*
H *rarum*

TESTIMONIUM.

rarum, nedum in fœminis. Sic enim sonant verba Diplomatis. Debetur hæc laus optimo patri, & viro doctissimo Didaco Sigæo. Nec in eâ solum hanc operam posuit, sed alteram quoque filiam Angelam, Græcè, Latineque, pro ætate, & sexu non mediocriter eruditam, tam exactâ Musices scientia curavit pædocendam, ut vel cum præstantissimis huius artis professoribus contendere posse putem.

EIGENTUM DER
K. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK MÜNCHEN

V E N E R E S.

COLLOQUIUM VI.

OCTAVIA. TULLIA.

LAMPRIDIUS.

RANGONIUS.

O C T.

Voluptates hujus noctis quàm suaves futurae sint, persuasisti intimis medicamentorum mearum sensibus pruriginosa hac tua oratione.

Tull. At enim duplo majores capies quàm potui polliceri libidini tuæ procaci, quidquid pollicita sim.

Oct. Scilicet aderit cum *Rangonio Lampri-*
dus & nobis ambo militabunt.

Tull. Tibi sane uterque pugnabit.

Oct. Apage! paucas post horas rumperent veredum meum equifones hi tam acres

Tull. Apage inepta tu. Una belle sufficies duobus; & experta fatebere etiam præ te Heroas esse nihili.

Oct. Non faciam, cognata, non faciam, putas me tam salacem? Ego voluptatibus totâ nocte perfunderer? Dearum cibo ingur-

gitarer? Tu nihil gustares oblectamenti? Apage, apage, non faciam.

Tull. Utcunq; se res habebit, feres; tu facies, tu facies. Vide. *Superanda tibi omnis Veneris fortuna ferendo est.* Vide.

Oct. O! O! fores obduxisti tuas cataracta illa improbâ. Quid de me futurum speras, si in partem non venies laboris? Quum mihi tam benè cupias, malè habebō.

Tull. Maeste animo, peregi ego quatuor, times duos?

Oct. Sed duo illi viribus præstant, & inexhausto libidinis rivo superant. Ais *Lampridius* in stadio tuo duodecim solitum esse conficere curricula. De *Rangonio* loqueris quæ non longè absint a portento. Non sufficeret *Cottyto* duobus una.

Tull. Narravit de *Rangonio* quæ superant omnem futuentium fidem *Lampridius*. Scis esse familiarissimos.

Oct. Quæ narravit? Nunquid etiam venit tecum in certamen?

Tull. Cum esset nudius tertius ingressus hanc urbem nostram, adduxit hospitem ad nos *Lampridius* non dedignante *Callia*. Vide humanitatem: etiam amore meo inflammat. Dein insana furentem cupidine ostentatione promissorum solatur. Brevi felicitatis summæ qua frueretur, ut loqui solet, dicit fore participem. Benè sperare jubet. Paciscitur, inconsultâ me, Venerem meam.

Oct. Nec subirata es?

Tull. Dic ipsa tibi. Irata sum, & iram acerb

cerbè testata. At ille, ut animi motus componeret, ignosce, inquit, Domina mea, Regina mea, Dea mea, facilitati meæ. Scio, per te non stabit, quin exsolvam fidem meam. Vidit te *Rangonius*, & misere perit: Videram ejus cognatam Neapoli, & miserè peribam. Ejus se fluxit amore incendi ut meo faveret. Convênit cum ea: induxit me in puellæ cubiculum: nocte fruor cupita venire, dum se credit, *Laura*, id ei nomen, *Rangonii* indulgere amplexibus, Num debui tanti esse memor beneficii? Ignosce Regina mea, dum sequor officium, eam in offensam isopinus incidi.

Oct. Quid tu ad hæc?

Tull. Emolliit durum animum vox amantis. Quid metuis facere? Repono. Num te pudet me in id devolvi dedecoris, quæ tua sum? Sed enim, inquit, huic uni tantum culpæ succumbe, sine te amore *Rangonii*, & *Lampridii* tui precibus flecti. Nihil tibi a me time in posterum, nihil continget quod gratum, quod honestum non sit. Consensisti: *Lampridi*, inquam, nosti *Octaviam*?

Oct. Ut tu *Lampridio*, est quod ego succenseam tibi.

Tull. Tace inepta: aperui mentem: scilicet de te in ejus amplexus mittenda. Quò te beatam dixi. Sed ego & *Rangonius* interim, reponit, rumpimur tentigine. Si differri velis id gaudium ad tenebras, resolvemur uterque ad speciem ecce tuam quæ nos urit. Concede saltem unam utrique felicitatem.

Quid honoris, refero, accedet nomini tuo si me de honesta veris alieno concubitu! Tu quidem utere jure tuo. Exorari eâ demùm conditione me sum passa, scilicet ut *Rangonio* ad cursum unum aperirem stadium meum & cupidineum agonem, ultra nihil datura. Velle integrum, nec exhaustum in sulcum tuum agi utrunque.

Oct. Ut venient integri ex tuis amplexibus!

Tull. Hæc res in hortis nostris agebatur, in quos prospectus nullus nisi è cubiculo meo, clausa verò & tuta omnia. Expectans quid proficeret sodalis non longè deambulabat *Rangonius*, spectabatque identidem me ignescens oculis. Tunc ad eum *Lampridius*, immortales pro cœlesti munere redde gratias *Tullie*, inquit, & ad summum bonum veni. Ita sum à naturâ comparata ut ab omni longissimè absim impudentiâ. Ubi propior factus, erubui: ille verò osculum dedit. Impudentiam ipse suam accusavit, & excusavit. Dum loquitur specum illam frigoris captandi causa ad horri angulum structam jam intraveramus, & nobiscum *Lampridius*. Est quod te scire velim, Domina, ad me *Lampridius*, tuâque interest sciri, *Rangoni*. Quid vero istud est? ait *Rangonius*. Suspiriis, osculis, reponit *Lampridius*, & crispantis lumbi furoribus loquetur mox ipsa tibi *Tullia*. Te immò Venus perdat, refero, nugarum artifex solers. Me manu extra specum extrahit: ignosce, *Rangoni*, ait, mox reddam æquè tibi puram ac nunc est. Nolo
cam

eam ab oculis tuis fugere, quæ oculorum tuorum meorumque lux est. Paucis volo. Tunc ad me, nescis, *Tullia*, quem habitura sis equitum. Neminem unquam mortaliū fastæ sunt puellæ & Romæ & Venetiis, quibuscum rem habuit, tam abundanti veneri imbris copiâ muliebres sulcos irrigasse ac *Ranzonium*. Quod Hieronymo Mercuriali, postquam omnia quæ de eo dicebantur diligenter exploravit, pro miraculo fuit, non tantum stupori.

Oct. Interea quid *Ranzonius* cum cæstro, cum furore, cum mentula sua? Ah! Ah! audio nescio quid strepitus; veniunt. Ut timeo, ut pudet!

Tull. O *hymen*, o *hymenæe*, *hymenades*, o *hymenæe*. Ecce *Lampridium*. Quid verò solus *Lampridi*? Quid de sodali actum?

Lamp. Apud *Mensozam*, urbi præfectum, virum bonum & comem cœnavimus. Detinet *Ranzonium* multa super ejus rebus, parentibus, & affinibus rogitans, & seria, ut est ingeniosæ urbanitatis, ridiculis miscens. Ipse secessi amoris æstu, qui me, dum de vobis cogito, cepit, in rabiem versus, quam *Octavia* curet, si me velit sanum, & suum. Quid taces *Octavia*?

Oct. Pudore, *Tullia* mea, sepulta mihi mens audaciam adimit, verba negat.

Lamp. Oculum etiam negas? Me miserum!

Tull. Agedum, *Octavia*, quid refugis; Lectus hic vix nos quatuor, cum venerit

Ranconius, stipatos capiet : Nulli præterea locus, ne quidem pudori. Projice hanc à te amentiam fatua.

Oët. Quid me, fatua tu, dejectis operimentis nudam aperis *Lampridii* oculis ?

Lampridius. Quam venusta, quam tenera membra !

Tull. Volo, *Octavia*, te putes me esse alteram. Rumpitur *Lampridius* : nùm te miserabit miselli ?

Lampridius. Fave, *Tullia*, fac patiatur *Octavia* se amari, & pulchritudinis, juventutisque suæ florem me legere. O corpus venereum !

Oët. Abi, abi: jam vociferor si ultra tentes.

Tull. Quæ te tenent intemperix? Sana es? Jam, per Deam Pertundam ! si amicum colueris *Lampridium*, habebis me inimicam.

Oët. Interim & mammas, & pectus, & omnia corporis membra manu *Lampridius* ille tuus impudicâ concelerat.

Lampridius. Quam aptè hiat tibi Veneris concha ! quàm commodo situ pars prostat ludicra ! quam molli obnupta lanugine !

Oët. Eh ! Eh ! quid agis ? Jam me occupas totam. Quid propudiosa faciam post id flagitium ?

Tull. Amplectere *Octaviam Lampridi* ; tu *Lampridium*, *Octavia*. Nonnullæ erunt meæ partes in hac fabula. Manu hac virile spiculum dirigam in scæmineum scopum. Bene est ; intrò haustum est totum : ut bene altera pars alteri convenit. Nunc lateri ne parcas, *Lampridi*.

Oët.

Oct. Quid vis ? ut me opprimis , ut agitas , ut pulsas ! Tolle manum , *Tullia* , quid me vellicas ? Oh ! Oh ! Oh !

Tull. Tolle alitius . Succusflus itera spissos , crebros , vehementes . Belle , belle .

Lampridius. Si te transfigi gaudes , *Octavia* , fige osculum .

Oct. Gaudeo , Gaudeo : morior . Ah ! Ah ! facione satis voluptati tuæ , quæ mihi est summa voluptas ? Vis succutiam vehementius ? Faciam ut maxime potero .

Tull. Fac igitur ; nihil nugis opus : Mirabiliter . Quàm mobiles , quàm leves tibi lumbi ! Tractabo interim , *Lampridi* pruriginosos tibi globulos : sollicitabo leni tactu ad officium & spumam .

Lampridius. Ut me beatis utraque ! ut voluptatem meam pascitis , tu tuo Nectare *Tullia* ; tu tua Ambrosia , *Octavia* ! En ; En . Nunc , nunc *Octavia* , Tolle , Tolle lumbos . Acriter , acriter .

Tull. Langues , *Octavia* , langues ?

Oct. Sentio , Sentio . Ut fervida urina hæc , ut rapido fertur impetu . Osculare , Osculare . Jam & diffluo ego . Distillant mihi Veneris venæ . O ! O ! sentio Jovis cum Junone concubitum . E cælo venit hæc voluptas . O ! Oh ! fundum , deficio , fundum , deficio .

Tull. Quid garris balbutiens ? Fundum alvei tui tetigit *Lampridii* anchora ?

Oct. Tetigisse credidi . Sed jam deficit *Lampridius* , abit , anchoram solvit . Patere tamen , *Lampridi* , te osculer iterum atque iterum ;

te bastationes meæ vorent antequam exscendas ex veredo meo.

Tull. Vis forte salax , novam ad pugnam exsanguem nervum , & viribus defectum excitare ? Non ita erit. Ad *Ranonium* redi , ne quid de te nobisque suspicetur parùm pudici.

Lampridius. Revertar ut suades ad sodalem. Hanc fingam tantulam egisse moram cum præfecti consobрино *Federico*.

Tull. Sed quàm benè te habuit *Octavia* ? Ut voluptati visa est apta ?

Lampridius. In ea inveni omnino nihil quod ad te proxime non accedat , *Tullia* mea , quod meram , puramque Venerem non sapiat. Sed de his postea. Valet.

Oct. Quas vero reddam tibi gratias , *Tullia* ? Nunc vere scio quid sit Venus. Ita me libidine implevit. Pili præcipue titillavit longitudo , nam crassitudine *Cavicei* longe cedit remoni. Vere omnia gustavi Veneris bona.

Tull. Quæ dicebam de *Lampridio* invenisse te vera , oppidò gaudeo.

Oct. Vidisti ut de thoro lætus desiliit , ut osculum dedit , molles natibus impegit alapas ? Te beatam ! cui ludere ejus in amplexibus cum libet , licet. Sed te etiam incredibilem num affectit *Ranonium* voluptate ?

Tull. Ad eam igitur , quam institueram , narrationem redeo nam & velle videris , & gratissimus mihi quoque hic sermo.

Oct. Quo me scilicet in meliorem vocabis de-

deliciarum tuarum partem.

Tull. Ut inter animalia homo, sic inter homines *Ranonius* abundat seminis copia. Moneo, dicebat *Lampridius*, ut oportuno cures corporis situ, nihil tibi depereat. Nam pro summa mihi est voluptate summa te perfundi. Sub hæc abcessit.

Oct. Quid postea?

Tull. Citato venit ad me cursu *Ranonius*. Nihil te, inquit, libidini meæ eripiet; manuprehendit, ad angulum, ubi, ut scis, thorax, trahit volentem nolentem. Alteram mittit in sinum manum; Veneris sedem altera detegit reductis ad zonam usque vestimentis. Mox solvit ipse subligaculum sibi, apertis coleis.

Oct. Fusciam vidisti, cum fuit in prociectu, magnam, rigidam, Heroe, & te dignam?

Tull. Qualis est fere *Lampridii*, adeo nullo, quod perceperim, differunt discrimine. Undecim duodecimve pollices latos in longitudinem fusa. Jam jam remittor, dicebat; commoda amori meo amorem tuum, Domina; sensim interim sine sensu dilabi me in torum passa sum. Ille effudit se in resupinam, & primum, levi excitavit unguium impressione in pube igniculos, & proxime in eo, quod perinæum monui voti interstitio, ubi ardentiores Veneris prurientis falces. Age, age, dicebam, abscede; illudis mihi. Quid me incendis jam tuo amore inflammatum. Ergo accipe, ait, quicquid id est amo-

ris mei, & momento impellit in libidinis venam spiculum. Ut sensi, male, exclamo, male me habes malus. Audiit *Lampridius*, & accurrens, cave, *Tullia*, inquit, ne è proximo vico secundùm hunc murum tua vox exaudiatur. Cui non cognita honesto? Contine vocem, lumbos non contine.

Oct. Vidit pugnantem in hac palæstra, & continere ipse potuit a risu, ab eoque furore, qualem nuda movet Venus?

Tull. Vidit, & cum insistere lævum mihi pedem humi videret, volo utrique, adjicit, amicæ curæ officium impendere: sellam subjicit. Altiùsque hoc pacto sese in uterum penetravit impressa mentula. Aperta manu ridens alapam inflixit natibus *Rangonii*, & exiit è cellâ.

Oct. Ah! ah! ridiculum spectaculum; ridiculi vos uterque, tu & *Rangonius*.

Tull. Tantisper substitit immotus. Amplectere me, ait, Regina mea: Nam elanguiebant artus desides: complector. Ante tres menses, subjicit, nula me vidit Venus, nulla impatientiam libidinis solata est puella dulci effluvio. Sed, ut scias, vix inveneris, qui ut ego, tam abundantem hortum tuum irriget falsâ pluvia.

Oct. Impresso calcare, poterat & poteras cursum sustinere?

Tull. Cœpit vehementius subigere, ad sextam septimamve concussionem fervido me intus imbre diluere. Stillantis vis veretri tantum mihi iis in locis concitavit pruritum, ut temperare non potuerim quin motus cierem fervidos.

Oct.

Oct. Ne scilicet quam *Lampridius* marmo-
ream à candore vocat, laxeam crederet *Ran-*
gonius, si stuperes frigida & hebes.

Tull. Video cœlos, dicebam amens, vi-
deo cœlos apertos: & illico semen emisi re-
cluso fonte. Sensit me resolvi. Concitatio-
ri æstuans opi fuit subagitatione. Mil-
tum est semini semen; nam & ipse resolu-
tus est. Sed quater ego largo fluctu remissa
sum, cum continua ille ignitæ libidinis eja-
culatione, omnes meis in lumbis omnium
prurituum irritat nequitias. Tandem palæ-
stræ finis datus. Fateor, *Octavia*, tanta
nunquam deciduæ vis voluptatis uno con-
cubitu genitalis arvi furores restinxit.

Oct. Satiavit te voluptate. Si pugil præte-
rea adfuisset novus, certamen refugisses?
Nec te *Lampridius* iniit?

Tull. Sanè nova voluptas mihi propior fuis-
set ærumuæ, quàm gaudio. Nam exuandan-
ti restagnans semine uterus, quod imbiberat,
nihil prætereà gaudii aut petebat, aut polli-
cebatur.

Oct. Dicunt omne esse animal post coi-
tum triste.

Tull. Immò alacri vultu, lætis dictis, si-
gnificavit *Rangonius* multo se gaudere gaudio
quod bonis libere meis esset potitus. *Lam-*
pridium vocat; sed ejus me exulnis expedio,
& utrique eripio, ne ultrò citroque iterum
cogerer Venerem pati, *Lampridii* gratifican-
di causa. Veloci prius in ædes me recepi cur-
su, quam fere animadverterunt. Interim,
Octa-

Octavia, ne quidem veneræ tabis guttulam è *Rançonii* tubo in concham effusæ meam sensi diffuxisse. Quid id sibi velit nescio. Sed si hoc me imprægnatam esse scirem concubitu, ut *Calliam* meum amo, mærore conficerer.

Oct. At enim verò præ quartumviratu tuo quid istud?

Tull. Intellego. Vis illam meam renarrem Romanam militiam?

Oct. Volo.

Tull. Inciderat in morbum, quem ab initio longum fore, & lethalem Medici iudicaverant, *Callias*, dum Romæ agit litis difficillimæ & dirimendæ causa cum *Ortobono* Cognato meo. Ea me res vocaverat Romam; & bonæ valetudini, si tandem restitutus est *Callias*, meæ opi curiosæ & amanti id debet, nec negat. Ut primum convalescere cœpit, & omnis abscessit periculi metus, cupiditas cepit exhilarandi animi per continuos tres menses mærore confecti & consulpti. Ventitabat domum è proxima vicina mulier non admodum ætatis provectæ ex *Ursina* gente. Familiarissima cum illa mihi intererat necessitudo, & mecum sæpe cubabat solatium unicum agro animo. Una nocte cum serimus sermones, facetiasque miscemus, fateor, ad intermissæ *Veneris* ludum converti interdum cogitationes meas. Ut interrogabat; hos ignes, respondeo, quos sentirem in venis meis reviviscere, nullius posse virtutis restingui constantia, & pudore.

hæc matrona elegantis & liberalis consuetudinis, si alia ulla, volo te abdicatæ Veneris craftina luce satiari donis ad usque fastidium; &, si fatua non es, voles. Nihil propterea, inquit, aut famæ detrahetur, aut honori. Id solum volo liberæ te meæ permittas potestati. Permitto, refero, quid timeam quæ te vadem habeo? ducem sequor, & auspiciem. Mane factò curare jubet, sed modico prandio, corpus; nec cibis impleri. Pectus, mammas, ventrem, femina, nates lavat ipsa suavolentibus aquis, & myrteo oleo Veneris typum. Candida induit stolâ è serico Obscurari me credidi pellucida quadam nebula potiùs quam veste regi. Post curru unâ invehimur in villam suburbanam, & amœnissimos hortos. Et Flora illic & Venus per omnem liberæ & hilares ludunt, & rident anni tempestatem, & omnis tempestatas perpetuum ver. Postquam intrantes admisere superbissimæ ædes, inducit me in Conclave interius, ubi perpetuo lux condita crepusculo pudori favebat simul & impudentiæ.

Oct. Libidinosæ petulantia apta sedes.

Tull. Occurrit modesto ore & cultu matrona anus. Faciam; inquit ad *Ursinam* conversa, ut hæc tua puella gratias agat tibi plurimas voluptatibus ebria paucas post horas. Hæc dicens prehendit manu. Mox abiit *Ursina*, ostioque clauso, intrò anus cunctantem ducit. Principio accipe nata, inquit, tibi quid expectandum, quid ferendum, ampliù

plius tua non es, sed Athletarum quatuor, quos paravi agoni tuo. Gallus unus est, Germanus alter, alii Florentia orti duo. Nam amat Florentinos Domina mea. Omnes ab anno notissimi, alter alteri amicissimi, & quod præstat, ortu nobiles. Apage, refero, me occident tot palæstritæ. Te misereat mei, mater. Unus sufficiet, fac duellum sit, non pugna. Dimitte alios. Risit illa, & dum loquor, adsunt coràm præsto omnes. Delige, ait avus, quem v elis excipere primum: ordinem pugnæ cuique suum ipsa constitue: nam quo iusseris, ad pugnam venient & amplexus. Ego manum porrigo Gallo, illi *Turriano* cognomen: Huic vero *Aloisium*, *Aloisio Conradum*, *Conrado Fabricium* volo succedere ex ordine. *Aloisius* ac *Fabricius* Florentini; Germanus *Conradus*. Tunc matrona classicum cecinit. O juvenes, inquit, docete hanc tam venustam, tam teneram puellam, qualis apud ingeniosos, ut estis, in fœmineo corpore sit libidinis usus. Qui fortiùs in Venero campo militaverit, pilum meliùs intorserit, annulum hunc consequuturus est virtutis suæ præmium, & victoriæ bravium. Annulum ostendit aureum adamante incluso micantem, *Ursinæ* donum, quo alacrius insurgerent ad prælium. Alter alerius cursus numerate, subjicit; sed etiam cavebo ne per errorem conturbetur numerus. Abite nunc, & agite res vestras. Sub hæc excessit è conclavi.

Ost. Nunquid timebas quatuor scilicet haf-

tis appetita circumquaque erectis.

Tull. Intelliges. Manum osculatur *Turrianus* mihi, simulque rectà in cubiculi angulum sipario obductum deducit. Thorus pedem vix unum eminebat, & lucebat tremulo lychnus lumine, ac si esset jam libidinis sibi nostræ conscius. Tunc tollit *Fabricius* vocem. Heus! tu, amice, ait, expedi negotium illud tuam, nam & nos rumpimur: primum haud quaquam tibi locum invidemus, sed expedi. Fraus aberit, respondet *Turrianus*, quod tam magna cum voluptate fiet, ne dubites, citò fiet. Ego summo offusa pudore, qui congenitus est mihi, nec simulans, mea non eram. Rogat in lectum demitterem ultro me: non audiebam. Impulsu molli dejecit, ferè repugnantem, & jam sub vestem alteram miserat manum. Audivere alii præcipitantiùs concidentem, & risum sustulere; ego gemitum. Quid istud est, aio, quam, mehercle, quæ hæcenus ulla absque labe pura & casta egi vitam, quam verò judicabitis? Ineptum hunc, reponit *Turrianus*, pudorem expelle ex animo. Non prima perducta es nostros in amplexus: passæ sunt ex optimarum mulierum numero pulchriores furores nostros, ut tu patieris. Honestandi lupanaris, ornandæ libidinis invenimus rationem. Nemo vitio tibi verterit quod nemo sciet, quod tu ipsa, dum peragimus, dum patramus lascivi, sed honesti, tibi dices proximè accedere ad virtutem. At expedi, *Turriane*, clamabat *Fabricius*. Hac nos morâ

civ-

enecas. Obsequor refert, & eodem temporis puncto demissis femoralibus mentulam aperit, & incumbit in me: impellit in hiantem concham: compressione æstuanti urget: vehementi concutit nisu. Et cum non commoverer, saltem nunc, domina, cum ad finem operis propero, inquit, Veneri fave: Ego tremulo succussu faveo currenti, & post paulò turgentis mentulæ rore sentio intimam libidinis conspergi aream. Nullus tunc pudori locus, nulla honestatis ratio, nulla immo mei recordatio; colliquescere etiam cœpi. Sed jam attigerat metas, vix ego sub eo perfecti. Accurrit *Conradus* vir bonus, sed incultus; quod pæcet tua, fiat, domina, inquit, verbis abstinebo, re colloquar tecum. Nec plura, pilum rigidum, crassum torquet nervosus in viscera, & ad quartam quintamve concussionem fervido me semine movet ad novam emittendi è lumbis veneri gari pruriginem. Quare mutato ordine occupasti, inquam, *Conrade*, locum qui *Aloisii* erat? Ita conventum inter nos, refert. Venient ad te ambo simul, etiam simul, puto, inibunt: nam stultos nos judicant, Gallos & Germanos, qui odio habeamus scire ubi sita sit vera voluptas. Excessit *Conradus*, eccè advolant *Aloisius*, *Fabriciusque*. Tolle crura, ait *Fabricius*, machæram intentans: Tollo: Tunc effundit se in pectus meum, & immergit in ulcus insanabile machæram. Utramque mihi *Aloisius* tibiam sustokit; & sub poplitibus al-

altera & altera missâ manu agitât ipse lumbos mihi nullo meo labore. Procax ridiculæ motitationis genus. Incendi me dixi ; Sed dicto citius restagnans Veneris spuma restinxit incendium. Surgente *Aloisio* novam se *Fabricius* accingit ad pugnam. Rubicunda illi , & minitabunda turgebat mentula. Amabò, domina , obverte te in faciem , ait.

Oct. Scio quid dein.

Tull. Obvertor , ut volebat , quæ sciebam id mihi esse in lege per eorum voluptatem ad meam ire. At enim, ut nates vidit , quæ candore suo ebur & nivem obscurarent , O te pulchram ! ait. Sed erige te in genua demisso superiori corporis trunco. Demitto caput & pectus , tollo nates : Ambæ patebant viæ quæ ad utramque ducunt Venerem! ; probam & castam alteram , scelestam alteram & inquinatam. Quâ petes , ait *Aloisius* ? quâ tu , respondet *Fabricius* ; postea viderim.

Oct. Sic minatus est.

Tull. Et petiit quâ debebat & juvabat. Trussit in iutimam vulvam rapidum , & igneum telum. Mammam utramque cepit manu utraque. Post agitare cœpit , & momento dulcis profluere rivus in mollem Veneris sinum : Et ego etiam miris deliniri deliciis : præ voluptate parùm abfuit quin deficerem. Ea me feminis copia excreti ex *Fabricii* lumbis implevit & demulsit , ea copia excreti è meis exhaustit mihi vires. Hoc uno concubitu plus amisi virium quàm prioribus tribus.

bus. Ita res acta est: & hic primus fabulæ actus scenis constans quatuor.

Oct. Quam de *Fabricio* hunc petente corporis situm conceperam, ut dicere aggressa es, fefellit me opinio. Nam fallere solent Florentini Venerem. Delectari ajunt puerorum consuetudine, caraque illis esse puellas quæ se in pueros mutari velint, & puerile præstare officium.

Tull. Experta sum ego, & quid in his possint rebus documento ipsa tibi ero. Denique, nam curiosius singulis hæere dicendo nihil interest, eodem ordine *Turrianus*, *Conradusque* admissis equis in agonem meum descenderunt. Cum procederet ad me *Aloisius*, supervenit anus. *Aloisium*, *Fabriciumque* monet, caveant obscæno ne possim pollujam me queri esse concubitu. Licere quidem intra corpus meum vomerem imprimere quo sulco velint, semen tamen mittere non item licere. Si contra fecerint, *Ursinam* habituros iratam, & in bonam mentem peccaturos. Vulvæ soli rependi debere hoc amoris tributum. Me etiam dictis aggreditur, & animo essem bono ad ignotos ad saltus hortata est. Tunc sortiuntur inter se laus cui prius contingat fodiendæ melioris hujus partis, sic loquebantur. Illaudabilis voluptatis licentia omnem apud malos, & olicos *Cynædos* superat veræ laudis suavitatem. Ego verò non patiar, inducias peto, inquam, non longas. Igitur recta via ivere ad castam *Venerem*. *Octo* se hoc modo hæc habuere futu-

tiones.

tiones. *Turrianns* mihi admodum cordi erat. In animo erat dono illi primitias ignoti obsequii dare, & me ab amoto juvene hac etiam parte devirginari.

Oct. Florentinis non uno in loco mulieribus sita, nec una Virginitas.

Tull. Sed contumeliam id esse, non donum respondit donanti *Turrianns*, & querelas miscuit. Quem me esse putas, ait, Domina? absit hæc meis ab libidinibus amentia, a cogitationibus infamia, a consuetudine ignominia. Nulla mihi esse cara voluptas queat quæ tibi voluptas non sit. Unum rogo ne dedigneris mihi gratificari. Quod voles, quidquid id demùm sit, refero, volo. Sed roges nolo, capias volo. Liceat oculis meis divinæ pulchritudinis [tuæ] libero frui aspectu. Depono vestes ipsa ultrò, nec difficile opus; nam præter indusium & stolam nihil erat. Indusium ipse sua dejicit ad pedes manu. Ut nudam videt, basiis terit igneis, tactibus lustrat membra omnia liberioribus. De hinc turgentem & gravem mole caudam protrudit in vulvam, inguina inguinibus miscet. Sequitur *Conradus*; *Conrado* succedunt *Aloisius* & *Fabricius*. Novum belli genus. Nudam ut conspexere, exultare & plaudere. Post pulvinum thoro transversum natibus subjicit *Aloisius*, nunc obverte pronam te in faciem, & nates objice oculis & amoribus nostris hæpretiosas. Quid verò vultis? dicebam. Parcite paventi. Obliti estis esse me puellam, non puerum. Apage, refert *Fabricius*, quod
nulla

nulla negare ausa est è tot præstantibus inter
 Romanas puellas & ingenii & formæ doti-
 bus, tu ingeniosa & formosa audes negare?
 Sed ad hanc rem horret animus, repo-
 no, ferre non potero, conficietis huic bel-
 lo inassuetam. Ferre poteris, subjicit *A-*
loisius. Multo juniores hoc corporis usu a-
 pud nostros homines inclarescunt. Pluris
 constitit tibi anticæ Virginitatis occisio.
 Cùm proficerem nihil, parvi furentibus.
 Tunc pronus iacinat se in nates *Aloisius*.
 Pilum postico admovet, pulsat, percurit,
 post summo nisu irrumpit. Ego gemitum
 misi: Sed illicò extractum ex ulcere telum
 condidit in vulvam, & multo semine depluit
 in lubricum uteri sulcum. Aggreditur, re-
 peractâ, eodem modo *Fabricius*. Rapido
 vibrat hastam puram impetu, totamque bre-
 vi in viscera abdidit. It reditque aliquandiu
 repetitâ via; & quod fieri posse non putabam,
 etiam invasit me nescio cujus pruriginis ra-
 bies, ut huic me assuefieri rei posse, si velim,
 non dubitem. Sed absit *Calliam* hæc trans-
 versum agat vecordia. Nec tamen abusus
 ultra modum est patientiâ mea ad contu-
 meliam. Suavissimam profudit volupta-
 tem in uteri intimos sensus. Nihilque quo
 oblectari possent, hæc nebulonis turbavit in-
 temperantia.

Oct. De *Callia* verò dic, amabò, nun-
 quam hac tibi improbus parte illusit?

Tull. Fatebor, mea *Octavia*.

Oct. Fatebor itidem ego, mea *Tullia*.

Tull.

Tull. Alterum post mensem quàm nupsit, pomeridianis horis cum esset *Callias* mecum, voluit nudari, voluit etiam interius deponi indusium. At, At file.

Oct. Ah! Ah! video venientes ad nos *Athletas* nostros.

Tull. Audio loquentes. Maeste virtute, *Octavia*, jam tibi ludendus egregius ludus. Maeste animo. Ut tibi bibet sitiens vulva nectareos calices?

Oct. Contremisco.

Tull. Quod benè vertat, *Rangoni*, ecce in venustissimæ puellæ, siquæ alia, complexus conjicio. Amore digniorem tuo nusquam invenies; mox fateberis voluptate ebrius: pro certo habeo.

Lamp. Habet, *Octavia*, tibi gratias *Rangonius*, & mox referet subigendo, ut meretur, veredum tuum egregiè.

Rangon. Novi felicitati meæ adjici præterea nihil posse. Tu verò, *Octavia*, quid mœrens stupes? Num scis te debere per vigiliam *Veneri*?

Oct. Apage, Apage. Ex lecto projiciam me, abstine, clamoribus implebo domum. Abstine. Quid me vexas proterve? Quid me basiis his adulteris, tactibus his nequissimis inquinans?

Rangon. O te pulchram! O divinam! Si tam es indulgens, & mitis, quàm pulchra.

Tull. Quò fugis? non scapis, *Octavia*. Agè verò, *Rangoni*, siste fugitivam fixo stipite. Agedum.

Lamp.

Lamp. Quid sibi vult hæc rixa? unde hæc altercatio?

Oët. Misereat te mei, *Lampridi.*

Lamp. Scilicet. Te negas summo gaudio, & miserear tibi? Quis hic misericordiæ locus?

Oët. Vides ut me malè habent & hæc, tua *Tullia*, & hic, nescio quis, sodalis tuus. Sed me infelicem!

Tull. Benè se res habet. Nunc excute illud, *Oëtavia*, illud pondus quod intra viscera tua furit. Sed abscede *Lampridi.*

Lamp. Cur verò hoc pasci oculos, & mentem voluptatis spectaculo invides?

Oët. Ah! Ah! Ah! ut sævus es! Nunc verò; nunc quod voles, & ut voles: nunc faciam, *Rangoni.* Omni, Omni cupiditati tuæ parebo, *Omni.* Sustine tantisper ut aptiori me situ voluptati tuæ accommodem.

Tull. Quippe dum insanis intemperans, alterum è thori spondâ femur projeceras.

Lamp. Perfice, *Rangoni:* Nihil te moretur. Sustentabo ego manibus meis; & tol- lam marmoream hanc columnam.

Oët. Sine inepte, sine. Quid mihi calcem unguibus scalpis? Eh! Eh! Et tu; *Rangoni*, ut iteras concussiones has rapidas tuas! jam, jam emorior.

Tull. Agedum, *Rangoni*, Agedum, festina. Tractabo ego hos tuos tibi testiculos, deliciarum fontem. Vides deficientem pellicem hanc? Depluant cito citius vitalem balsamum emorienti.

Rang. Ecce ut momento flammescit mihi amoris vena, & Veneres stillat Veneri meæ.

Oct. Nihil artubus meis parcas. Ecce; Ut tibi placuit hic succussus? Et hic alter? Et hic? Ah! Quid Sentio? Ut pruriginosos mihi locos fervido mulces, Ah! Ah! rore, Ah! Ah! quam abundanti! Ah! Ah! quàm suavi! Ut Vitam infundis, & adimis, vitæ, necisque arbiter?

Tull. Et tu scilicet pumice es aridior. Clausi sunt tui tibi Veneris rivi, *Octavia?*

Oct. Tace Eh! Eh! Quiesce. Tace Bene omnia. Hem! Hem!

Tull. Incita cursum, *Rangoni*, præsto sis. Acriori calcare obstetricare exorienti puellæ tuæ libidini. Benè est, Benè.

Oct. Oh! Hoc me ferè concussu opprefisti, & hoc etiam. Quievit paululum hæc mihi rabies, quâ me incenderas. Et tibi adhuc distillat lubricus nervus in venam meam? Sentio: Sentio. Nullus dabitur finis? Quàm immingis suaviter! Me implebis putō semine hoc fervido, & è puella Veneri sali gurgitem facies.

Lamp. Interea disrumpor. Festina ad metas, *Rangoni*. Me miserum reddit tantæ tuæ felicitatis cumulus.

Oct. Importunum te *Lampridi!* Deficio. deficio iterum. Sed me, *Rangoni*, enecas languentem, quod langues. Tam cito abis?

Tull. Tàm cito? Quæ tua est amentia. Per Venerem! Huic vix Jovis conferri congressus queat, quo Herculem in Alcmena
I genuit.

genuit. Sed ecce ut rigidus, ut igneus, ut
superbus *Lampridio* micat nervus. Excipe.

Lamp. Si hunc igneum & rigidum ri-
mæ igneæ huic;

Tull. Et concussu hoc rapido perfecisti
orationem.

Oct. At verò, *Lampridi*, Fave, Fave.

Lamp. Fave etiam tu, *Octavia*. Fave
Tullia.

Tull. Quid vis utramque facere?

Lamp. Volo dum papillas *Octaviæ* per-
tracto, molli ipsa & spissa nates vibret mo-
titatione. Tua interim, *Tullia*, lubrico mi-
hi scrotum & testiculos frictu sollicitet læva
illa pruriginosa ad plenum gaudium.

Tull. Sustine partes tuas, inepte. Fun-
gemur utraque nostris præclarissimè.

Oct. Dirè me exagitas, *Lampridi*. Sed
impunè non feres. Concussibus his respon-
debunt succus mei acriores. En, En,
En. Placeo?

Tull. Egregium te verè ostendis bellato-
rem, *Lampridi*. Ut aptè pugione ad capu-
lum impresso, non mortem sed delicias ex-
pirantis simili inters *Octaviæ*. Videris ani-
mam agere velle, *Octavia*, dum torum se
intra viscera tua agere videtur velle Cupidi-
neus hic Heros.

Oct. Importunam loquacitatem! Quid
animum meum à tam grato immensæ vo-
luptatis sensu avocas? Sed, sed intrò me u-
rit liquida vividi vis signis.

Tull. Eface, quam quatit intrò tibi amor

Lam.

Lampridii, stabilis in penetrali tuo. Te interim, mi *Lampridi*, volo osculari.

Lamp. O dulcis delectationi meæ accessio suavium! Admove etiam eburneos mammarum orbis, ut osculer. Nunc, nunc, *Octavia*, *Tullia* fugiunt mihi libidi.... libidinis rivi.

Oct. Sentio, sentio profluentes in stagnum meum. Perge Oh! Oh! Perge: Et ego, & ego.

Tull. Et tu, & tu in effluvium solveris. Opi este alter alteri. Bene est per Subigum Deum! Benè est. Interim quid cogitas tecum, *Rangoni*, mutus & iners?

Rangon. Tibi dixerit hæc.

Tull. Ostendis mentulam. Ut momento crevit in duellum! Mirificus es bellator. Nullus ut video quieris misellæ dabitur gustus?

Rangon. Omnibus una quies operum, labor omnibus idem.

Lamp. Ecce nunc occupa, *Rangoni*, vacuum tibi campum, non Martium, sed Venereum, in quem velit Mars descendere. Ita me gaudio cumulavit.

Rangon. Me etiamnum fugis averfa, Dea mea?

Oct. Non fugio. Sed breves indulgeri peto inducias.

Tull. Mutatâ figurâ excita cadentem libidinem, nam effœta langues. Sic condiri voluptas debet, ut voluptatem sine fine voluptas creet.

Oct. Sed vide ut urget *Rangonius*, & vi-

tam vexat inglorius.

Rangon. Expectabo tamen. Quid vis fieri, *Tullia*? Da *Clinopalæ* Leges *Agonotheta*; à *Venere* secunda.

Tull. Vides me *Octavia*, ut nates tollo in genua, reliquo summisso corpore: Projice verò te resupinam meos in lumbos ut dorsum dorso, nates natibus conjunctæ hæreant. Apertis dehinc femoribus summis plantis, quo gratiori minùs premat onere, ut poteris inquitere.

Oct. Impar proculdubio eris ponderi cum procubuerit *Indiges* hic in me. Obsequar tamen jubenti fututricum *Reginæ*, ne cadam in crimen.

Tull. Obruere nolet me *Rangonius*: Scio. Sustentabit corporis pondus, nec ars deerit, nec modus.

Rangon. Favebo utrique, ut potero maxime. O illecebrosam figuram! Protinùs jaculum divinam in hanc pulchritudinem id informe condo. In bouam rogo accipias partem, *Octavia*.

Oct. Propera mi *Rex*. Exorientem sentio in imis lumbis titillationem novam. Itane *Tullia*: *Nugæ*, *nugæ*.

Tull. Motita nates, *Octavia*, ut ego motito. Agita pari motu. Gratissimum illi & tibi. Egregiè! Egregiè! Ut fervent tibi crispantes lumborum nequitia!

Rangon. Sursum deorsum, *Octavia*, rapidâ fugâ enitere, & tu *Tullia*. Opus opere vestro pernici properate. Agite, Agite.

Tull.

Tull. Æstuantem has, & effrenas compressiones intelligo. Exilientis deliciosi fluctus è lumborum lacu sermonem intelligo. Vibranates sursum versus, *Octavia*, & ego anhelanti opi fuero.

Oct. *Tullia*, *Tullia*. Me *Rangoni* rapis in furorem. Haud possum, quin clamem, continere insaniam meam. Stillatim sentio decidentem, Ah! Ah!

Tull. Pluviam.

Oct. Quam Danaë Acrisio nata aureæ præferat Jovis fui. Imple *Tulla*, imple.

Tull. Quæ meæ sunt partes; & impleo.

Oct. Bis jam, bis tu *Rangoni*. Eh: Eh! Et tertium ipsa ego. Ah! Ah! Ah!

Tull. Ter scilicet ipsa è peculio tuo Veneri votum solvisti libens merito.

Rangon. Salsiores, salacioresque sanè hæc urbs non habet puellas, quàm estis ambæ. Gratiior nullus esse queat coitus, quàm hic fuit, etiam cum nudis Gratiis. Moriari si ingeniosorem ad suavissimam parandum voluptatem noverit figuram Venus ipsa gaudiorum Indagatrix, & Inventrix.

Lamp. Vis etiam mecum, *Octavia*, rem experiri? Interim ne mutes, *Tullia*.

Tull. Volo, & vult *Octavia*. Sed fatifcent mihi lassitudine artus, timeo, ante absolutum opus.

Oct. Ut durus es! Ut durus tibi nervus quem in mollem libidinis caltham protrusisti.

Tull. Paulò, mi *Lampridi*, ruis vehementius

tius quàm defessa ferre possim , perforce acturum , propera. Deficiunt poplites ; decido in latus.

Oct. Venus te malè perdat , *Tullia* , quæ tam bonam perdisti fututionem , aut turbasti. Effero , Effero lumbos , *Lampridi*. Apertæ tibi sunt deliciae meæ omnes.

Lamp. Mucronem summum hastæ volo in summâ fissuræ orâ , & in molli cadurdorum frictu ludere. Condone mihi hanc libidinem , *Octavia*.

Tull. Condonat. Negas *Octavia* ?

Oct. Do illi , negat mihi.

Tull. Prehendam læva hac ego manu fræmeam , *Lampridi* , quâ depugnas.

Lamp. Ah , Domina , strictis his digitorum vinculis , quam perducis in lætum libidinum campum , dum ligas , duplo majorem mentula capiet voluptatem , duplici hoc cunno : tuo quem finxit tibi , *Octavia* , parens natura ; tuo quem hac subtilitate fingis mihi , *Tullia* , in manu industriâ.

Oct. Agite , Agite uterque. Benè quidem mihi est.

Lamp. Quid vis Domina ? Jam exilit , jam furit æstuosa Veneris spuma. Age , age , age.

Tull. Vora ecce , *Octavia* , igneum hunc ramicem ; & momento vorasti.

Oct. *Lampridi* , *Lampridi* fac , fac. Rapior in Veneris cœlum. Adige ah ! Adige , Ah ! Adige.

Lamp. Ecce superest , sentis ? quo irrorem

rem hunc juventutis tuæ florem. Ecce, nectar invergo tibi, libidinis meæ Victimæ, Priapi & Veneris Sacerdos. Eccè, Eccè.

Tull. Perfecisti tu quoque *Octavia*?

Oct. Perfeci. Complectere me, *Lampri-di*, fige osculum.

Tull. Te procacem & libidinofam pelli-cem!

Oct. Sed meos mihi paulatim irrepit in-artus nescio quæ lassitudo, quæ ignavo me torpore hebetat.

Rangon. Quiesces, mea Venus, post-quàm satiaverim me deliciarum tuarum fructu. Accipe etiam, si juvat, hanc in bonam partem fututionem.

Tull. Abeas tu, si de mala unquam cogi-tes, in malam crucem.

Rangon. Omnes, per Subigum! venustæ, ut est *Octavia*, puellæ partes bonæ sunt; Nam aiunt totum pulchræ mulieris corpus eunnum esse unum. Sed missis his nugis, transeamus ad seria. Porrige, Venus mea, porrige.

Tull. Quo vis se situ componat, lætiori ut fruare concubitu? Sed venit in mentem. E-rigam me in pedes, & resupinæ *Octaviæ* ti-biam dextram quò potero altiùs tollam; ita ut calcibus lecti feriat cælum. Alterum fe-mur extends, *Octavia*, qua contentione poteris. Sic aditus cunni strictior fiet, & eò jucundior ineunti. Agedùm tolle femur, *Octavia*. Præsto sis *Rangoni*, conscende, admove calcar.

Oct. Dicto citius factum. Quàm hunc Athletam, *Tullia*, habes obsequentem in hac palæstra! Agitas verò sursum deorsum, mea *Tullia*, vehementiùs quàm ferre possim. Luxabis, timeo, femoris compagem, ni caveas.

Rangon. Mirum profectò ludum ludis, *Tullia*. Nec quicquam opus est, *Octavia*, moveas lumbos. Sola sufficit, *Tullia*, motus omnes.

Oct. Nullæ hic fere meæ sunt partes præter patientiam quam libidini tuæ præsto. Cætera *Tullia* debes. Sed jam me ferit in intima voluptatum penu fervida vis Oh! Eh! Ah!

Tull. At tu, *Octavia*, continua hac motitatione non incalescis ad summas delicias? Sed connivent tibi patrantes oculi. Resolve ris, resolveris, video.

Oct. Ita est, ita est. Agitur res intro. Ah! Ah! Sustine tantisper, *Rangoni*, res agitur. Ah! Ah!

Rangon. Deliciosum, æque ac tu es, scortillum Venus nunquam vidit. Mihi totam comedisti mentulam. Ut exilis, ut inanis redit ad me. Commodavi crassam, purpuream, fervidam. Redde commodatam proterva. Quam reddis mea non est: Non agnosco.

Tull. Ulciscere sodalem hunc tuum cui hæc facta est injuria, *Lampridi*, nam vidi bibisse te medicati vini cyathum. Restitutæ sunt vires, & succrevit tibi torrens Veneris fons.

Lamp.

Lamp. Bibi equidem , & cum vino hausi
novos ignes , & sentiet mox *Octavia* tua.

Oct. Per ludum , per procacitatis vestrae
intemperiem interficietis me , puto.

Tull. Abjice hos merus , qua infertur vita
omni animantium saeculo , qui infert vitam ,
ne dubites , *Octavia* , non inferet lethum
nervus. Tolle , *Rangoni* , hanc tuam vic-
tricem *Heroida* in humeros tuos pronam.

Rangon. Cum sustulero quid fiet ?

Tull. Tolle modò. Tu , *Octavia* , exili
è sponda.

Oct. Fatiscunt mihi lumbi. Elephantem
putatis esse me , non puellam.

Tull. Delicata es , & delicate agis. Ob-
sequere , corripe ineptam *Rangoni*. Hæcti-
bi , *Lampridi* , paratur machina.

Oct. Expecta , *Rangoni* , paulisper. In
tuos me humeros conijciam ultro.

Tull. Facto opus est , non dicto. Vide
ut arrigit *Lampridius*. Fascem conde arden-
tem in laternam tuam. Opportune. Oppor-
tune.

Lamp. Evolasti in veredum illum *Octa-
via* , festivissimè.

Tull. Nunc *Rangoni* Virginis brachia illiga
brachiis tuis. Aperi femora *Octavia*.

Lamp. Aperi , Dea mea , Hera mea Ve-
neria , horti *Veneri* tui amœnitates.

Tull. Aperi ipse tu. Seræ admove cla-
vim.

Oct. Timebam sane nescio quid turpius-
culi , ne qua non decet proscindi me velles.

Ranon. Huic bonæ & amicæ volumus parti indulgere concussus & amores nostros. Sed festina, *Lampridi*, age quod agis.

Lamp. Postquam me misero intra *Ostia* femina, tu *Tullia*, subleva utrumque, facilius ut possim dehiscenti spiculum vulvæ induere.

Tull. Quàm cito jussisti, tam cito actum.

Ost. Istud, per meam fidem! sine magno meo non fiet incommodo, uteri mei cutis ita distenditur ut jam findatur. Sed interea agrè subit, quod trudis *Lampridi*, pilum.

Lamp. Dulcior ideo lusus & tibi, & mihi. Non ibo recto tramite ad intimam Veneris sedem. Inflectitur paululum subintranti via, dum ima inflectitur corporis compages.

Ost. Benè, Benè.

Tull. Levi motitatione agitabo tibi, *Ostia*, eburnea femora, & opi ero insudanti *Lampridio*. At verò, ut fervent tibi rapidi concussus, *Lampridi*! Vectorem forte & vecturam projicies præcipites. Age moderatius.

Ost. Quid moraris properantem? Tibi. Ah! Quid sistis currentem? Ah! Ah! Tibi male sit.

Tull. Et tam citò tibi fluunt Veneris stillæ! ut te amat Venus! Lenius vero inflammescit tibi, *Lampridi*, lubrica seminis vena. Fascinavit hic rigidæ mentulæ opes cunnus Jove dignus.

Ost.

Oct. Falleris, falleris. Nugaris. Oh!
Oh! Depluit. Deficio.

Lamp. Et excipe has aliquot cupidinei
balsami, Ah! Ah! Ah! guttas, quæ de-
ficientem deliquio solvant.

Tull. Concute, Excute. Nihil, quod de-
pereat *Octaviae* meæ extracto tubo, restet li-
quoris. Exsurge, *Octavia*, cadurdorum
labiis exsuge divinum mel.

Lamp. Acta res est. Hæc me profectò
fututio mirificè refecit libidinibus suis. Im-
plevit gaudio, non vires exhaustit.

Tull. Nunc depone *Ranzoni* pretiosum o-
nus. Sinite autem, post tot pugnas, de-
fessos amicæ vestræ tam venustæ artus pauli-
isper quiete recreari. Videte ut pedibus vix
suis ambulare potest. Debilitastis improbi
puellæ teneræ poplitum nervos nervis vestris.

Oct. Amabò *Ranzoni* projice me in tori
culcitram. Ego non conscenderim sola.

Tull. Nihil hac lassitudinis simulatione
proficis. Constitutum est his palæstritis de-
cem pascere fututionibus amorem suum in-
te. Non prius ex eorum te explicabis am-
plexibus pactis induciis.

Oct. Humanius agite mecum Heroes mei.
Si me vultis ad vigesimam coitionem perdu-
cere emoriar. Humanius agite Hercules
mei:

Tull. Hac nocte, velis nolis, perages futu-
tiones viginti.

Oct. Monstrum! loqueris portentosa.

Tull. Septem tibi hæctenus pugnatæ sunt.

pugnæ. Manent te tres quæ defunt ad decem. Postea ego & tu secedemus in proximum cubiculum, ubi refici te, & curari corpus id mihi erit curæ. Redintegratio prælii erunt hæc induciæ.

Oct. Admove mihi aurem, *Tullia*.

Tull. Loquere, loquere, nec summissa voce.

Oct. Impudens fuero, ausim. Admove aures. Prurit mihi horribiliter locus ille. Uri sentio. Quid faciam? Ferre non possum.

Tull. Ah! Ah! ridiculam, per fututiones vestras! *Rangoni & Lampridi*, ægritudinem. Ah! Ah! Queritur *Octavia*.

Oct. Tace. Pugno te impetam. Tace.

Rangon. Queritur. Amabò, mea *Tullia* quid queritur?

Tull. Uri sibi.

Oct. Quid garris? Quid garris?

Tull. Partem salacem salax & procax.

Oct. Loquacissima es loquaciorum mulierum. Parum abest quin te oderim.

Rangon. Meministi *Lauræ*, *Lampridi*?

Lampr. Memini, & tui memini in me beneficii. Nam ejus in agro arasse taurum meum, beneficium tuum est.

Tull. Illa scilicet ipsa est quam dedisti, *Rangoni*, *Lampridio* fruendam? Imposturam fecisti cupidæ puellæ & credulæ. Novum veræ amicitiae pignus.

Oct. Si quid tibi dulce meum fuit, *Rangoni*; Si me amas, *Lampridi*, narrate ut feces habuit.

Ran-

Rangon. Dicat *Lampridius* : Nam facti dux equidem fui. Nullæ in hac fabula præterea meæ partes.

Lamp. Romæ eram occidente autumno apud *Rangonium*. Procacibus me cepit ocellis *Laura*, attamen casta & virgo. Contabescbam amore; illa deperibat *Rangonium*. Perceperat se amari & me amare. Nutrici puellæ persuadet se nocte concubiâ in *Lauræ* cubiculum admittat. Noverat anus puellæ æstus, & æstuantî omnes pollicetur amoris delicias si obsequatur. Obsequitur. Sed me sibi sufficit *Rangonius*. Horâ, quâ convenerat, hærentem cubiculi foribus manu anus ad puellam ducit jacentem in lecto. Nam cœca omnia. Propè cubabat in contiguo cubiculo *Rangonii* mater, à cujus sorore creta *Laura*. Monet anus nullis esse sermonibus locum inter nos; saltem summissa loqueremur voce ne audiret hera suspicax. Addit, admoto auribus ore dum loquitur, rem cum Virgine lentis concussibus, & tacito Marte esse mihi peragendam, ne argutatio quassî lecti dormientem heram excitet à somno.

Tull. Quam sapientem, & tetricum habuit hac nocte concubinum *Laura*! Præripuisti forte gravitatis laudem futuenti *Catonii*.

Lamp. Salsa es. Virginem invenio nudam. Et depositis momento vestibus teneo corpori applico latus. Scis, anus ad puellam, de quibus monuerim te filia. Fruendus tibi

tibi est *Rangonii* tui amor non absque aliquo doloris sensu, nam, crasso, rigido, & savoro effervet is amor nervo. Obmutescet tamen si nolis utrumque perire. Mox arripit mihi mentulam anus. Ducam ipsa, ait obmurmurans, quâ via est ad summum bonum. Tu *Laura* amplectere: Conscendo. Applicat ultro carapultam: Impello. Subit fractas fores ad tres digitos latos: Manum amovet anus, & scrotum intra volam capit, digitisque summis leviter scalpit.

Oct. Quid vero & secum & tecum *Laura*?

Lamp. Altera illi manu nutrix sublevat nates: Et ad capulum usque immergo enslem in tenerum *Virginis* corpus. Ah! Ah! Ah! Suspirat illa, & illico larga in ejus impluvium è stillicidio meo profluit libidinis pluvia. Alligat me amplexibus, osculis terit, gemitus fundit lenes & suaves uxor facta, ut vidua solet turturilla. Anus officiosa utrique exprimit faventibus digitis mentulam, ne stillæ quidem *Virgo* damnum passa est.

Tull. E *Virginis* vero lumbis excretum nihil est ad opus?

Lamp. Sedatus bellè est utrique libidinis furor. Sed dum femur alterum post alterum tollit, dum hac & illac, exagitat se commotior, pubem pubi compingit elatis natibus, dum adfluentem libidinis excipit rivum suspiriis, commotionibus, procaci susurro, immemor indictæ legis, ecce *Rangonii* mater.

Tull.

Tull. Timeo, timeo vobis. Loquaces impotentis cœstri furores *Rangonii* matrem excitaverunt è somno?

Rangon. Rem tenes. Quàm perspicax fututricibus ingenium!

Lamp. Quid, *Laura*, audio strepitus? Clamat matrona. Sola es? Solæ sumus, reponit anus. Ostento in somnisvisio subjicit *Laura*, è lecto ferè cecidi dum pavida mitto me in fugam. Tam juvenis etiam deliras? Refert *Margaris*, id nomen Matronæ. Compone te ad quietem. Nugæ sunt hæc somniorum terriculamenta. È lecto dejeci me dum sentio laborantem alumnam meam, addit anus: Et è composito hac illac dicens cursitabat perstrepeus. Sed pavida me timido fovebat in sinu *Laura* complexu. Perii, dicebat, perii, cognate, forte & tu periisti: Grave est; Sed & tecum peribo, leve est. Ego verò, ne se perire sentiret, effundor in resupinam, pilum torqueo, Veneris ingero nequitias turgidas, fervidas, post è cubiculo volentem nolentem anus excludit nuptiis hilariter factis.

Rangon. *Lauræ*, ut tibi, *Octavia*, corpus succi plenum, sororiantes mammæ, sed non, ut tibi, dissitæ inter se. Ac si se ament, osculantur rivalis alteri altera.

Tull. Hæc sane conjunctio præstabilis est: ad voluptatis cumulum, non ad pulchritudinis laudem.

Oct. Ad voluptatis cumulum?

Tull. Olim intelliges. Nunc verò id intel-

tellige unum ; tibi tres deesse coitiones ad voluptatis cumulum.

Rangon. Vide ut jam jam illi gestiat militaturus Priapus in mentulâ mea. Vide ut arrigo : Sed volo nova via ad rem ire.

Tull. Nova via ? non , per pruriginem meam ! Non ibis nova viâ.

Rangon. Peccavi lingua. Volui dicere , nova figura.

Tull. Quæ tandem erit ? Occurrit ultrò , vocant Hectorem equum. Extende te supinum *Rangoni* , hastaque illa sulminatrix hostem quærat intenta quem confodiat. Aptè ; sed quid tam superbe te venditas , te jactas salax cauda ?

Oct. Dabis poenas , improba , dabis. Quid facere vis me *Tullia* !

Tull. Surge & averfa intra femina tua *Rangonium* subjice. Ejus machæra jacentis vaginae respondeat imminentis. Aptè collocasti te. Bene est.

Rangon. O dorsum Dionæum ! O lumbos eburneos ! O incendiarias nates !

Tull. Ab his abstine maledictis. Cunno male dicit qui natibus cum laude bene dicit. Video quò hæc spectet de natibus cogitatio. Prævaricatricem hanc odi laudationem. Atenim sapis , *Octavia* , voravit tibi rudem mentulam , *Rangoni* , helluo cunnus.

Oct. Ades *Rangoni*. Eu , en. Ades *Rangoni* mihi opi. Hic elicit hamus quem misisti in lacum meum ex imo alveo summam mihi voluptatem. Ades *Rangoni*.

Ran-

Rangon. Adsum, *Octavia*, adsum, adsum. Ades tu, ades tu?

Oct. Adsum & ego, & ego, & ego. Ah! Ah.

Tull. O suspiria quæ velit esse sua Venus! Tam citò defecistis ambo? Nimis tibi citò, *Octavia*, ardet ecce cupidinea fax quam in te oportuit extinctam, si summa perfundi voluisti dulcedine.

Lamp. Quò te avertis fugitiva? Illudis mihi? non vis me perficere? Satius fuit negasse.

Oct. Ex animo loquor: Deficio. Hæc me momento concertatio enervavit, quod intentiùs innitor poplitum nervis.

Tull. Somnia. Velitatio fuit, non prælium. Clavam videbaris excussura Herculi & temporis puncto defectam te viribus simulas. Somnia.

Oct. Omnes in me mei sensus stupent velut in se ipsi consepulti. Hæcne vivo? Quod præterea feceris, *Lampridi*, pudet fateri, ut mortui te corporis ulu consceterabis.

Lamp. Revocabo ad vitam hac vere Mercurii virga, flammescenti Veneris sceptro, ramo aureo. Vide, attrecta. Donabo te immortalitate: Venerea hac Apotheosi eveham ad Deas.

Oct. At. At. Audi *Lampridi*, pultat nescio quis ad ædium fores inclementius. Quid id sibi vult? Dii, Dæque amorum præsides & antistites male perdant qui ludum turbatum venit tam egregium, quisquis ille sit præstigiator.

Lamp.

Lamp. Increfcit ftrepitus , ibo : fed aperta admifere fores qui ad nos venit citato grefsu : in proximo eft.

Tull. Excedite , excedite , in paratum vobis recipite vos cubiculum , ne detis rumoribus locum.

Rangon. Occludite verò Gynæceum id veftrum.

Oët. Vale , mi *Rangoni*. Vale *Lampridi* , uterque utraque lux mea : Ita me amicabiliter enecafteis , suaviter deleviftis . Hac vivacior morte vita nulla eft.

Tull. Nihil eft quod timeamus . Abfunt mariti : nequid fervi , feræ fufpicaces , de his noftris libidinibus fubodorentur , diligenter cavi . Omnia funt in tuto . Sed nofti Præfecti ingenium , vir eft comis , urbanus , voluptatum amans ad famæ ufque ludibrium . Noctes interdum infomnes folet exigere inter comeftationum plaufus , & ludorum infanias , cum adolescentibus quos aut in pretio habet , aut à quibus fe vult in pretio haberi . Sermonum liberaliorum , jocorum , & facetiarum habet participes quos aut amat , aut æftimat . Sic omnium fibi Ordinum hac morum fuavi facilitate amorem conciliavit ; nec famam læfit . Venerem ! Homo eft vita dignus qui fcit vivere : Nam quæ à Venere , à Baccho , ludicris vita abeft , longe à vita abeft . Sed vitandus quorundam hominum , qui fe solos fapere putant , ftultus livor . Nihil extra fe , extra infipidos & fatuos mores laudant .

Reliquis iniqui iudices, æqui sibi.

Eorum fugiamus oculos, *Octavia*, fugiamus *Harpyas*, humano vultu feras volucres, obscœnas, & rapaces. Nam sub *Censoriæ* gravitatis specie pulchra omnia conspurcant, & honesta malefactis suis quæque conscelerant, *Honestatis* tamen habenda ratio.

Oct. Quem verò honestum vocas vivendi modum? Nam omnium minime conveniunt sententiæ.

Tull. Honestum est honestum videri. Nihil ultrà quæ sub sensus cadunt, homines admodum investigant. Indue honestatis speciem. Qui sub ea diligenter latet honestus vulgò audit. Indulge, sed sub honestatis imagine, libidinibus, honesta nihilò tamen minus eris. Si vero vel latum unguem amoto sipario videberis ab severâ insipientium, qui soli sapientes videri volunt, disciplinâ discedere, maledictis insectabuntur, & velut conclamatae perfida simulatione ejulabunt se forti misereri malevoli, & immisericordes. Latent ipsi, incedunt larvati, & in id ut lateant summâ curâ incumbunt. Lateamus & nos. Orbis *Universus* histrioniam exercet. In spectaculis laudamus aut damnamus, dum agitur *Comœdia*, quæ ab actoribus palam aut fiunt, aut dicuntur in proscenio. De his quæ intrò aut fiunt aut dicuntur obducto sipario nullus sermo. *Judiciis* in *Civili* hac consuetudine sunt obnoxia quæ ob oculos omnium versantur, non quæ sub ve-

lo tangi & navi ludunt. O si videremus libero conspectu relictos sibi solos, & suis, quos iudidit natura, affectibus Magnates hos nostros, & superbos illos nescio quos demissionem animi simulantes, & fictâ morum severitate affectantes viam cœlo! O si videremus! Sed ecce *Lampridium*.

Lamp. Esse aliquid, quod juvet vobiscum communicari à Præfecto dixerunt, quos è pædagogio ad nos mittit, pueri capillati. Rogat se conveniamus si incommodum non sit?

Rangon. Quid factò opus, mea *Tullia*. Quid dabis consilii, *Octavia*?

Tull. Quod honestas suadet.

Rangon. Disjungi ab amoribus suis tam lepidis, tam festivis, tam ingeniosis quis dixerit honestum?

Oct. Molestè habeo.

Tull. Sed parendum: Nam in hoc honoris gradu positi Magnates quod optant jubent, quod rogant imperant. Abite, osculum da *Lampridi*.

Oct. Abibunt vobiscum deliciae omnes meae. Osculum da *Rangoni*. O animae dimidium meae.

Lamp. Mihi pro te præsentem erit tam dulce suavius quod aufero. Sed da plenum gaudium, *Octavia*.

Oct. Non dabo.

Rangon. Nec mihi?

Tull. Neutri dabit. Cedite tempori, non amori, jocosum, & libidinum solertes artifices.

Lamp.

Lamp. Me videat Juno pronuba torvis oculis ni malim exire è vita, quàm à vestris avelli amplexibus.

Rançon. Vobiscum hanc malim noctem ducere, Veneres meæ, quàm cum Jove principum tutore omnes vitæ dies.

Tull. Excesserunt. Nunc fide humanis rebus, & magnas spes animo concipe. Expectabat irrequietus infelicis *Octaviæ* pruritus viginti, plus minus, irrorationes; vix ventum ad octavam. I nunc & fide humanis rebus.

Oct. Lumbi mihi impares huic labori. Tu quidem impigris vales & pernicibus. Fortasse ad decimam læta & sana pervenire potui coitionem, nihil ultra passura. Voluptas non est quod fatigat voluptatem.

Tull. Interim irrupentium in vallum tuum *Rançonii* & *Lampridii* fregisti impetus, exhausti vires, ebibisti sudores, tu tam tenera, & lumbi delicati, & mollis.

Oct. Excussere tamen mihi omninò somnum hæ petulantia. Etiam si maximè voluerim haud edormierim. Confabulandum.

Tull. Venus tibi, sermone saltem libero & libidinoso, ad lucem continuanda. Sed *Ichedion* ecce humi video: *Lampridio* aut *Rançonio* excidit. Videamus quid in eo scriptum sit.

Oct. Videamus. Da legere.

Tull. Accipe, lege.

Oct. Litteræ nulla exaratz arte, nullo ordi-

dine , puellæ esse se scriptas manu primo visu ipsæ fatentur.

LAURA RANGONIO

FURORI SUO.

Salutem non ausim tibi dicere quam à te exspecto infelix , quam salvam non cupis. Quæ evenit maligni Fati dementia ut me non conveneris qua hora pollicitus eras cupidini meæ malè sanæ ? Intetim non vivo , nec mori possum. Vivo tibi , lux mea , morerer tibi quæ tua sum. Alterum suaviter blanditur ægræ animæ , alterius cogitatio cupidam tui deterret à laqueo. Vitam inter & lethum utriusque teneo confinium. Si venis , regredior ad vitam , si negas , curro ad mortem , nec longa via est. Nam absunt læta omnia ; absunt etiam ego mihi , cum mihi abes. Irrequieti æstus , trepidi metus , impotentes curæ , vallo velut factæ , circumveniunt miseram , factæ impetu obruunt. Occurrunt , quocumque me vertam , cruces , si non occurris qui me tot malis , mihi que furenti eripias. Nam , si me speretam scusero , putabo damnatam ad mortem , & peribo , quæ , à qua die amore tuo inflammata æstuo vesæua , perire cœpi. Advola si vis restitutam bonæ menti. Vale.

Tull. Verè acumine , & vi ingenii pollet *Laura* quæ tam scitè scribit. In ejus Venere quot putaverim inveniri Veneres , quæ adeò ingeniosa est.

Oct. Etiam *Rangonium* suos admisit in amplexus? putabam uni *Lampridio* lumbos movisse.

Tull. In puellæ medullis hæserat incendium, jam in locis pruriginosus furebat æstus quos ignota ante hac *Venus* consecraverat sibi ad libidinem. Nocte tota hac illac ex impotentia amoris versavit per torum tenellos artus. Uri se dicebat. Credebat nutrix furere. Medebor huic tuo morbo, nata, dicebat. Sed paulisper tempera tibi ab his ineptiis. Spera benè, qui te conjecit in furorem, sanabit læsam mentem. Ne desperes amabò. Abeant hæ intemperiæ quæ tibi nocent, me necant. Mane factò recta volat ad *Rangonium* anus, refert ut se res habeant; soletur amantem puellam rogat, salvam velit pulchritudinem *Jove* proco dignam. Perrexit *Rangonii* mater ad villam duo distantem ab urbe milliaria prima luce. Quid facerèt juvenis? exorari se patitur: Sequitur anum quò ducit: Invenit sedentem in toro puellam capillis, ut *Manadem*, passis, suspiriis macerantem molle pectus, tumido lachrymarum imbri oculorum obscurantem *Solis* qui *Solem* obscureat. Ut videt intrantem, conjicit se, ut erat, seminuda in pedes. Venisti ad me, inquit è collo pendens, venisti ad me præstigiator ut mentem adimeres mihi hætenus nullius labis consciæ. Redde me mihi puram; non potes: Dono da te mihi proprium & constantem; potes. Sub hæc, fluxère ex oculis lachrymarum uberes rivi,

rivi. Nulli cedebam, adjicit, ex nobilibus puellis quæ in pretio sunt. Splendebam honestatis laude. Uni tibi, ut gratificarer, cessi. Ab omni, eodem temporis puncto, mea laude cecidi cum insana ultrò tuo me amore accendi. Misereat te mei. Aut fac, si potes, mea sim, sed ut me novi, non poteris. Aut fac meus sis, & ex animo sis, poteris. Sed, ut te novi, noles, quia amplexus tuos Veneri servas. Venere dignos. Quid plura? Onerari se diutius probris non est passus *Rangonius*. Pax inter eos convenit. Pellicis Dæ afflante numine, magna cum utriusque voluptate Sacra Veneri facta.

Oct. Et sedatum prurientis *Lauræ* salax æstrum, ut & tui furores in *Ursinæ* villa, honesto lupanari.

Tull. Inhonesti vocabuli maligne detorques significationem: Stulte loquetis. Accipe. Lupa sunt & meretrices quæ nulla voluptatis habita ratione, pretio merent, aut merere vulgo audiunt, putidæ, è misera & jejuna plebeculâ. Quocumque protervæ se tulerint, lupanaris secum sordes invehent. Ignominiosum ipsæ sunt sibi opprobrium. Verùm in alto, ut nos sumus, conditionis gradu positæ turpis hæc non convenit appellatio. Ex cujusque sorte & dignitate quæque æstimanda, ut judicium feras. Lupa & lupanar inventa sunt vocabula ad ignominiam fortunæ non morum.

Oct. Bellum documentum. Sed, puto, duodecim jam exceperas pila in parma tua,
cùm

cùm has interturbavit *Rangonius* nequitiâ tuas, meas moturus. Narrationis tuæ filum abruptit: Volo ad finem persequaris.

Tull. Volo & ego.

Oct. Venus *Aloisium Fabricium*que malè perdat rebellantes in naturalem voluptatis honestatem nebulones pessimos.

Tull. Sed ingeniosi ajunt in hac re esse nihil quod vituperio admodum dignum sit. Nam aversum spelæum esse muliebris partem corporis, ut sunt & manus. Igitur haud gravius delinqui quàm si viri mentulam uxor manu pertractet. In eo peccari si scæmineum hortum imber non irroret genitalis. Atenim quidquid id sit, *Octavia*, mea, res mihi videtur saltem ridicula, si non turpissima.

Oct. At mihi & ridicula, & scæda. Nam quæ voluptas hæc esse potest, sexum alterum alteri illudere opicis furoribus ardentem? Quis hanc non abominetur infamiam, qui humanitati velit honorem haberi qui debetur? In puellâ qui tam perverse ludit, venisti sanè corporis violat dignitatem. Nescio quo pacto hic invaserit furor nostrorum hominum mentes.

Tull. Cujusdam constellationis id fieri nequitiâ dicunt cœli interpretes Astrologi, quæ ultra Alpes pestem suam non æquè afflat nascentibus. Hoc maximè Itali, Hispanive puerorum puellarumque delectantur munere. Cùm petunt à nobis corollarium, cùm à pueris officium vocant. Oscis populis lu-

sus fuit non inhonestus. Scis quàm ingenio Græci præstiterint ? Callipygam , pulchris natibus , Venerem coluère , & sororibus callipygis pulcherrimæ puellæ pulchritudinis laudem concessere. Is non oculorum fulgentis , non oris venustati , sed pulchris natibus honos habitus. Sanè qui femina non oderit , nates odio non habeat necesse est. Negabis femorum esse radicem , & ab origine potior rem partem ?

Oët. Sed jucundæ visu , gratæ tactu faciant visui , tactuique delicias. Aliud quicquid gaudii qui præterea ceperit , horribile catharma quod auras funestat , & aëra , cum judicaverim.

Tull. Bona verba. Quid illi probro verti debeat non video , qui in fictitii hostis simulacrum experitur quid , cum justa conferitur pugna , in figendo pilo possit , quod mox torqueat verum in hostem.

Oët. Quam passa es contumeliam , ludicrum vocas.

Tull. Negabis tu de Caviceo ? Tuus te rubor , quo offunderis , arguit. Minimè es impudens. Quid insultas mihi nugatrix ?

Oët. Semel ac iterum , fateor , periculum Caviceus fecit an posset , nec potuit. Postea constanter abstinuit. Pomeridianis horis voluit cum nuda cubarem. Suaviantem , blandientem , prurientem nova incessit libido. Supinæ molli tactu palpabat nates. Subleva *Oëtavia* mea , ait , marmoreas has nates gemibus innixa. Fave amanti meo quem in fu-

rorem vertis. Pateat pars utraq̃e & hæc bona ; & hæc postica. Permitte petat æstus meus libidinosus quam optaverit : Nihil inde peribit tibi, confide. Rore demulcebo tibi suo intimos Veneris locos : Pleno & vero tibi gratificabor coitu : Incipiam opus in sequiori, perficiam in bonâ. Sic tibi abundè mihi que satisfiet. Parui & eunti ad venerem obijcit se bivium ; Regia illa via, abrupta & sentibus obsita hæc. Huic verò admovet capultam, proficit nihil, colliquescit inter reciprocantes anhelitus, & vehementes concussus in sudorem. Nihil ex voto ages, dicebam, vis qua nec calamo via esse possit, trabem trudere magnam & crassam ? Vis dirumpi me ? Vis diffindi, & è duobus lacunis unam fieri ? Ita est, *Octavia*, insanio, reponit, & momento passerem demittit in patientiorem subtus libidinis nidum. Post aliquot dies idem conatus, idem exitus : Destitit iterum ab incepto, & qua utrumque juvabat, divisit me.

Tull. Quæ mihi hac super re contigere cum *Callia*, ipsa narras : Eadem omnino. Nisi quod viæ difficultatem oratione etiam adjuvi, ut difficilior videretur. Fœmina nupsi tibi, dicebam, & fœminæ quæsvisti amplexus. Prolem sperasti ex me & gaudium ; sed quâ fœmina sum & gaudium tibi & prolem creabis ; nec honestatem lædes, nec pudorem meum fatigabis. Si vis liberos, finge tu tibi in hac generis humani officinâ faber præstans ; si vis voluptatem, hic scaturit fons

omnium voluptatum quas illecebris & jocis
 suis procax Venus condire solet. Accede ad
 hunc fontem, nec nimis declivis via, nec
 confragosa, nec item, quàm opus sit eunti
 ad amorem, latior. Actum dixeris potiùs
 quàm viam. Hàc age veredum. Ambulabit,
 per Venerem, læto passu, nec, ut facit,
 tam inani labore vexabitur. Quærit ubi de-
 ponat onus, & meliùs inveniet viam si quæ-
 rat solus, si laxes habenas. Risit *Callias*, &
 en laxo, ait, Suo se nunc agat ipse ingenio:
 Nam ingeniosa res est mentula, si quæ alia.
 Confestim in stabulum recondit se quod a-
 pertum sensit sibi, & onus magnâ cum u-
 triusque voluptate post paulò deposuit. Nec,
 post hos impetus furentis & cœcæ libidinis,
 quicquam tentavit *Callias* quod molestum
 mihi, aut indecorum utrique videri potue-
 rit.

Oct. His super nequitiis quandoquidem
 nobis est sermo, rogo, *Tullia* mea, aperi,
 si me amas, veros animi tui sensus, & rem
 omnem fando explana, ut nata est, ut ex-
 cepta à salacibus hominibus, ut invaluit, ac
 qua tandem factum sit ratione ut quosdam
 ad se pellekerit populos, alios tamen benè
 multos non attigerit. Advectum è stygiis
 specubus sulphureum hunc opinor ignem,
 qui puros casti amoris igniculos mixturâ suâ
 pestiferâ inquinaret.

Tull. Recte judicas. Sic autem se res ha-
 buit. Omnes ullo absque discrimine homi-
 nes,

Quâ sydus currit utrunque ,

iisdem moventur affectibus , ex eadem materia pari membrorum compage. Pariter omnes feruntur ad libidinem. Apellant verò libidinem acrem illam & vehementem cupiditatem non tam inferendi in alienum corpus , & alienos sensus summi gaudii , quàm ex alieno corpore capiendi. Amant illas alieni corporis partes ad effœenatam usque impotentiam , quarum ope ex suo aperiant sibi libidinis rivos , & ex medullis suis salax ille excitur humor quem semen vocant; Quod , cum in arvum nostrum profluxit , hominem generat. Eo in effluviõ , & nostri *Octavia* , felicitatem inveniunt quam quærunt in nobis. Exsiccatâ Veneris vena vides ut fastidiant bona nostra , ut basia , amplexus , & alia Veneris dona nihili faciant , & aut in fugam coniecti abeant retrò , aut hebetes & lapidei conticescant. Ita , qui vino & cibus ingurgitaverunt se , illis nec vini , nec ciborum cura. Enim verò propensiores nascuntur ad amorem sexus nostri , & incitatiores ad corporum nostrorum usum , quâ fœminæ sumus , impellente scilicet natura rerum parente. Sic enim immortalitatem pollicita est , si sexus misceatur alter alteri. Sed id omne seminis , quod in lumbis virorum mulierumque concoquitur , necessariò generationi non debetur. Hæc est , ajunt , sapientiorum sententia. De hoc semine idem voluit fieri judicium quod de plantarum , arborumque vide semine. Frumentum

tum ut partim animalium servetur usui, & ab iis absumatur, partim ad sementem. Relicta glande Ceres mortales docuit artem è frumento panis conficiendi. Cui id nomen inditum quod figura Panos imprimeretur. Ea pars ventri data & deliciis. Nihilo tamen minus indignari Naturam quis contenderit? Ex aliarum plantarum seminibus, quæ homines nulla necessitas, nulla voluptas iussit legere, sua sponte partem rursus terræ mandat Natura, unde novæ exsurgant plantæ, partem aliam perire ægre non fert. Non dissimiliter, ajebat Socrates, ajebat Plato, hominis procreationi aptum semen stultum est in mente id Naturam habuisse ut totum impenderetur hominum generationi. Præterea, quid vellet ultrò ipsa edocet. Nam in corporibus nostris, *Octavia*, visa est etiam semini qua extra vulvam, dum gerimus utero, mittatur, quæ non esset si uni tantum rei Reginae Naturæ decreto esset interviturum. Homines verè, quando libet, & ut libet, remittuntur; sed in nostris tantum amplexibus, & in eam corporis partem, quæ cessit generationi, semini procul dubio haberent fundendi facultatem, si cuedo homini hæc foret materia uni destinata. Deinde cum fœcundo impleti nobis femine uteri tument, & ad sextum, octavum, nonumque mensem pervenit impræguatio, cum immo urget languentes partus hora, non negant maritos rem habere nobiscum jure posse, & sanè habent. Igitur im-

impendi necessario homini procreando semen deberi, alii nequaquam præterea usui, à vero abhorret. Nam illo tempore novæ imprægnationis quæ reliqua spes nisi ad improbitatem fatuo? Ex iis quæ consequantur intelligis, *Octavia*.

Oct. Intelligo.

Tull. Hinc sanè factum ut Medici infertis pessariis, sic loquuntur, ægras ad voluptatem moveant puellas; ex imis locis purulenti seminis pigra fluenta exsolvant. Unde variæ morborum pestes non nuptis. Nec ideo Medicinam damnant, ejusque opi incurrunt notam scelestæ ullius licentiæ. Sic contabescentes videmus recreari, & ad vitam revocari morientes.

Oct. Sic bonæ restituta est valetudini *Livia* cognata tua, menses septem antequam nuberet pallida, velut pœdore obsita, exsanguis, & vivum mortis simulacrum.

Tull. His rationibus factum, quæ quædam, sed falsa veritatis specie relucebant, ut quæ primum quorundam delicatiorum erat intemperantia, omnium tandem aliquot in terris facta sit. Mulieres sibi delegere quarum in campum descenderent prolis causa, non amoris. Quas prægnantes prodamnatis haberent, à commercio omni suo arcerent, in penetralia domorum abigerent, nec osculis nec amplexibus amplius dignarentur. Injuriam miseris & criminis loco erat matrem esse. Asiaticos apud Reges fordebat ferè sexus noster. Bagoas in deliciis

Dario fuit , Alexandrum etiam incendit. Componuntur populi ad exemplum Principum quibus subsunt. Eadem infamia omnes in omnibus vitæ & conditionum gradibus tenebat. Eodem omnes furore ardebant plebs , magnates , & reges. Philippum Macedonum Regem hæc infamia confodit Pausaniæ manu quem oppresserat. Hæc Julium Cæsarem Nicomedi Regi subiecit , omnibus hominibus in fœminam verti , ut omnibus mulieribus vir erat. Augustus id dedecus non fugit. Tiberio & Neroni pro laude fuit , Tigillino nupsit Nero , Sporus Neroni. Trajanum optimum principem pædagogium comitabatur Orientem totum victoriis peragrantem. Venustorum & formosorum turmam puerorum , quos in complexus suos die nocteque ciebat , pædagogium vocabant. Antinous Adriano pro Domina fuit , Plotinæ rivalis , sed felicior. Mortuum luxit Imperator , & qui in vivis esse desierat , retulit in Deos , aris , & sacellis consecratis. Antoninum Heliogabalum Severi nepotem per *omnia cava corporis* , ut loquitur vetus scriptor , Venerem excipere solitum sua tempora pro monstro habuere. Huic etiam Veneri severa Philosophiæ gravitas saltavit pæderastiæ choro mista. Alcibiades & Phædon cum Socrate dormiebant , si quando alacrem vellent præceptorem. Ab tam sancti viri amoribus duxit originem hæc dicendi in Venereis formula , *Socratica fide diligere*. Omnia Socratis facta , dictave omni-

nibus Philosophorum sectis sacra. Illi sacellum conditum, & ara erecta. Facta legis vim, dicta oraculi auctoritatem habere. Philosophi ab Herois, nam inter Heroes relatus Socrates, Indigetisque sui exemplo non discivere. Lycurgus qui Laconum legislator, aliquot ante Socratem sæculis, bonum & utilem esse posse civem negavit cui non esset concubinus amicus. Volebat Virgines in Theatro palam exerceri nudas, ut liberior hic aspectus amoris aciem, quo natura ferente rapiuntur ad nos homines, obtunderet, & in amafios & sodales ardentiorum converteret. Nam non ita tangunt assueta. De Poëtis quid loquar? Anacreonta urebat Bathillus. Plauti pleræque omnes facetiæ versantur circa hæc. Hujus sunt generis, *Faciã quod pueri solent, conqui- niscã ad cistulam; Et conveniebatne machera militis in vaginã tuã?* Ille immo poëticæ artis apex Maro, qui Parthenius apellatus ab ingenuo & ingenito pudore, Alexandrum dono sibi à Pollione datum amabat, & sub Alexis nomine laudavit. Ovidium idem morbus tentavit: prætulit tamen puellas pueris, quod voluptatem his in lusibus vellet communem, non sibi propriam. Amare se Venerem, ait, *Quæ utrimque resolvat.* Hinc fieri *Quod pueri amore minus tangatur.* Quum se negligi viderent puellæ ab iis quos amarent, & uxores ab iis in quorum sacra per nuptias venerant, si muliebri tantum mererent stipendio, ad puerile deflexere officium.

um. Eo res adducta vecordia, id etiam no-
vis ut prius nuptis extorqueretur, dehinc per
puerum ad puellam iretur, uterque utrique
uno in corpore sexus confunderetur. Priap-
us, in veterum lusu, qui accesserit ad sti-
pitem suum olerum fur, hunc daturum mi-
natur. *Quod virgo prima dat nocte cupido Ma-
rito, alterius loci dum inepta vulnus timet.* Fin-
git, nam quidlibet audendi æqua fuit semper
potestas pictoribus & poetis, Valerius Mar-
tialis sibi uxorem obmurmurantem nates eti-
am esse quo deterreret à puerorem amore a-
mentem. Junonem hac ait parte placere Jo-
vi; nec tamen se suaderi; aliam esse pueri
partem, aliam fœminæ; Utatur Uxor par-
te sua jubet. Sed sedebant in fornicibus
pueri puellæve sub titulis & lychnis, illi fœ-
mineo compti mundo sub stolâ, hæ parum
comptæ sub puerorum veste, ore ad pueri-
lem formam composito. Alter venibat se-
xus sub altero sexu. *Corruperat omnis caro
viam suam.* Vide quam fuerit hic usus fre-
quens puerorum puellarumque sexum men-
tientium. Ecce Ganymedem Junonemque
certatim Jovi clunes & illum, & hanc porri-
gentes, bona sua de postico Thesaurò jactan-
tes. Nec Religionis violatæ, qui hæc com-
mentarentur & fabularentur impostores,
nec impietatis rei facti qui crederent aut stul-
ti aut libidinosi. Miseri homunciones quo-
non irent præcuntibus Diis? Jovi Ganyme-
des in deliciis, Apollini Hyacinthus, Her-
culi Hylas. *Cui non dictus Hylas?* Antistes
Ma-

Majestatis Jupiter, scientiarum Apollo, fortitudinis Hercules. Prima mali sedes Asia: nec tamen Africa ab hac peste pura, quæ per contagium mox Græciam & contiguas Europæ partes pervasit. Orpheum in Thracia fœculenti ludi inventorem, & suasorem sprete ciconum matres,

Inter sacra Deum nocturnique orgia Bacchi,

Discerptum latos juvenem sparsere per agros.

Celtas narrant vetustis illis temporibus, si qui se hoc à morbo præstarent incolumes, ludibrio habuisse: nec munerum, nec honorum participes erant. Qui pueros sibi servarent mores effugiebantur ut impurati. Non juvat in publicâ totius civitatis dementiâ esse solum sapientem: Et quia non juvat, nec etiam decet.

Orat. Quis te inter homines eloquentiores dicendo superet? Quàm ingenue! Quàm ingeniosè effers quæ dicis omnia!

Tull. Celtarum nomine non ii tantum comprehensi qui trans Alpes in Galliâ vivunt, sed omnes ad Occidentem positæ Nationes, quarum in numero sunt & Itali & Hispani. Nunc omnium maximè hominum Galli edio insuetæ Veneris flagrant: quos polluit, ultricibus purgant flammis. Ferri aciem sufficere non putant ulciscendæ castitati. Mirantur Itali & Hispani. Nam satius est de populis sub Mahometis jugo depressis non dicere: Gallos, & quæ ad Septentrionem vergunt, stupidi dicunt esse ad voluptatem seclusus, sincerum, ut sibi, vo-

Iuptatis inesse gustum negant. Nimirum nos fœminæ acuius ipsæ in nos virorum nostrorum ingenia ad voluptatem aliò investigandam, quam vix, ac ne vix quidem, inveniunt in nobis plenam & solidam.

Oct. Non intelligo.

Tull. Intelliges ut ego. Patientiora sunt nobis Italis, Hispanisve, (quis neget?) Veneris ostia. Non Veneri facere, qui peculitatus, vasatusque ultra modum non sit, sed dixerit in porticibus amplis jaculo ludere. Quæ facilè admittit ineuntem, minuit concha voluptatem. Comprimi, exsugui gaudet mentula; si liberiùs spatietur, malè habet. At in averfa Venere se res commodiùs habet. Difficilis ingressus irrumpenti mentulæ, & cum irrumpit, locum non implet modò, sed dirumpit. Dehinc nulla stadii capacitas nisi quam velit cursor. Accommodat ultrò se hospitium hospiti, muscoli ut contenduntur, ut laxantur. Vulva verò cum semel aperta horribili hiatu, ars nulla, mulieris nullus aut situs, aut motus, faciet unquam quin laxa, quin aperta horribili hiatu pateat miserabili mentulæ, ad contumeliam concubitus. Hinc amatores turpis deliciis apud nos multi; ex adverso apud Gallos, Germanosque pauci. Nam sub septentrionibus non ita fœminæ lati fundi sunt. Frigore restringuntur membra omnia quasi concreta. Ideo cum habeant omnia in legitimo mulierum censu quæ voluptati favent, quid expeterent ultrà, quod illis in penu est?

est? Sanè, qui apud nos peculii laude prædicantur, benè mutoniati, nec prædicantur, nec prædicant. Hæc sunt, *Octavia*, quæ volebas.

Oct. Oblita es dicere utrum hanc Venerem probes an abomineris, ut ego, medius fidius! abominor.

Tull. Si probem sana non sim. Vox cæli fulminatrix, vel terra obmutescat, hanc condemnat sœcordiam. Lucianus argute de utraque edisserit Venere; nullam damnat. Nescias quam judicaverit alteri præstare. Achilles Tatius in Clitophonte non dissimiliter ambiguo animi sensum condit sermone malignus, Græci ambo. Latinos inter scriptores nullus nec damnat, nec laudat. Quod mirere, legislatorum vetuit nullus: Scilicet voluptates, quæ jugulum non peterent, crimini non adscribebant. Bonâ ego fide agam, non illa Socraticâ. Omni supplicio, omni contumelia digna postversa Venus. Cogitationes alterius sexus sponte in alterum cadunt. Vim naturali facit propensione, qui Venerem quærit in puero. Cupido amorem adspirat: Quis prædicavit Cupidinem? Nec prædicare se patitur, nec prædicari. Ut primum cœpit in venis amoris libido fervere, sævè in sœminarum amplexibus adolescentes præsentiant, inconsultis, præter se, omnibus, positam esse sibi medicinam, quâ sedetur ignea tempestas. Ex ephebo exeuntem accendit hunc puella, hanc puer. Mutuis capiuntur desideriis; alter in alterius cupi-

piditate contabescit. Hic amoris cursus. In
 adversa hac parte tingit, quæ in tenera mit-
 tit pectora amor, spicula. Ut aliò deflectat
 meditato opus est, & multo rerum usu. Non
 Natura, sed corruptis has afflant furias cor-
 rupti mores. Si sequior pars huic efficta
 esset usui, esset etiam accommoda. Posset
 nervus salax magno absque labore, absque
 periculo coëuntium se intrò penetrare. De-
 virginantur etiam ante pubertatem nec satis
 viripotentes puellæ. Certum est in primis
 conflictibus dolorem inferri. Sed intrà pau-
 cas evanescit horas is dolor, quem brevi con-
 sequitur voluptas summa. Ægriùs multo se-
 res habebit, si quà non fert natura, puella
 petatur, aut puer. Et acerrimi incutiuntur
 oppresso cruciatus, ac plerunque, si crassior
 infundat contus, teterrimi ex eâ morbi pe-
 tulantiâ enascuntur, quos nulla Æsculapii
 curet industria. Disruptis musculorum vin-
 culis contingit postea excrementa effluere
 etiam invitis. Quo quid turpius? Novi
 tam diris inde afflictatas fœminas nobiles æ-
 gritudinibus enatorum & pullulantium ulcer-
 rum, ut sanitati, post duos tresve annos,
 vix sint restitutæ. Ego quidem ex *Aloisii*,
*Fabricii*que sacris amplexibus non evasi om-
 nino sana. Primum dùm pila infigunt, ve-
 hementem tuli cruciatum; mox levis ægram
 soluta est titillationis umbra. Postquam
 vero domum redii, ardentissimus rursus me
 dolor cepit in ea parte quam laceraverant:
 Incendio torrebar prurienti. Et sanè *Ursine*
 ope

ope ignis hic sacer vix restinctus est. Pereundum erat miseræ neglectis vulneribus. Tu, *Octavia*, in primis pubertatis diebus tenera & delicata, ut es, non ita cito ad Venerem perduci potuisses. Ut venisti ad plenæ pubertatis annos, omnes fregisti rigidissimi, & crassissimi mucronis impetus ferè illæsa. Quid vero de te, horreo dicere, factum esset, alia si parte tantæ molis catapultæ furores suos in corpus tuum impulisset? Nec me movent quæ in causæ defensionem humani generis hi hostes, pædicones, exolèti, adducunt, argumenta ex rerum natura, ex moribus, ex hominum quorundam aut dignitate, aut claritudine. Nemo persuaserit sibi sapiens, humani seminis jacturam, quæ sponte fit, omni flagitii labe carere. Aut sanè hominem perdere probro verti non debet; qui semen mittit non in muliebrem sulcum, vult perdere hominem, & perdit qui fingi potuisset; homicida & adulter. Nondum etiam nati enecantur purulentam per hanc voluptatem homines. Vita adimitur, quæ negatur. Cùm laborat in adytis suis natura perficiendo semini, generationem spectat, non libidinem. Voluit in mutuos amplexus venire; fæminam, quam partus difficultas; virum, quem educandorum liberorum cura longè averteret. Ad generationem pellexit, quam nudam & solam refugerent, caris caræ voluptatis illecebris. Sed in prægnantis arvom quod injicitur semen, quis neget ajunt, perditum iri?

Nu-

Nugæ. Dicunt Medici novo rursus fœtu augeri posse prægnantem fœminam, si inearur. Hinc factum narrant, ut quæ partum jam effuderat in lucem, aliquot tamen post dies, alio sit partu facta mater. Superfœtationem vocant. Quis omnipotenti artifici Naturæ materiam non credat; ex qua scilicet edat opera quæ solet fingere? Quis non fidat Naturæ? Frumentum verò, atque similia, semen non sunt, ut nugantur, sed fructus perfecti, qui suum in se continent semen, cujus vi & facultate renascantur. Bos, Aries, Gallus Gallinaceus animalia similiter sunt absolutæ perfectionis pro genere suo. Quis ab eorum nos velit esu abhorrere, quod scilicet, quo speciei cujusque suæ perpetuitati provisum, in iis lateat vitale semen? Nulla Naturæ fit injuria: Nullam profectò in frumenti, & fructuum usu & esu fieri perspicacissimæ Philosophorum lectæ falsæ sunt.

Orat. Benè quidem; sed tecum mores pugnant longo usu comprobati, & magni in omni ætate viri.

Tull. Nulla temporis diuturnitate mali adipiscuntur auctoritatem mores, quæ bonis deberur. Tam multæ ab orbe condito scelerum facies, cædes, latrocinia, veneficia. Quis propterea aut laudet, aut ferat? Vastari pestilentis & crudelium contagio morborum civitates & urbes, familias intereptione deleri nihil novi, quis ideo pestes & morbos mala esse negaverit, quòd ab origi-

ne rerum ad nos usque continua damnorum serie manarint? De rebus per res ipsas iudicandum, non per adjuncta. Itaque ut ævi diuturnitas infamiam nequaquam elevat, sic nec vel celeberrimorum virorum laudes flagitiis laudi esse possunt. In alto lucentes iis se nebulis obscurarunt, iis se è summo gloriæ gradu deturbarunt furoribus. Enimverò non omnes qui honore, & famâ florent hæc tetigit tabes. Ab eo se contagio major se numerus servavit incolumem. Ne dubites. Quibusdam in Terris tenebricolus furit hic æstus; major tamen numerus, si magnates, si plebem, si omnes spectes ordines, sanus viget; horribili huic morbo imperviam tuetur virtutem, & ab omni scelere puram. Demùm ut iudices benè & sapienter; de rebus iudicandum per res ipsas, non per adjuncta.

Oct. Non miror *Turriani* illius tui, qui ab hac se ostendit alienum salacitate, adeo aspectum placuisse oculis tuis, sanctæ scilicet & gravi scœminæ.

Tull. Quam hic dicendi calor abrupit, repeto narrationem, inepta: nam mones. Proximus successit *Aloisio & Fabricio Turrianus*. Quæ indulgentia tua passa est, Dea mea, tam pulchrum corpus contaminari, & cœlesti formæ illudi? Vis qui debetur formæ & nobilitati tuæ ultum eam honorem, inquit, quem violarunt? Vis utrumque, ad aras tuas, Dea meâ, namque eris mihi semper Dea, mea manu ultrici cædam?

Nolo

Nolo respondeo. Sciebam qua lege in hanc palæstram descendi: Usi sunt jure suo. Sed generosam tuam laudo ingenuitatem. Tanto amo te ardentius, quanto ardeo vehementiori in eos odio. Hæc dicens suavium dedit, *Ostavia* mea, quod illecebris ipsa suis procacioribus, videri posset respersisse Venus. Surrexeram è lecto, nuda eram, ar-
 rigebat. Nec mora; mammam manu utraqueprehendit utramque, & intorquens intra femina spiculum fervidum & durum, En, inquit, Domina, ut te appetit hoc telum, non quo lethum, sed læta omnia inferam tibi. Sis, precor, dux ipsa cæcipienti mentulæ hoc in cæco itinere ne aberret à scopo: Nam manus meas ab hac felicitate, qua fruuntur, haud dimoverim. Facio ut fieri volebat. Appuli ego igneum telum ad igneum ostium. Sensit, impellit, & infigit. Verè præstabilior Venus est hominis qui placet aliorum hominum omnium amplexibus, quantumcunque sint illecebrosi, & meretricii. Momento, & ad alterum alterumve concussum resoluta sum incredibili cum titillatione, ita ut parum defuerit quin deficerent poplites mihi. Siste, ajo, fugientem animam. Scio qua fugit, retert subridens. Tibi scilicet elapsuram per id infimum putas ostium quod teneo; sed ecce occlusum id est aptissime. Dicens, contentione quadam spiritus summa, faciebat ut cresceret moles turgentis mentulæ. Et retrò repellam fugitivam animam, adjiciebat: a-
 cer-

cerrimos etiam motus ciebat. *Altiùs ad vivum perfedit mucro.* Ea vi sursum dulces ingerebat impetus, deliciosos penetrabat furores, ut, quando certè omne non poterat corpus, saltem cupiditates omnes, desideria, libidines, cogitationes, animumque amentem illac in corpus meum effunderet libidinosis nixibus. Demùm, cùm sensit liquidi æstus adventantem vesaniam, manus natibus meis subjicit, sublevat in aëra. Ego furentes artus arctissimis brachiorum alligo complexibus, & femorum tibiaryumque alterno volumine, femora natesque: ita ut ejus ab collo penderem vibrata ex humo. Sic pendebam quasi clavo affixa. Dum in longum labor trahitur, iterum non segnem me solvit Venus in Venerem. Temperare mihi non potui quin exclamarem acriori amoris cæstro percita; sentio omnes, sentio Junonis cum Jove concumbentis delicias omnes: feror in cælum. Noli, respondet *Conradus*, mortales nos priùs deserere, Dea, quam *Conradum* tuum donis Veneris tuæ satiaveris; tuæ feceris immortalitatis, & felicitatis participem. Eodem temporis puncto exundantis seminis humescenti igne genitale arvom consperisit *Turrianus*, quem Venus & amor omnibus suis agebant furoribus in libidinem. Hedera non ita nuci hæret circumvoluta, ut hærebam *Turriano* brachiorum femorumque amplexu conjuncta. Vix perfecerat; adest *Conradus*: Quid? me vultis, inquit, solum marcescere. Nam Florentini nebulones illi secessere.

Nescio

Nescio quò malus eos Dæmon suos quenque exegerit.

Oct. Quos ivisse velim in crucem, qui ipsi tibi crux fuere per furores suos.

Tull. In proximum exierant lucum tiliis virentem & ilicibus, puro aëre vires recreaturi fessas, & languidas pigri, & ignavi. *Couradus* sedentem in thoro his dictis aggreditur. Homo Germanus imposturam, quæ tibi facta est ab improbis, molestè fero. Excandescere scias non minus quam *Turrianum*. Sed dic quid fieri velis, si quidem cordi tibi est. Taces? Nam tacebam, & abcesserat *Turrianus*. Ego, inquit, bonâ fide tibi aperiam omnia; & sub hæc subsultantem sibi egregiè mentulam, mihi femina aperuit.

Oct. Et sic tibi aperuit omnia. Igitur nec mora nec requies: Et tibi Herculeæ fortitudinis Heroidi decimum & quartum imperat laborem.

Tull. Non displicebat *Conradus*, nec admodum placebat: nec negavi, nec dedi. Quod volebat cepit velut à dormiente; nam ne quidem verbum blandienti reddidi. Fateor, *Octavia* mea, exhausto, tot in conflictibus, vividi in venis sanguinis calore torpebam ac si effcætæ mihi vires senectutis juveni, & florenti exptobraslent segnitiam semisepultam. Ille verò novum molitur modum, nec ineptum. In sinistrum sibi humerum tollit dextrum supinæ femur: Post transfigit ictum expectantem, non optantem. Femori dextro

supinæ injecerat sinistrum. Adacto in intima
telo concutere, subagitare, urgere. Quid
plura? Dic ipsa tibi.

Oct. Post ad pensum, tributumque revo-
cati *Aloisius & Fabricius* satisne tibi fecerunt
ex animi tui sententia?

Tull. Nullus sit dicendi finis si curiosius
velim omnia sermone complecti. *Conradus*
ad sextum: *Aloisius, Fabriciusque*, ad quin-
tum ille; hic ad septimum: *Turrianus* item ad
septimi concubitus voluptatem pervenere.
Ita quinque supra viginti duella una sustinui,
& evasi victrix: facti sunt omnes laurea mihi
frontem cingi à Venere deberi, cui tam feli-
citer militassem, & depugnassem. Tamen,
ne dubites, *Octavia*. Me post tot labores ex-
haustos, post tantum sanguinis amissum, de-
fecerant ferè vires. Vix post vigesimum con-
cubitum potui tollere me in pedes: & tamen
victoriam tuli.

Oct. Lassata viris scilicet, non satiata.

Tull. Et satiata, & lassata. *Turrianus*,
ut initium pugnae fecerat, sic finem fecit.
Bravio donatus est me jubente. Obtinuit
etiam à me ortu nobilis, & puginator fortis,
ut nomen ederem, hospitium edocerem, &
me vellem inviseret. Invisit certè postea
frequentissimè. Sed me tædium Veneris
tam grave ceperat, ut tantum per tres con-
tinuos menses semel atque iterum admiserim
cupidum, & inflammatum in amplexus
meos, lacrimis, precibus, obtestationibus
exorata.

Oct.

Oct. Unde id fastidium?

Tull. Lacus facta eram genitalis pluviae. Vulvæ ligamenta exundans humor diluendo ita solverat, ignem adeò omnem restinxerat, ut ne quidem ulla libidinis per id tempus cogitatio ad libidinem me permoverit. Demum extorqueri à me passa sum ab amante nitidæ & rosæ juventutis, summum gaudium. Non dedi, nec etiam bene sensi. Verùm, hac exacta hebescentis intrà fatiscientes lumbos Veneris nausea; ad lusus revocandos, & repetendos, qui à nobis procul videbantur abesse, fuimus alter alteri pro vehiculo. Dicam suo tempore, *Octavia*, quæ contigere nobis per annum integrum, *Læta* audies, quæ invidiam; *luctuosa*, quæ pietatem, & dolorem moveant. Raptus est mihi *Turrianus Aloisi* fraude. Heu! Heu! Quæ eum perfidia letho dedit, cur me miseram vitæ reliquit!

Oct. Revoca animum ab hac recordatione amœniora. Dic, *Tullia*, supersunt etiam Veneris modi præter quos ipsa experta es? Venus bona! Quot te in figuras mutasti, ut placeres!

Tull. Quot inflexiones, quot corporis conversiones; tot sunt Veneris figuræ. Nec numerus iniri, nec doceri aptior voluptati potest. Quisque à libidine sua, à loco, à tempore, quam indui figuram velit, capit consilium. Sed non idem omnibus amor. *Elephantis*, *Græca puella*, quas in usu esse noverat inter libidinosos, pictis tabulis

expresserat. Ut jam juvaret *Pictas* opus edere ad tabellas. Alia est in concubitu modos duodecim molita, quibus gratiori vector in effluvio perfunderetur voluptate. Dicta idcirco Dodecamincanon. Ævo nostro divini vir ingenii, *Petrus Aretinus*, benè multas in colloquiis suis expressit satirico sale, post picturâ *Titianus* & *Caraccius* summi pictores. Sed multæ sunt quæ ad effectum venire nequeant, licet, ultrâ quàm excogitari possit, flexibiles sint coëuntium in veneris sacra artus & lumbi. Profecto plura in mentem meditando, & commentando solent cadere, quam verè fieri possint. Ut impotentis animi desiderii nihil impervium, sic nihil cogitationi exultandæ, & intemperanti difficile. Quò vult, & quâ tentat viam, insinuat se, vel in abruptis invenit planam. Non ita corporibus facilia factu omnia, quæ mens aut bona, aut mala suadet.

Oct. Una est via Veneris, si una Venus. Mala sùnt, & proterva omnia quæ præterea adjecere è suo, dum in furias & ignem ruunt, viri & foeminae.

Tull. Viam Veneris esse dicunt alii ex Naturæ præscripto, si quadrupedum more pro-na & projectis lumbis ineatur mulier; nam sic promptius virilem inveni vomerem in muliebrem sulcum & seminis fluctus in ar-vum genitale.

Quadrupedumque magis ritu plerunq; putantur

Con-

Concipere uxores , quia sic loca sumere possunt
 Pectoribus positis ; sublatis semina lumbis .
 Nec molles opù sunt motus uxoribus hilum ,
 Nam mulier prohibet se concipere atq; repugnat
 Clunibus ipsa viri Venerem si læta retractet ,
 Atque exossato ciet omni pectore fluctus :
 Ejicit enim sulcum recta regione viasque
 Vomeres , atque locis avertit seminis ictum :
 Idque sua caussa consuerunt scorta moveri
 Ne completerentur crebro , gravidæque jacerent ,
 Et simul ipsa viris Venus ut concinnior esset ,
 Conjugibus quod nil nostris opus esse videtur .

Alii communem Veneris usum , & figuram maxime probant , ut in supinam vir procumbit , pectus pectore , ventrem ventre comprimat ; pubes pubi colludat , diffundens rigido conto teneram rimam . Hi jubent ciere crebros & acres motus mulierem , dum Veneri facit ; Illi vetant . Sua cuique opinioni ratio . Sed negant Medici pronæ concubitum naturæ convenire qui partium generationi insudantium conformationi , ut probant , non convenit . Ego vero , mea Octavia , communem usum unice laudo .

Oct. Quid ni laudes ? Nam , amabò , quid dulcius cogitando fingi potest quam resupinam amati corporis blando pondere ad irrequietæ , sed suavis , impatientiæ molles i icitari furias ? Quid gratius amantis vultu palci , osculis , suspiriis , & patranium oculorum incendiis ? Quid præstabilius , quam amores suos fovere complexibus , sensibus

sibus quidem , quos non ætas , non vitium ullum obrudit ? Quid utriusque libidini , utriusque voluptati lætius concutientis , & succutientis lascivis motitationibus ? Quid oportunius præ voluptate emorientibus quam flammescentium suaviorum vivida vi reviviscere ? Qui averſa ludit in Venere uni tantum alterive sensui gratificatur ; omnibus , qui in adverſa.

Tull. Sed in his , *Octavia* , solet accidere , quod videmus plerumque beatioribus usu venire. Quasi pigeat bonorum , quorum cumulantur copia , videas alios contemptis pulcherrimis uxoribus ad diabolares confugere meretriculas , & in putida sibi plaudere Venere. Alios pretiosarum dapum , opiparæ cœnæ capit satietas , & fastidium ; fallerno & lautitiis posthabitis , vappa & secundo pane ingurgitant se , velut fame enecti. Inaſluetis gaudemus , & in vetita nitimur. Sed ecce noctem , dum ludis tu , dum loquor ego , insomnem duximus. Pauca intra horas surgendum nobis. Juvabit somno refici , & sanè requiete indiges. Ita jucunde , *Octavia* , dormias , ut vigilasti. Faxit Venus.

Finis Colloquii Sexti.

EIGENTUM DER
K. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK MÜNCHEN

RE-

REMEDIIUM
 MEDENDI
 ARDOREM LIBIDINIS
 MULIERUM.

EPISTOLA
 C. ANTONII COS.

ad a Q. Soranum de incontinentia libidinis Cleopatrae Reginae.

ANtonius ter consul salutem dicit ^b Q. Sorano. Veteris amicitiae memor, simul & sapientiae tuae virtute fideique constantia delectatus quoddam meum privatam infortunium jam tibi declarare satago, spem mihi de tua egregia fide promittens, & quod commissum celatum habebis, & ad sublevandum adjutor, & ad disponendum, si poteris, devotus existes. Amore Cleopatrae comprehensus atque formae ipsius supra

a Ms. Quintianum. b Ms. Quintiano.

pra modum pulchritudine delectatus, ultra quam oporteret virilem animum, ejus blanditiis delinitus, tamen ei de maritali freno relaxavi, quod me contempto legumque timore, adulterio se commaculaverit, nec hoc mediocriter, sed animo postposita muliebri verecundia ad tantam impatientiam flagitii prorupit, quod sub una nocte sumptu cucullo in lupanari prostibulo centum & sex virorum concubitus pertulit. In tantum enim, ut professa est, in tentigine rigidæ vulvæ erat accensa, quod à lupanari quidem, sed non satiata recessit, & licet occultissimè actum esset, me tamen non latuit, tandemque hujus nefariæ offensæ ab ea sub interminatione vitæ sciscitatus, impatientiam gemini caloris & fervorum inveni. Quod per quosdam Philosophicæ artis peritos verum esse deprehendens, qui dicunt quarumdam mulierum tam ferventem esse naturam, ut si sine veretro pene assiduo & continuo virili amplexu infra tertium decimum a expertes fuerint, nec vivere quidem possint: & attendens etiam, ne si palam fieret ejus delictum, ad perpetuæ mihi infamiæ injuriam redundaret: fateor quidem. dissimulavi rem, simul etiam miseratus formæ ejus venustatem floremque juventutis, & naturæ conditionem ingeniique ejus modestiam, quo multis mulieribus superior esset, nisi hoc solo vitio laboraret, interminatus quidem mortem, nisi de cætero careret. Hoc

L 2

qui-

a Ms. experta & supra experta.

quidem timore territa continere se cœpit. Unde in gravem infirmitatem decidit, atque advocatis & desperantibus Medicis vitam ejus nisi repentino concubitu satisfaceret naturæ, tandem cessit atque mortis metum voti festinatione solvit. Moxque reverentibus nobis non verita est vitium naturæ suæ prosteri sibi restitisse pene usque ad mortem, * sub attestazione Medicorum fidelium protegebatur. Hac igitur miseranda sorte commoti in magnum mortis dolorem incidimus, quid factò opus esset omnibus modis ambigentes. Demum nobis nihil melius existimavimus, quam in hac re spem consilii in te ponere, quem ingenio præstare omni-que sapientia multis documentis probatum est. Nam & talem eam habere, ut nunc est, quasi mortuam nihil est: item ea care-
re difficillimum ex toto tenore voluntatis meæ manifeste facillimum est mihi talem pati, quam talem perdere: tamen ne talem habeam, tuo opere, tuo auxilio promereri incessanter exoptulo. Age igitur totum ad quæ volueris habiturus: & si quis medendi illius infirmitatis locus in tua scientia est, omni virtute exerce. Redde eam mihi, & ex hoc me totum adquire tibi. Vale.

E P I S T O L A

Q. S O R A N I

A D

A N T O N I U M C O S .

De modo medendi ardorem libi-
dinis Cleopatrarum Reginae.

A Ntonio Consuli * Q. Soranus. Pru-
denter semper & fideliter amicis serva-
tum est, ut amicorum causam depu-
tent, & eorum infortuniis aequè, ac si ipsi
patiantur, condoleant, & ubi adjuvandi eos
remedia desunt, benevolentiae munere conso-
lationis fomenta adhibeant. Excellentia mag-
nitudinis tuae satis compertum habet, huma-
nam felicitatem multis animi incommodis
laborare, & hoc vel esse fallacis Fortunae
proprium, ut quibus aliquando blanditur læ-
ta fronte, hos aliquando rugosa fronte deter-
reat. Inde est, quod te dominum gentium &
Romanae Reipub. quae omnium divitiarum co-
pia abundare facit, vitio saltem domestico
& privato incommodo perstringi faciat, ut
quam vertibilis sit, evidenter ostendat. Sed
quoniam adversa fortuna superior est amici-
tiae benevolentia, quae & secundas res splen-
didiores,

L 3

* Ms. Quintius.

didiores, & aduersas patiens leuiores facit,
 mœstitiæ tuæ ut verè amicus admodum com-
 passus diu quæsiui, quo modo hanc quam pa-
 teris anxietatem vel minuendo leuigarem, vel
 omnino auferrem. Prelectis igitur pluribus
 libris, ac perscrutatis naturæ secretis tam in
 genere animalium quam lapidum, arborum &
 herbarum, quanquam multa remedia ad re-
 frigerandum libidinis ardorem inuenerim,
 summam tamen euincenda libidinis non at-
 tinui, donec per quendam ædituum in templo
 Veneris edoctus in Chio insula inueni librum
 continentem modum & vim huius veri ungu-
 enti, quod tibi mitto, aliarumque rerum
 quæ ad usum scemineum deputantur, quod ita
 validissimum est, sicut & nostra narratione
 & tua probitate cognoscere poteris. Vis sane
 huius unguenti talis est, per quod unaquæque
 mulier ad amorem illius viri, qui cum ea
 concubuerit, ita attrahitur, ut omnium amo-
 ris obliuiscatur, * quo in primis ita uti debe-
 bis. Observate per novem dies à Venerio o-
 pere, ita ut nullus fluxus seminis de te
 exeat: & utere tibi calidis, ovis quoque &
 caseo, & vino forti, & pipere. Quod si tu vel
 senex vel frigida naturæ es, medicinalia
 tibi possem adhibere fomenta, quibus, quia o-
 pus non habes, communes cibos sumere vale-
 bis. Deinde hoc tibi maxime est observan-
 dum,

* Ms. quod.

dum, ut cum post novem dies ad fruendum concubitum accedes, virile membrum non minus in extensione sua quam decem uncias habeas. Quod si non habes per naturam, debes habere per medicinas.

Tolle siquidem lac *caprifici, & radicem herbæ, quæ dicitur b tellina, & tere diligenter, & illines veretrum, & confricabis manibus & sic ad prædictam magnitudinem consurget. Posthæc statim ut concubitum perficere volueris, totum veretrum præfato unguento inunges, & sic mitte infra vulvam mulieris quanto expeditius poteris. Mox enim jacto semine & liquefacto unguento, tanto amore tantaque dulcedine attrahit infra se matrix, quod illicò concipit mulier. Nam in tanto amore ex eo mulier adducitur, quod neque cum devirginatur, ille amor huic potest æquari. Non tibi verendum erit, eam alii viro velle commisceari, nisi qui similiter ei possit facere.

Temperatio verò hujus unguenti tribus modis fit, & hoc tanto frequentius, quanto majori libidine concitatur. Nam sæpè in ipso opere Venereo, dum veretrum infra cunnum agitatur, fervente ipso motu libidinis ante jactum seminis virilis frequenter semina mi-

L 4

tunt.

* Id est, lac fici silvestris, cujus fructus non maturat. Ml. in marg. b Telina dicitur taureola minor, & est citrina, & Arabicè dicitur Allabena Azagera, id est, laureota minor. Allabena Alkaira, id est, laureola major. Ml. in marg. Ml. supra sicce.

sunt. *a* Altero, concepto semine præ nimio extra semet ipsam ferè per tres continuas horas ita in amore liquefacta, sicut in ipso puncto cum *b* curculio in vulvam semen infundit. Tertio, cum illo ultra decimum concubitum delectatur. Hoc medicamine naturali ad concubitum dilectæ Cleopatræ utere, quam deinceps ita securus possidebis, ut nullius alterius concubitu fruatur. Vale.

a Si modo. Ms. in marg. *b* Ms. in marg. gurgulio, id est, veretrum.

E P I S T O T A

CLEOPATRÆ REGINÆ

A D

Q. S O R A N U M.

Cleopatra Regina *a* Q. Sorano. Quantas gratiarum actiones magnitudini bonitatis debitorum sim, testis est conscientia mea, quæ manifestè sentit à quanto periculo quantaque infamia tua sapientia liberata sim. Testis etenim est Antonius, quem te nunc operante unicum diligo. Sublata namque fœminea verecundia, aperiam tibi fragilitatem meam & quasi nudam me tibi totam exponam: cum sciam, me etiam tacente fœmineam fragilitatem te ex toto agnoscere, & fervidæ naturæ meæ causam tuo salubri remedio

a Ms. Quintio Sorano.

medio temperare. Ab annis namque pubertatis, ex quo in viriles amplexus deveni, & quærerem Veneris gaudia, perſenſi geminum calorem. Poſtea mulier ita alienata a ſum, ut omnium laborum atque rerum obliſcerer. ***. Vale.

a Mf. eſt, quæ om. lab. atque rer. obliſcitur.

E P I S T O L A

Q. S O R A N I

ad Cleopatram Reginam de medendo ardere libidinis:

Grandis quidem, ô Regina, res eſt in multis temporibus abſconſa, quam tibi demonſtrari poſtulas. Sed quia Excellentie tue nihil denegare fas eſt, quem ſummo honore conſulendum eſſe decreviſti, aperiã tibi conſequenter omnia, quæ propoſuiſti, & de unguento quidem & de quibusdam aliis à te non propoſitis; quæ ad uſus fœmineos privatos congruunt per ſeriem temporum, & à quibus auctoriſus inventum, & à quibus etiam Reginis, quo modo, & quo ordine probata ſint, ſub hac conditione exponam, ut nunquam in publicum prodeant præcaveas; hocque tam tibi quam poſteritati tue. De natura autem mulierum, & vitiis & curationibus earum pauca tibi breviter perſtringam. Nam dabo

tibi commentarios a Theodati & aliorum & de vitiis & de curatione mulierum, in quibus poteris addiscere & diversa vitia & curationes earum. Perlecta sane epistola, quam mihi pro te direxit Antonius, ex eo diligenter cœpi quærere, si quid possem pro eo æstu libidinis, quo tu laborabas, probatum invenire remedium. Cumque perlectis pluribus liberis & rimatis naturæ secretis tam in genere animalium quam lapidum, arborum, & herbarum, nec mihi ex toto occurreret ut volebam, tandem per quendam ædituum Veneris edoctus sum in templo ejus, quod in Chio insula situm est, multos antiquissimos libros Apollinis contineri, in quibus mox suspicatus sum fortassis me aliquid posse invenire, quod ad id, quod quærebam, proficuum esset. Animabat enim me ad id quærendum, quod & ipse b medicæ artis esset repertor, & sollertissimus naturæ scrutator. Moxque iter arripiciens ad Chion insulam deveni, & introgressus adytum templi omnes libros Apollinis, & Æsculapii filii ejus, & aliorum, quorum multa copia erat, perlegi, atque quod quærebam inveni, tibi que ex memoria quod in ipsis continebatur edicam. Et primum quidem, quod propter hominem medicina inventa est, & tractatur ibi de formatione viri & mulieris. Deinde de omnibus vitiis, quibus humana natura

tura

a Ms. Theodota. b Ms. Medicinæ.

tura corrumpitur, eorumque remediis. Et quoniam eam partem tibi declarare suscepimus, secundum id quod supra proposuimus, quæ propriè pertinet ad naturam mulieris, omissis cæteris hoc tibi patefacere operam damus, quod propriè pertinet ad naturam mulierum. Inter viri namque & mulieris naturam sexus, & quæ ad sexum pertinent, diversitatem faciunt, ac per hoc & diversa vitia fiunt, & diversæ curationes. Inde ab ea parte, unde discrepat, exordiendum est. Et in primis quidem est matrix, qua & semen recipit, & conceptum fovet, de quo diversæ & validæ infirmitates in corpore mulieris oriuntur. Quæ quidem principaliter tribus modis vocatur: primum sanè matrix, ab eo quod mulieres partu suo matres efficiuntur. Tunc autem stare tunc a appellatur, hoc est novissima in intestinis jaceat, aut quod usque ad annos XIII. uncie sint apud virgines. Post mutationem vero ætatis effectus suos per partum mulieribus repræsentat. Dicit Aristoteles, b quod fratres efficiat, qui ex una nascatur. Constat ex duabus tunicis. Una exterior, quæ levior est alba: altera est durior & nervosa & pulposa. Quibus rebus in se continet omnia, cui etiam in hærent tunicæ tenues, ut ex membranis & nervis. Formata enim est sicut cucurbita medicinalis.

L 6

Po-

a Sequentia videntur esse corrupta, & non nulla deesse. b Ms. Aristo † adelis.

Positio vero est ejus, quæ ab inferiori parte vulvæ inter duas protendens usque ad manum, habens super se vesicam. Cujus partes duæ sunt: una a orificium dicitur, quod est ante partum pulposum & molle, post verò callosum & spanosum: Secunda verò est collum: Tertia verò est cervix horum, ubi concursus causa dicitur. Ubi verò post angustias dilatari incipit, humerichir, post hos littera, ubi verò rotunditas concluditur, fundus vocatur: inferius verò basis dicitur. Omnis namque unitas illa quæ in medio ventris est, sinus appellatur. Medius autem sinus mulieris ex membranis nervosis constat, & majoris intestini simul. Intus autem spatiosissimus, fons verò angustus, in quo coitus virorum & usus Veneris efficitur, quem vulgus Cunnum vocat. Cujus fons vel labra Græce eptyrogomata, vel pimiacula dicuntur. Intus verò quod à superiore parte descendit in medio dicta est Landica, motum sæpe titillationis habens ex libidine. Ipsa verò à dimeniculis retrò est, & in omnibus quidem mulieribus æqualiter, sed per differentiam ætatis vel naturæ. Verumtamen quinque vel sex digitiforma ejus est, quando conclusum est & necdum apertum in corruptione veretri, sicut afforis est novissima pars auriculæ. Prope cervicem verò matricis in utramque partem sunt testiculi positi, & sunt

rotundi, & aliquantulum latiores & graciliores quàm hominum, & spuunt semen per meatus, per quos mulieres semen excludunt: sicque distenti juxta matricis latera ad vesicæ collum junguntur. In longitudine verò habet matrix i. s. uncias, angulos tres, foramina quinque: & horum alia sunt, per quæ intrat semen ad concipiendum, alia unde purgatio fit menstrui, & alia per quæ ad jactum seminis viri, testiculi mulieris semen suum contrà emittunt. Quoniam, sicut ex ipsa a immissione comprehensum est, novem uncias superat amor mulieris amorem viri: ideò omnes mulieres impatientes essent libidinis, nisi quædam valetudines essent, quas loco suo dicemus intervenire. Quæ quidem in quibusdam mulieribus plus, in quibusdam minus abundant secundum fervorem corporis vel temperantiam. Ad libidinem commovent & profunt etiam extrinsecus medicinalia remedia, quibus ut ipsa es experta natura evincatur, & b quidem illo unguento per quod natura tua temperata est: & hoc tanto frequentius, quanto majori libidine concitantur, vel in ipso tempore Venerio, dum veretrum infra cunnum agitur, fervente ipso motu libidinis ante jactum virilis seminis frequenter semina emittunt.

Pulvis, quo masculus utatur, Ermodactyli. 3 i. Satyrion & Satureia ana 3 & semis,

pa-

a Ms. nisi jussione. b Ms. quoniam de il.

pavacæ radix , piperis ana ʒ i, cum vino fac trochiscos ʒ i. Da cum vino puro pro elect.

Ad idem , pene scilicet i i i. lib. ana ʒ i. piperis ix. pulegii, nepite, satureia ana ʒ i i i. pireti ʒ piri vel quod sufficit.

Unguentum ad idem. Camomillæ lib. V. rutæ lib. & semis, artemisiæ ʒ i i i. abrotoni ʒ i i i. raphani ʒ & semis. Bulleat in oleo. Postquam ibi putrefactæ sunt per tres dies & faciat cum cera unguentum , & ungat masculum à genu usque ad umbilicum, quando debet concumbere.

Diæta, qua utatur femina. Pane levi factò de spelta, & portulacis , lactucis & quinquefoliis , cum aceto & paucò sale & vino brusco , & omnibus carnibus & frigidis rebus. Masculus verò calidis omnibus , sed non calidissimis. Item femina utatur cucurbita, melonibus : vir porris , cepis , raphanis, macedonis , & aliis calidis herbis , & serò non saturetur, sed sobrius sit. *Hæc verò medicamenta viris & mulieribus congruentia , & in Hypocratis & Æsculapii codicibus inveni in templo Apollinis , Reginis & Regibus ab eis suadentibus composita, quorum nomina, ut promisimus, alias latius in loco suo dicemus.*

Epigramma.

*Dicite Grammatici, cur mascula nomina cummus;
Et cur fœmineum mentula nomen habet.*

COLLOQUIUM VII.
F E S C E N N I N I .
TULLIA. OCTAVIA.

Tullia. **C**onfidamus hîc sub patula ulmo.
Vis Octavia?

Octavia. Maximè : Et hymenæum iceamus.

Tul. Bellè ! Nam nudam te nudius tertius vidit Comes Alphonfus , & furere cœpit.

Oct. Nudam me ?

Tul. Te nudam. Nam is palàm prædicat, venerereus flos.

Oct. Te pugno petam tam dicacem.

Tul. Ego te osculo tam procacem.

Oct. Præter Caviceum meum , homo me nudam , per ocellos tuos libidinosos , nemo vidit.

Tul. Nullo scilicet Theodorum habes in numero ?

Oct. Memini , & pudet. Apage : ut memiris ille sermonum præstigiis , Venus aurea ?

Tul. Suspicionem assequor quid id sit quod filere vis , nec vis. Novi libidines tuas ; per testiculos Veneris , novi.

Oct. Bona verba : Quid verò obtrectas inepta de Alphonso. Fortè steti in somnis ob oculos ejus nuda ?

Tul.

Tul. Intelliges , turturilla mea. Qui Octaviae vidit animum , perspectos exploratorumque habuit mores , & animi candorem , num vidit Octaviam nudam ? per Platonis manes , vidit.

Oct. Scitè nugaris. Quam velit Alphonfus dari sibi fruendam intelligo. Illam scilicet , quæ animo & mente non hanc quæ corpore consistit & membris ? quam putas eligeret , optio si detur ? Cui arriget , si sanus est. Erat in suburbanâ Eleonoræ villâ Alphonfus. Convenit & Isabella Menezia , & recens , ut ego , nupta Aloisia Fonseca. Secuta est confabulatio opiparum prandium , sed libera , sed parùm pudica. Musto madidas iudicasses. Placui tamen.

Tul. Alphonso tu , Eleonoræ Alphonfus.

Oct. Odi hominis levitatem , odi amorem ; nec ad me transfugam ex Eleonoræ castris velim recipere si bona sim.

Tul. Et magnæ es puella cunni & animi. O egregiam heroïdem , & meliori sæculo dignam , aureoque illo quo mentulæ urgebant bilibres ! sed ajunt , quod in ceteris rebus flagitiosum videri possit , id in amore interdum posse laudabile videri.

Si violandum est jus , fruendæ amicæ gratiâ

Violandum est ; in ceteris rebus pietatem colas.

*Quæ inter amantes jactari vulgò de amanti-
tium*

tium dolis & inconstantia solent , hæc sunt omnia non amantium , sed amentium somnia.

Oct. Pulchræ res ! periit Eleonoræ vir abhinc annum in pugna à Gallis cæsus , & abhinc sex menses ingeniosa , opibus pollens , ætate florens , formosa deperit Alphonsum. Falsa equidem est , quod amans expetat ab amante , negasse nihil ; superesse nihil quod donet amplius , quo beet cupidum juvenem. Laudares ? certò scio non laudares , si vellem me optimæ sceminæ , quæ à me sibi nihil timet , rivalem fieri.

Tul. Amo in te , Octavia , generosi hoc pectoris robur. Ut vivis perge vivere.

Oct. Molestum , puto , tibi non erit audire , quæ nostræ ea in confabulatione fuerint dicacitates , facetiæ , lusus , joci ; nec mihi erit dicere. Ut concedimus omnes , Eleonora renidens , salax , venerem spirans , conversa ad Aloisiam ; agedum , inquit , ut tibi placent novæ noctes ? ut colluditis tuque , tuusque Rodericus in hoc , quo calefcitis amoris æstu ? suffusa rubore puella : subrisit tamen nescio quid molle & subans. Erubescis , Aloisia ? O pudorem impudentem , exclamo ego : video ejus in oculis vultuque toto meretricios ignes : Ceventis murmura ipso audio in silentio pellicis. Quid times inepta ! ut illic libere agis omnia , isthic loquere. Sauvè , reponit Aloisia , citiùs pudicitæ , quæ se ab his sermonum nequitiis pararam servet , abstulerit palmam , quam quæ
ab

ab omni temperet sibi voluptatum libidine. Casta est , non quæ casta est , sed quæ audit. Bellè , bellè , subjicit Alphonfus : ut-
cunque vivat , pudica est cujus pudici ser-
mones , reticum os. Nihil utique magni
interest , & pudicos esse mores. At enim
his sub meis rectis , refert Eleonora , sem-
per ingeniosis licent , quæ usquam licent : vi-
tam non vivit , repono , qui timidè vivit.
Nam timidos & fortuna repellit , & odit
amor : primus est felicitatis gradus audere
per veros amoris gradus ad felicitatem ire.

Tul. Non omisisti dicere qui sint isti felici-
tatis gradus. Et hac etiam via venimus ad
summum bonum.

Oët. Omnia inter bonos & honestos bona
& honesta , subjicit Eleonora. Ii vero bo-
ni sunt & honesti qui supinam vulgi maligni-
tatem diligenti & sedula à se suisque nugis
cura averterint, nec ideò minùs a stultis vulgi
opinionibus abfuerint. Id credas respondisse
tibi venerem ex imis selectarum libidinum
adytis. Genetis nos humani , quis neget ,
gaudium esse , adjicio ego , & lucem & vi-
tam ? si gaudium ; melior gaudii pars in jo-
cis , in salibus : si lux ; quanta , quanta
est lucis amœnitas , quæ varias rerum for-
mas , que pulcritudinem nescio magis an fin-
gat , quàm pingat ? quæ non delectat vita,
sub falsa vitæ imagine lethi genus est. Nec
sanè delectat absque multo varioque sensu
voluptatum : sicut voluptates condimentum
vitæ : quæ si absint momento fastidio erit. In

nobis igitur læta sint oportet omnia , petulca , procacia : siqua est mulier severæ frontis , austeri animi , petat , petat illa urforum spelæa ; ursis digna procis. Quis huic belluæ velit homo cultum , honoremve adhibere , à qua nulla permanere possit delectatio ? Dein , ut frui voluptatibus dulce est , sic & meminisse fruitionis suave est , sunt qui in volutatis aut spe , aut recordatione , summam inveniant voluptatem ; qui gratiorem sentiant venerem dicendo , quàm fruendo. Per pruriginosum libidinis tuæ nidum , Aloisia , recordando diuturnæ fiunt voluptates , quæ puncto temporis fluxæ elabuntur , sic ipsæ sibi , dum repetuntur memoriâ , succrescunt. Vis benè beateque vivere ? In Veneris hortis lege poma , decerpe rosas. Eruditæ libidini prosperè omnia cédunt. Etiam in voluptatis umbra , veram invenies voluptatem , si velis.

Tul. Quàm multa paucis , quam acutè , quàm aptè !

Oct. Quid ? Demùm persuaderi se passa est Aloisia : Abjecta omni verecundia mirabiles effutire , nullo delectu , cœpit omnis generis nugarum nequitias. Subridebat Eleonora , ridebam ego , Isabella verè & Alphonsus cachinnis implebant domum.

Tul. Sed risu inepto res ineptior nulla est.

Oct. Abstinuisses à risu ? Cùm primùm Roderici pugionem , dicebat , adactum in corpus ad capulum usque excepi , omnes in eam partem confugerunt mihi , mei illicò sen-

sensus , omnis animi facultas. In proximo cubiculo affines , bono numero , conveniant , perstrepebant. Rem miram ! Illinc audiebam. Lucebant cereis , dum subigebam , illinc videbam. Dum perficit Rodericus , dictu mirabile ; in cunno tota eram , aut tota cunus , si quid in me ingenii (& ajunt nonnihil esse) in eam Cupidinis sedem , id omne , qualecunque est , perpulerat ingeniosa libido. Quis verò , subjicio , neget tecum , & tibi ingeniosas esse fututiones , cui tam ingeniosa pars ? Qui me sanè , refert Aloisia , conventæ opus habuerit , quærat in cunno : illic habito ; nec amplis ædibus , crede mihi , Alphonsè , nam & credo ego Roderico. Cum voles , Aloisia , non pigebit , inquit Alphonsus , ad has te Lamplacenas ædes convenire , & genio tuo apud te & ingenio frui , si verò locare velis , non deerunt , ita me Venus amet , conductores quovis pretio.

Tul. Per Jovis coleum , Aloisia ne ipsa investiget & ulquàm pruriens Venus facietior rem.

Oct. Postea , de arte amandi , de forma , de ingenio mulierum , de mellea complexuum , inter amantes , dulcedine , variæ fabulæ. Vocata Venus adfuit , sed petulans , sed subsiliens. Favet pellex Dea , exlex , sui que impatiens , nisi prurientis. Ita & sales & sabellæ meram puramque ciebant Venerem.

Tul. Vivimus ut amemus , & amemur.

Quæ

Quæ nec amari se velit , nec amare , jam sepulta est ; jam foetet pœdore & situ squalida.

Ost. Aliæ pulcræ , aliæ venustæ : pulcras natura sua finxit manu ; se sua venustæ , per artem & cultum. Illæ suo , hæ velut precario jure regnant. Saxea etiam corda incendunt ad amorem , quæ verè pulcræ. De pulcritudine variæ sententiæ , inquit Alphonsus. Id tamen ferè inter meliores constat , pulcriorem cuique videri , quæ aptius cuique conveniat. Nam , ut non eadem omnibus hominibus dapes, sic nec una eademque omnibus hominibus convenit pulcritudo. Quot capita tot sensus ; quot oculi tot pulcritudines. Sed quæ plurimum consensu pulcra appellatur , hæc pluribus oppidò convenit creandæ aptior voluptati , aut soboli. Vis uno verbo rem expediam ? Cæcas Cocis mentulas vocant , quæ sunt perspicacissimæ. Unis fides habenda de delectu ; nam simul , quæ dominis aptè suis conveniat , occurrit puella , etiam non monitæ vident : sponte arrigunt ; hæc verè pulcra cui maximè arrigitur. Amabat Fridericus , consobrinus ille tuus , Luciam Lipam , simam , edentulam ; & perditè amabat. Væcordiam objurgabat adolescentis pater. O pater , o pater , respondebat adolescens , tuete oculis meis , non tuis , Luciam : mutabis sententiam pater , pulcram dices , & amore meo & omnium dignam. Nempe Luciam arrigebat , non ita ceteris , etiam pulcrarum , & venustarum laude flo-

ren-

rentibus. Nam aliis corpus solidum & succi plenum in pretio est. Alii verò, quæ paulo habilior sit, pugilem vocant. Sed omnibus olim Græcis placuerunt actæ, crassæ, vegeti, & vividi roboris. Et talis Helena erat, quæ inter græcas perfectæ fuit specimen pulchritudinis. Sed graciles anteponebant Phryges. Puellis idcirco suis deducebant cibum, reddebant curatura junceas. Tales Galli amant, non Itali, non Hispani. At enim corpus habilissimum quadratum est, neque gracile, neque obesum. Nam sicca & exsanguis, nihil alienius à sacris tuis, bona Venus, à rescidis suaviis, à tremulo frictu, à lentis concussionibus, ab igneo tuo mictu. Pulcra, sed sicca & macilenta (si pulcra potest esse, quæ sicca & macilenta) vivum est mortuæ Veneris simulacrum. Quis mortuam velit, nisi è pollinctoribus nebulo unus & alter, inire venerem? quis verò mortuæ simulacrum? Corinthiorum tyrannus Periander, qui & in choro septem sapientum cum Biante & Thalete saltavit, impresso in frigidæ uxoris sulcum vomere, Veneri fecit funereus sacerdos.

Tul. Sciebat, ut cor hominibus, sic fœminis cunnum vivere primum, & mori ultimum. Hac adhuc parte vivere posse putabat, quæ reliquis omnibus desierat. Nam & cunno, ut suus motus, ita & sua vita; quæ vivacior; quæ longè differt ab aliorum vita membrorum. Sed perge dicere.

Oct. Proceri corpus magnæ laudes. Alcmenam;

menam , Herculis matrem , commenda-
bat statura alta & procera. Sed optio si de-
tur , dicebat Alphonſus , malim breviorē
quā longiorē ; & laurum arborem quā
pinum : quanquam , adjiciebat ,

Conveniunt voto longa brevisque meo.

Sed quæ magnitudine exsuperant , tibi arum
plerumque , ac crurum longæ sunt longitu-
dine : superiorum compositio partium non
respondet. Quod meo , mecastor , iudicio
& turpe & ridiculum. Credas , ride Tullia,
affixum altis & summis perticis præferri cun-
num. Hæc cui risum non moveat cogitatio,
quæ quoties fit obviam Magdalis , venit in
mentem ? Imam ad usque alvum , si nudam
videas (nam & vidi) putes breviorē multo
esse , quā est ; si tibias & crura , longiorē ,
quæ tamen est longissima , sed , quæ breviores
sunt malè audiunt. Nam dicunt nescio quid
parvis esse in mulieribus minimè parvum.
Gertrudis etiam apud Pygmæos brevis vide-
retur. Ceterum illi omnia , excepto medio,
membra mirabiliter inter se conveniunt.

Tul. Scio , Octavia , spelæum subtus est
altum & latum , non pipulanti passeri nidum.
Annos tres nata supra decem , & omni inac-
cessa libidini , Alphonſo Gasmano nupsit.
Atqui in primo complexu patientiorē inve-
nit Alphonſus , quā sit ipsa Venus à Mar-
te compressa. Petulans pollicitus erat virgi-
nis ejulatus cruentam virginitatis , & me-
mora-

morabilem cædem sodalibus. Virgo ne suspirium quidem misit : lacrymæ cæcæ virginitatis sanguineæ nullæ. In lata obambulabat area mentula priapi popa. Quid faceret? avertit equum , puellam obvertit in faciem; quâ non decebat, summo nisu torquet hactam nisi in puellæ viscera : nec se virgo ab ejaculatu continuit , cum rumpi sensit. Id volebam , inquit ille , ut te virginem scirent omnes , uti ego scio. Post effundit resupinam , & intermissum in casto Veneris campo repetit duellum. Subagitat puellam præclarissimè contremiscentem, subantem, micurientem. Utrique feliciter litatum.

Oct. Sed longiorum , dicebat Alphonfus, aut nullæ , aut parvæ puellarum vires. Momento , quasi luxatis artubus , in medio fatiscunt cursu. Impresso altiùs ad vivum calcari vix , ac ne vix quidem , tantillo obsequuntur motu. Vegetiores aliæ ut tu , & acriores , addebat. Et Marrem , respondet Aloisia , cachinnum tollens , fatigatura sim , ut Venerem Mars , mecum si venerit in pugnam. Veniat , veniat.

Tul. Nec tu elumbis es , Octavia : & capilli tibi nigri ; scintillantes & nigri oculi , subniger vultus , & membrorum color. Nihil habeo præterea dicere.

Oct. Næ mala es. Mores meos ipsa finxisti : Quid improba objicis quod tuum non sit ? Tam similis sum tibi , quàm tu mellitæ Veneri. Nihil habeo præterea dicere : scilicet dicunt libidinosiores esse quibus nigrican-

gricantibus nitet vertex capillis. si quidem id est, ô libidinosas, quibus nigra obnubit sexum lanugo? nugæ, meræ nugæ. Nam & tu num flavos habes capillos?

Tul. Nolo te iratam, quæ testiculus es Veneris lævus. Ita est, Octavia, nulla ex colore certa probatio ad laudem. Ideo suus cuique amor. Alii flavum, alii nigrum, ferrugineum alii malunt. Flavi Alpasiam commendabant capilli, & Atticas puellas. Nam, cum Theseus è puellarum numero, quas in Cretam ad Minotaurum advehebat, amisisset duas, totidem suffecit pueros, quorum tinxit capillos flavo colore, ut propius accederent ad virginum speciem. Tingendorum Venus, Cypri regina, artem, ajunt, invenit, quam etiamnum habent in pretio Italæ mulieres. Hic stultis unicè color placet: nudum audent ardenti torrendum caput soli dare. Vide amentiam. Illum scilicet capillis querunt per incendia colorem. At enim Pindaro, & Anacreonti aliter visum. Musas ille nigris dicit esse capillis; hic dominam. Ille Thebanus; hic Tejus. Verisimile est Thebanis æstimatum esse, & Tejis. Tejus urbs sita in media Ionia. Qui pluris apud cives suos fiebat Musis dignum putavit Thebanus color. Et eundem commendavit Tejus Lyricus in domina, quam vult in illa cantilena formosissimam depingi. At verò ferrugineus, inter flavum nigrumque medius est, utriusque particeps, sed nigro quam flavo proximior. Puellam, cui capilli præ

nimia cura deciderant , consolatur Naso :
Nihil dicit speciosius fuisse.

*Nec tamen ater erat , nec erat color au-
rens illis ,*

*Sed quamvis neuter , mislus uterque co-
lor.*

similes ait illis fuisse.

———— quos quondam nuda Dione
Pingitur humenti sustinuisse manu.

Oct. De oculis deserto fudit multa suo ore,
& acuta Alphonfus. Sed erudita es Tullia :
nihil præ te omnino , quæ etiam soles erudi-
tè nugari.

Tul. Perfidiolæ , sed deliciosæ , latent
amoris insidiæ in oculis Chryseïdi , compen-
dioso Achillis furori , nigelli erant oculi ;
& latinitatis deliciæ , Catullus , nescio quam
irridet , quod scilicet sit.

Nec bello pede nec nigris ocellis.

Minervæ tamen cæcios laudant oculos poë-
tæ , quibus libertas summa Diis adfingendi,
quæ vulgò æstimari nõssent , & amari. Sed
latos , & magnos habent in honore : sy-
dera vocant. Bovinos Græci appellant , qua-
les Junoni , & Veneri , & Harmoniæ Am-
phiarai uxori. sui immò parvis non desunt
amatores.

Oct. Ut in bello sagittarii , quo certius
feriant , semiclusis collimant oculis , ita &
par-

parvis nec latè apertis amor certius sagitta
mittit , certius ferit. Reginae Isabellæ ocellerant , non oculi : sed innumera exsiliabant fulgetra , à quibus quæ tuta spectantium corda ? Nemo te vidit unquam , Tullia , quin amârit. Nam , quò minores tibi oculi , eò vivaciores , & incautis infestiores incendiarii. De vultus totiusque corporis colore variæ sententiæ. Sunt qui candidas , sunt qui subfuscas præstare putent. Lacteam cum colorem sanè laudant , qualis erat Cydipes.

Candida cum misto sublucent ora rubuore.

In candido colore præcipua dignitas. Lucem veriùs dixeris , aut certè & luce lucidiorem emanationem : sed pugnaciores subfusca , tactuique etiam gratiores. Candidæ non ita annos ferunt , nec diuturniorem Elinopales laborem. Diffluunt illico velut solutis lumbis. Citò flaccescunt , & immarcescunt. Illis juvena senectuti vicina , immo missa.

Tul. Antonia , Isabellæ soror , lactis , & lilii candorem superat candore suo mirabili : Isabella subfusca.

Os. Narrabo (nunquid vis ?) cuique quid prima nuptiarum nocte contigerit. Illi molesta Veneris jactatio ; huic grata & commoda.

Tul. Sed absolvamus pulcræ mulieris picturam. De ore , labiis , dentibus inter nos fere convenit. Os parvum ajunt esse amoris miracula fundentis , mirabilem sedem. Sed

& cui parvum os , eidem etiam puellæ concham esse aut ad modum hiantem , & minimo patere ostio inferius hoc Veneris delubrum , omnium hominum opinio est.

Oct. Falsa tamen. Nam conquestus est Fernandus Gusmanus se ita esse deceptum. Duxit Fulviam parvissimi oris laude commendatam. At invenit in ea non ostiolum, quo ingrederetur ad dulcia Veneris enitens, sed patentem specum, qua declivi in paludem quandam stygiam detrusa est adsilientis mentula. O pulcrum, ait Fernandus oculum figens, sed tam mendax quàm pulcrum os! Fac saltem, Fulvia mea, ceteris in rebus mihi non æquè mentiatur, credulo amatori. Respondit illa; scio sanè non esse mentitum, sed quod fortè vasa invexeris in ædes meas minutissima. Impingis mihi vitium, quod tuum est. Risit Fernandus, & perfecit.

Tul. Optimè. Rosca & protuberantia molli ter labella, ut sunt tibi, Octavia, arcum dixeris, hâc in superiori Veneri cœli regione, basis prægnantem, & pugnantem. Dentes albi, lucidi, micantes, velut pretiosæ circa linguam gemmæ, ex ordine compositæ, tuitioni sunt & ornatui. Nam linguam, flexibilitate, & verborum volubilitate, quis non miretur tantæ innumerabilium cogitationum, quæ agitantur animo, varietati sufficere unam, & ut ornatiùs & meliùs explicentur, quam excogitando conceptæ sunt? Sed & i) suaviùs scis, Octavia, sciunt

sciunt amantes non deliri , quàm mellitas pariat petulca lingua delicias. Nihilò tamen minùs , id demùm maximè verum , quod cuique pulchrum videatur , id cuique verè esse pulcrum. Tibi verò , Octavia , os non parvum , & tamen places. Ita & puellis aliis multis depressa labia , dentes nec benè ordinati , nec eburnei , lingua blesa rancidulum loquens nescio quid ; & tamen placent. sunt qui & lufcas amant , nam & lufcus Priapus , & lufca mentula humani generis procreatrix , & voluptas.

Oct. Ut delectat ferventis linguæ assultus , cum se extra valli sepem ipsa impetu evibrat in occursum cupiti suavis ? Sanè cum osculamur alter alterum , ego & Caviceus , tantùm non gaudio emorimur , bilinguem si sentio me , si ille se. Est animorum & spirituum , in summo ore , coïtio , cum incredibili voluptate , ut alia est corporum in hoc imo ; quæ sexum nectit sexui. Dicebat Eleonora , Sarmatarum Regina , basium esse amoris cibum. In os mitti debere , quo verè pascatur puer , aut pueri ludificari querulæ fami , ut de Tantalo fabulatur. Sic & ludit pruriginosæ spem virginis , qui extimis summæ labiis vulvæ mentulam , vulvæ cibum , appellit , non introrsum impellit incubans. Benevola avertat à me Venus hanc amentiam. Nam amorì certa hæc est pestis , & lethalis morbus , pertingi , non intingi optata voluptatis saliva.

Tul. Sed etiam ex sanguis reviviscit amans

ad aspectum papillarum. Visus exurgit ad vitam lætus & florens, si duræ, si candidæ, si parvæ. Præstabant tamen inter Phrygias, tumidæ, & quæ, ut loquitur Naso, peccatus omne habebant: sed pulciores duræ & stantes, quas adstringens, ait alius, una claudat manus. Demum absolutæ est pulcritudinis, inter ingeniosos, qui hanc effluxere tabulam; ac ab omni eam parte beatam jactant, cui has singulorum membrorum dotes, quas eximias putant, uni contulerit alma molitrix rerum vis Naturæ. Scilicet, ut sint cutis, dentes, ungues candidi; nigri capilli, oculi, supercilia; rubore tincta roseo labra, genæ, & subtus ungues; promissi capilli, longæ manus, & altum corpus; rursus breves dentes, auriculæ, venter; sed frons magna & lata, lati armis, dissidentia, aliquanto inter se spatio, supercilia; demum gracile corpus, os parvum, modicè hiscens ad expectatum concha rorem; labia, nates, crura crassiuscula; teretes, & graciles digiti, item & nasus, & qui certent cum araneorum filis capilli; parvum caput, mammæ, & pedes. Amant & crines ingenio suo flexos, frontem haud latam, quæ radices capillorum retrò flexerit, nares paulò inflexas. Suus, Octavia, cuique gustus ratio. Sed gustus ipse sibi ratio est: aliam nemo præterea quaesierit rationis particeps.

Oct. Scis præcipuas numerari inter Lucretiæ dotes, marmoreas & tumentes nates; scili.

scilicet incubanti dulcè pulvinar Cupidini ,
& eidem humanam procedenti sobolem ap-
tam incudem.

Tul. Depygem vocat Horatius , cui nates
nullo eminent tumore.

*Depygis , nasuta , brevi latere , ac pede
longo est.*

Inclaruere apud Græcos quæ Callypiges dic-
tæ sunt , à pulcris natibus. Nihil natæ pa-
rentibus locupletes , & nobiles nactæ sunt,
eo solum nomine , maritos. Nates pro
dote habuere : hac satis dote placuerunt.

Oct. Si apto mamma , altera ab altera,
intervallo distent , pluris scio fieri : mihi
verò conjunctæ , ut vides , cohærent. Nec
ideò minoris Caviceus æstimat. Cùm sit &
hæc & illa non ignobilis venustatis , alba ,
dura , dicit inter lusus & gaudia fescennina,
sibi videri minùs mirum , alteram alterius
amore captam mutuas sibi & continuas figere
basiationes.

Tul. Et præterea nihil ?

Oct. Dispercam ni te meis plus oculis
amem.

Tul. Et ego ni te plus meis , & ipsis sole
& luna , naturæ oculis. Sed & est interdum
papillarum non pœnitendus in amore usus ,
dùm æstiuans furit libido. subrides : habeo
confitentem , *Octavia* mea ; & experta es,
anima mea.

Oct. Per Veneris concham utraque , pu-
dore.

dore suffundi me sentio. Pudet meminisse, id mammaram mearum interstitium viam factum esse ad Venerem, tam aut foedae aue liberae mihi libidinis consciam. Pergula est in ædibus nostris, quæ amœnissimas, & nosti, hortorum spectat areas omni florum confitas genere. In ea spatiabamur ego & Caviceus, amplexabatur, suaviabatur, labella appetebat morsuunculis, furebat. Demittit in sinum lævam. Molior, inquit, improbum quid. Depone vestes corculum. Quid facerem? depono. Defigit in nudum pectus oculos. video, subjicit, tuas inter papillas dormientem Venerem. vis excitem? projicit, dicens, supinam in torum. Mentulam fervidam, flammescens (arrigebat præclarissimè) interferit mammis. Qui me hinc eximerem impotentiae? ferenda erant ultrò citròque omnia, & sciebam contingere solitos in amore fatales quosdam & dies & casus, à quibus ipsa ne quidem se expediat virtus. Et cum illo hoste, ut jam manu confertâ & utero recussio, depugnarem, postulabat dura necessitas ut & mammis pugnam.

Tul. Hostem mutinum vocas, tam amicum tibi tuisque desideriis cupidineis.

Oct. Molli manuum nisu utramque conjungens urgebat mammam, quo scilicet lata minùs via procurreret sibi nervus ad voluptatem hanc novam. Quid plura? Conpersit attonitam insolenti ridiculae Veneris imagine, calenti perfudit rore; perfecit.

Tunc.

Tunc ille , haudquaquam ingratum tibi , columbulâ mea , fuerit quod mihi amore tuo insaniendi longè fuit gratissimum. Num scis , ut hac inferiori hiulca , digito monstrabat , hac etiam te esse subliomiori parte fœminam ? Igitur & juris mei est , si libido incesserit ex humiliori illo fundo , libidinis hos in monticulos tollendæ , id liberè facere : unde scilicet Veneri gratior datur prospectus.

Tul. Altiùs quoque se tollet si summa peter.

Off. Irrumare , morigerari ore , lesbiari , phœnicissare , & fellare , id scilicet vocas summa petere. Quot , bona Venus , quæve nequissimi nebulones mentulis suis diversoria , & stabula quæsierunt in corporibus nostris , & invenerunt ? Atenim verò qui frugi & castus fuerit hac se scœdari rei tam turpis cogitatione exhorrescet. Absit scelus à voluptate , gratior erit.

Tul. Honestatem qui quærit in voluptate , tenebras & quærat in luce. Libidini nihil inhonestum , cum æstuat , & spumofos agit spiritus. Delicias Phædoni faciens , & Alcibiadi Socrates secedebat à Socrate choreas ducente cum tam pulcris amasiis. Qui sunt sapientissimi , non ideò hominem exuerunt , & ingenitos abjecerunt humanitatis affectus ? nec possent , ut maximè vellent. Sed sensus est humanitatis nullus in homine , sine voluptatis gustu , nisi hebes & corruptus : Is verè est sapiens qui nôrit dulce esse

desipere in loco , & locum & tempus delegerit ad desipiendum. Reliquis sapias semper , & tibi frequenter desipias , ut bene & beatè agas. Nam sunt qui amoris incensi cestro , quia sui non sunt juris , dissimulant ; Curios , & Catones simulant. Palàra damnant furiosi quæ ipsi secum concupiscunt , tremula Veneris gaudia. Prurit & illis mens irrequieta. fatentur ipsi sibi lævo se genio natos , nos dextro & plaudentibus Diis & sideribus. si sol æternùm occider , quid fiet de Natura rerum parente ? si nulla voluptatis lux riserit mortalibus , quid de homine fiet , qui rerum est summus in Natura apex ? Miser & veterinosus erit ipse sibi pro sepulcro. Vivus , nec vivus ; mortuus , nec mortuus ; propior erit morti quàm vitæ , in ipsa vita. Demum , qui præstigiola hæc jactant documenta , nùm verè dixeris oris infamia laborare ?

Oct. Bellè ludis in vocabulo. Nam & Philosophi hi morticini dicuntur hircum ore mulgere.

Tul. Mira patrandi facultate pollent , nulla sciendi. In altero omnia læta , in altero multa subtristia. Hic ipse est tuus Theodorus. Num nosti Theodora ?

Oct. Quid me , fatua , Theodoram vocas , quæ Octavia sum , quæ immo Tulliarvis narrationem prosequar.

Tul. Volo. Sed & volo nocturnum illum antoninæ & Isabellæ pugilatam ; rem comicam.

Oct.

Or. Consobrina tua Antonina non admodum juvenis , nam annos novem supra decem nata , Maphæo nupsit annorum triginta juveni , & invicti roboris. Isabella annorum quindecim , Remundo annorum quinque & viginti , robusto , vegeto , impigro. Candore illa suo nivem obscurat , hæc subnigra Tunctanis certat mulieribus. Disparates illis prima nuptiarum nocte in Elinopale vires , fors dispar. Maritis traditæ Veneri fecerunt dispari laude. Ad quartam ulla sine ægritudine pervenit Antonina concubitus lauream , primo mulier facta : post non voluptas , sed fastidienti animo , & corpori molesta lassitudo : postremum sub lucem , cum adacto calcate impelleret equis alacer , deficit longum passa animi deliquium. Novus erat cursori in Cupidino agone impetus : è lecto , sub meridiem , egressa , visa est ac si è tumulto educeretur , pallida , exsanguis , emortua. At Isabella subfusca , sed cujus putes in venis liquidos ignis perfluere rivos melius habebat. Tenelli artus illi , & lumbi. Omni se tamen nuptiarum labori præstitit parem imperterrita. Indefessi Athletæ crudas indefessa sustinuit vires , & fregit. Inertem forori ridens exprobrabat ignaviam. Insultabat saliens. Apage , dicebat , ego te junior , nec habilior , fortius tamen feci : vivo , tu verò extincta es. Vivis ? Primo in conflictu , & fateor , non leviter certè vulnerata sum , sed tamen feci hoc ne se jactârit diu vulnere , qui intulerat. Per Janonem ; è sum-

ma aggeris mei crepidine repugnantem aver-
 tit virginitatem in interius vallum victor. va-
 stavit instar turbinis omnia : florem pudici-
 tiæ decerptum delevit. At dum redintegrat
 pugnam, animos dedit irrumpentis proterva
 audacia. Conatu restiti masculo : mox vi-
 ctoriam sibi sensit elabi è coleis. Meum ec-
 ce Herculem , Amazon nova fuit , quod
 spernerem , victoria obrutum sua , & mea.
 Macte animo , soror. Quid vis , reponit
 Antonina , non levem , ut tu , in princi-
 pio pugnae , soror , dolorem tuli , sed qui
 vix ferri posset , acutum , acrem , laceran-
 tem. Dein , renovato sapius prælio , tam
 grave stupidæ cujusdam lassitudinis pondus in
 oppressos incubuit artus , ut crediderim fa-
 ctos esse plumbeos. Aliquot petebam hora-
 rum inducias ; negavit Alcides insultans. Ita-
 que somnum non vidi. Nec vidi , ego , re-
 fert Isabella. Quid de somno loqueris ? quid
 quereris ? nihil habet dulcius somnus vanis il-
 lis quidem , sed jucundis Veneris imaginibus,
 quibus fallit. Audes præsentis & colludenti
 Veneri nobiscum , & in nobis somnum an-
 teponere ; quo fallente , videmur nobis à
 nobis abesse ? Sed & capit omnium rerum
 fastidians satietas , etiam qui maximè amant,
 replicat Antonina. Nolim ego , nec tu ve-
 lis , ingurgitari , sine fine , nectare , Deo-
 rum cibo. Infelicem verò patientiam tuam ,
 subjicit Isabella , & voluptatum sterilem ?
 Impleta es bonis hymenæi. Nam hæc vera
 bona sunt , non bonorum umbra. Id fortè
 ma-

malum vocabis, foror? Absit. Næ fabula fies, si feceris. Ad hæc Antonina: tecum, foror, nolim contrâ disputare. Illa es in opinione excellentis ingenii heroïis; ei, scio, acceptam refert opinioni perpetuitatem suam humanum genus. Quicquid id est; ad tertiam, quartamve, una nocte, palestram succederint mihi vires. fortiter faciet juvena mea, & juvenæ spiritus, & vis libido. A quinta cœpi sub Marte meo effræno, sensim sine sensu malè habere nauseans. Me sexta, à me velut alienam, & mente motam, proluit; & polluit. Absuit voluptas, doluit cor, cùm venit ad octavam, animam agrè recipocanti. Me mei ad nonam cepit oblivio, perfecit. Nec gemebam, nec orbjurgabam. Deliquio animi defeceram. Quid demùm actum sit, nôsti, foror. Prælagit animus infeliciter cessuras has nuptias. Auertat omen Juno, innuptam verò nolim me vel si contingat in medio extinguere opere. Postquàm animum recepisti, ait Isabella, dic, forori, ut tecum rediit in gratiam Maphæus. Nam quis ignoscat duorum criminum reo, cæcæ virginitatis & virginis? dulcibus dictis, reponit Antonina, momento abstulit facti acerbitatem. Rem ridiculam! quo pacto necem intulisse videbatur, revocavit ad vitam. Semel atque iterùm usus est mariti jure; nec ulla insequuta est obsequentem perniciēs. Ita est, foror, quæ in amore nocent vulnera, eadem & juvant.

Tul. Illa nocte Tyrocinium fecit & deposuit. Nam egregiam nunc esse bellatricem scit Jacobus Ximenes.

Oct. Dixeris facilem , nec minus pudicam : huic pudicitia virtus non est , vitium est. Venuisti vidit adolescentis misere vexari animum amore suo. Miserta est. Vidit torrentem mentulam ; audiit opem obtestantem suam : & miserta est. non tam Antoninæ castæ & teneræ has dixeris esse fututiones , quàm pietatis , pereunte juvene.

Tul. Non dissimiliter & tu Theodori miserta es . non impudica , sed pia. Honesta sane , impellente virtute , fututio.

Oct. Pudet & pœnitet. Postquam abiit in provinciam Tarraconensem Caviceus , meus , ante hunc (ut scis) mensem , me Stoicus convenit Theodorus. Adsum , inquit , particeps ægritudinum tuarum. Doleo relictam te viduam , relictam longo mœrori. Nam ut animi , sic & vitæ dimidium tuæ abstulit fecum Caviceus , nimium , heu nimiumque felix Caviceus. Sed , ita est , Tullia , pudet & pœnitet.

Tul. Perge , perge : ineptis. Amplius nihil habeo quidem quod æque ac ego cognitum non habeas : & times induci me in intima conscientia tuæ arcana ?

Oct. Exciderunt aliquot lachrymæ ex oculis ad Cavicei nomen. Dolo meo , repono , sicut verius nihil , ita & nihil acerbius. Egeo , nec nego , consolatione , quæ fugientem post Caviceum sistat animam , &

spi-

spiritum. Siftam ego, subjicit Theodorus, & insanos istos componam motus, si vis dicto esse audiens. Ero, per luctus meos, refero, & ut voles, ero. Nam honestatis quicquid in me est, curis id omne tuis refero acceptum. Eris, reponit, Eris? Sed ex animo? præceptis, & si res postulet, jussis obtemperabis? morigera mihi morem geres? Faciam, adjicio. Tunc ille si feceris, bonum factum. Post paulò non senties abesse tibi Caviceum. Non erit quod in absentem desideria mittas, & cupiditates convertas. Ut iterum contestata sum ejus me obsecuturam voluntati, & pollicita sum servitutem servituram, quam vellet; id primum volo, inquit, ut jures præstituram quam spondes obedientiam jussis meis, nec abjecturam. Quid plura? Sacramento, ut voluit, conceptis verbis, obstrinxi fidem timida. Necti me passa sum religione adversus religionem.

Tul. Intelligo. Cum tenuit juris jurandi nexu servam factam, pectus datum est tibi omne jus ingenuitatis.

Oct. Nec mora. Summo extulit, se in me imperio: ut perduellem minatus est habiturum, & ulturum perduellionem, nisi se jubente obirem omnes ultrò servitutis operas. Hactenus, ait, immiti me usa es, in hoc severioris disciplinæ stadio, agonotheta: vapulasti, cæsa es. Sæpe sæpius labores tuos, & constantiæ heroicæ vires miratus sum stupens. Nunc facefcant dura illa, & gravio-

ra,

ra, quam merebatur castigationem pulcritudo ista cœlestis, insons tulisti: abeam Sempronix, matris tuæ, doli illi mali, & fraudulenta ludibria: inter dumeta, & abruptos calles, & spinis obsitos sentes errabas. Quid misera in fata deliquisti? Nuuc demum duce me, viam ingredi facilem & amœnam, qua eas ad felicitatem. Accipe; nos sanè homines sumus ut tuus est Caviceus, sed & cautiores quam reliqui, & iudicii acrioris, sapientiæ summo sedemus in fastigio. Itaque & nullam famæ jacturam, quæ puella nobiscum luserit indulgens genio, si sapit, timeat; & nullam admisisse flagitii in se labem illaudati credula putet. Omnia, crede mihi, nobis licent, quæ in tuto licent. Decent sapientes, quæ juvant. Ad summam veræ sapientiæ sedem, & lucem provento si gratificeris, deposito pudore, jam non libido id erit. Jam non voluptas, pars officii erit, pars boni & æqui.

Tull. Acutè & argutè dicebat. Quid tu ad hæc?

Oct. Me tibi quid vis gratificer? subjicio. Mortalis puella obsequar mortali numini. Nec, per Venerem, Tullia, quò hæc spectaret oratio, assequabar. Tunc ille; ego, quem vides ore tetrico, oculis in lethi mœrore narrantibus, veste detrita, & lacera, corpore toto tenebricosum, quædam est venerandæ philosophiæ machina, quidam superstitiæ Architectonicus ludus. Sed me, si velis, ab hac ultrò evolverim machina novus tibi

Mer-

Mercurius. Alter ero & idem. Vis hanc deponam personam ? depone & tu timores tuos. Redde Octaviam puram, & putam Octaviæ. Vide errorum nebulas: ipsa te tibi abscondis: lates tibi; nec percipis. Alia es quam videris tibi. Æmulare tot nobiles fœminas, quæ nobis de se, de existimatione sua, de rebus omnibus, ut tibi de suis oculis, confidunt, hominum generi confidentissimo. Spes omnes suas & gaudia in solertia mirabili nostra reposita habent. Id inter nos longè utilissimum & celeberrimum philosophiæ effatum; Gaudere quo quisque maxime potuerit, sed clandestino gaudio, & frui vitæ bonis, ut opportunitas cuique dederit, sed in sinu, nec palàm, prudentis id esse & docti. Palàm verò gaudere, palàm frui, insipientis, stulti, & furentis. Qui cautè fecerit laudandus, qui imprudenter, nec lucem fugerit, in eum acerrime enim advertendum. Venustis, ut tu & Octavia mea, puellis eundem eadem via ad bonam beatamque vitam. Non cavent tibi à malevolorum insidiis socordes? pereant quas omnium perire interest ad exemplum. Vivant, vivant quæ sagaces, quid sit vivere didicere. Vivant sui similes, stultarum dissimiles, & sua arte & aliarum exemplis. Æmulare Semproniam, Matrem tuam. Tunc de matre mea, ut usâ Chryfogoni consiliis, & nervis, lætos & fœlices duceret vitæ dies, narravit.

Tull. Chryfogonum novi etiam Stoicum :
nec

nec esse Theodoro amicissimum mihi id mirum: similitudo utique morum, hanc peperit necessitudinem. Non similis ovo ovum, ac Chrylogono Theodorus; sed hic ætate paulò, ajunt, inferior.

Oct. Prehenderat manu Chrylogonus matrem, & in ejus ambo intrarant cubiculum, relicto mecum Theodoro. Quid putas, ait Theodorus, id temporis rei esse Chrylogono cum matre tua? Id omnino quod tibi cum Caviceo. quod mihi mox, mox erit tecum. Nam (tua te haud fallat opinio) omnium tibi bonorum, virtutum, & per Genium tuum, laudum fons ero; ut honestæ tu mihi voluptatis. Enimverò qui videri possit inhonestum, quod à te tam proba, tam honesta veniet, qualecunque illud sit, mihi tam frugi, tam venerabili. Cum hæc diceret visus est mihi, fateor, mea Tullia, in alium, nescio quem, sed gratiorem, sed venustiorum, commutatus: hujus aspectu calere cœpi, cujus antea contremiscebam præ metu. Risit ille venerem & molle quid, risi & ego, risit & Venus; risere amores. Audaciorem reddidi facta audacior. Ecce tibi inquit, novas nuptias. Ecce mihi novam nuptam. Sub hæc viri vestem identidem, quæ vitile latet spiculum, in tumorem exurgere, subinde sublevari. Nec à cachinno temperare potui.

Tull. Nec à pruritu?

Oct. Eo sum furore correpta, ut parum abfuerit, nec dissimulem tecum, quin in
ejus

ejus ultrò amplexus volarem; stuprum roga-
 rem. Commotior ille, sane, inquit, videor
 mihi conicere quis sit corporis tui futurus
 mihi usus, Dea mea, haud certò scio. Nam
 annos quinque supra decem natus, huic me
 sectæ addixi. Ante annum oculos in mulie-
 rem non fixi, & prætereà nihil. Audacior
 essem suavit Chrylogonus, & verbis, &
 factis: superstitio verabat: piaculum fuis-
 set pio Stoico. Nullum ab illa die mihi
 commercium cum muliere, ut nunc tecum
 est, mulierum formosissima, summo stu-
 dio puram servavi & intaminatam mentem,
 & mentulam. Ope & opera mea præposue-
 re collegæ antistitem sibi Chrylogonum.
 Tanto obligatus beneficio, aut equam ve-
 nimus ad vos, ingenue de rebus suis multa
 fando explicuit. Dixit in Semproniam am-
 plexibus invenisse veram felicitatem, quam
 quarimus cœlestium inanes. Suavit expe-
 riar & ego quid authoritas superciliosa, quid
 sermo blandus, pro me, apud te possent
 adolescentulata & procacem. Et speravi
 tum juventam tuam, quam absentiam Ca-
 vicei, meis lenocituram desideriis, & pre-
 cibus. Cæterum jussit nervis ne parcerem.
 Nam, ait, incredibilia sperant à lumbis no-
 stris. Id sumus genus hominum qui Hercu-
 lei omnes in Venere sumus. Quo quis diu-
 turniores cum Venere exereuit inimicitias,
 eò intemperantius & fortius, cum in gra-
 tiam redit pacta pace, facit. Habebis igitur,
 Octavia, Venus mea, amatorem qui offi-
 cio

cio non deerit impar, nec tuæ cupidini; athletam quem sibi optent Regina. Dicens osculum impegit. Quid verò istud est? dicebam. Quid tibi vis? hæccine est sapientia tua? hæc tetricitas? Quid immò tibi vis insulsa? reponebat; vis tuum tibi perjurio contaminari spiritum; contemptrix religionum? Nolo, inquam. Et agam quod ago, refert, & bellissime agam. Te præliaturum v ita deficiat prius quàm vires. Sub hæc impellit in lectum male repugnantem.

Tull. Euge.

Oct. Vestem festinus revolvit resupinæ, dextera trepidanti. Quam commoda, ait, dehiscit tibi rimæ cymba. vide, Tullia, æstri furorem. In genua accidit, osculatur.

Tull. Quid osculatur? ohe ohe!

Oct. O sacrarium Reginae deorum & hominum? dicebat lambens mediam, ad limina tua supplex accido. Te veneror: osculis interea & ore liceat litare. Audi, bona Venus, & fave. Tollit se in pedes, dicens: Et, ô monstrum! Tullia mea, Tullia mea, è carceribus mentulam mittit, mentulam, reginam mentularum. Talem nec ipsa Venus in Marte; nec Dampfacenæ matronæ in Priapo; nec Omphale in Hercule viderunt. Et Cavicei, & Calliæ mentulas, si conferas, caudis leonum crassis & rapidis compares murium exiles caudas. Non mentior.

Tull. Huic hominum generi, cum membra

bra decreſcunt reliqua, hoc increſcit. Ita, cum aliis hominibus lien creſcit, reliquæ corporis partes minuuntur.

Oſt. Theodoro maciem obijcis?

Tull. Non negâris de Chryſogono.

Oſt. Theodori laudem ſuos apud Stoicos, nulla ullius laus æquat. Omnes longo poſt ſe intervallo reliquit, & mentis & mentulæ gloria: ſed Chryſogonum odi, & non ita æſtimat Theodorus. Omnes cogitationes ſuas, voluptates & gaudia, alter cum altero communicant. Sic dicendo, ajunt, renovant fruitionum grata momenta; ſic fluxas, & uno caducas momento voluptates, læti & beati per dies nocteſve continuant. Væ impurato! matris meæ illudit impotens capiti.

Tull. Irrumat miſeram miſer? fellat illa morigerans? Cunnum in ſe quæri patitur Sempronia ubi non eſt, & inveniri? Impuri oris & ſpiritus facta eſt mulier? De Claudia olim dictum, nobili ſcorto, Coam elle in triclinio, in lecto Nolanam. Hoc infamabat libidinis genus Nolanas, & Oſcas, & Lesbias. Tertia pœna authori Priapeiorum Ovidio vocatur. Corvos dicunt ore coire, & huic rei hoc alluditur diſticho non ineleganti.

*Corve ſalutator, quare fellator haberis,
Cum caput intrârit mentula nulla tuum?*

Quæ primùm nata eſt in Leſbo obſcœnitas,

tas, omnes fere terras, & homines pervasit. Pronior ad hanc erat libidinem Tiberius Augustus natura & ætate. Qui semel usi sunt perditè amant. Nam ætate proVectis non obsequitur mentula, ut in meliori ætate, vegetis.

Crede mihi, non est mentula quod digitus.

Summa petant: illic vivit anus mentula. Quod negat os alterum, dat os alterum. Exsugi, effcætæ, & languenti, suave, mentulæ. Sed si contus ille pedalis Theodori tui intumuerit, timeo tibi ne buccam offendant, quæ tibi, scilicet, parvissima est, sic etiam illusum pulcherrimis Heroidum. Non se abstinuit ab ore Atalantæ Meleagri voluptas. Pinxit Parrhasius Atalantam Meleagro morigerantem. Eam Tiberius dedicavit tabellam in cubiculo suo, in Larario.

Oct. Dedicavit sed libidini, & impudentiæ impotenti.

Tull. Ideò movent tibi stomachum libido & impudentia Chrylogoni in parente sua. Miror delapsam esse ad id contumeliæ. Miror silentium. Mecum de his ne quidem verbum.

Oct. Omnem turpitudinis modum prætergressa est hæc turpitude. Venit nudius tertius Chrylogonus ad matrem pomeridianis horis. filebant & tuta erant omnia. ut ludit, ut furit, hodiè mané, inquit, novum

vam didici voluptatis genus. E proceribus nostris quidam, nec pœnitens facti, dixit nihil fœdus sibi, nihil impurius videri infima mulieris suæ parte, qua mulier est (& mulierem duxit pulcerrimam) Stymphalidas in illa habitare sentina purulentas; in hac meram Venerem, meros Amores. Ori dabat osculum Chryfogonus. Igitur specum fugitillam, & odit, quæ exhalat mephitim; purum os amat, & illecebrosum caput. Uni fidit, uni arrigit Uxor illi tam est ingeniosa, quam formosa, sed magis obsequens. Hæc voluptatem agnoscit nullam, quæ non sit mariti. Bene sibi est, cum illi. Omnibus assentitur mariti libidinibus & paret. Ore præstat obsequium. Quid verò tu facies, Sempronia, si roga-verim? nam si negaveris, negabo & ipse promissi meminisse, & fidei datæ Demum non te fugit pulcrum venustæ fœminæ corpus aliud esse nihil quàm vivum quendam, ut dicere solebat Socrates, libidinum thesaurum, ubi suas homines condant, & quærant voluptates; in quem libidinis suæ calidos derivent fluctus. Utrum natas, hoc puro osculabatur, an illo scelesto imam digito designabat alvum id canali fiat, quid amabo; interest? si officii habebis rationem; delectationis, quæ forte nulla erit, non habebit. Persuasit cui jubendi jus erat quod ipsa in se constituerat. Heus tu, inquit subridens, ut surgentem exceptura erat mentulam, quos & quali tibia modos

facere me jubes, in his ludis? post mucronem spiculi primoribus capit labiis, lingua involvit, novas subeunti sedes delicias mentulæ facit novas. Præsensit illa adfluentes garli Venerei impeturos. Exhorruit, refugitque. Et hæc, quæ supersunt dicenda, æterno potius tegenda erant silentio. O horrible secretum? non vis, puto, intingi me tanto flagitio, dicebat mater. Liquidum ego bibam hominem?

Tull. Nam in semine homo est.

Oct. Dixerat, & vestes deciduus imber multa corruptit copia, ille subirasci: ausa es, inquit, insana, tam egregium opus perdere? Ignosce, inquit illa, habebis obsequentiozem, sin minus, ut voles excrucia. Si tibi meum quid erit voluptati, utere; satis erit mihi voluptatis vel in ipsa nausea.

Tull. Stetit promissis; & liquidos bibit homines? Sallam rem! nam lassa seminis vis.

Oct. Dixisti. Cubavi cum Eleonora nocte hac proxime acta. Facietiarum nidus Eleonoræ lectus. Quam meretricia dixit & fecit! Osculum dedit & gratulata est ori suo, quod in labellis meis legisset cœleste donum, suavium. Sed quis scit, ait, an malæ sint olim servitura libidini? Vereor ne alio fungantur officio, furente Venere, quam suo. Nupsit Mancina, cognata mea, Marino Neapolitano: sulphureis, stygiisque nequissimarum libidinum incendiis torretur Mari-

no pectus. Fœminam vecors quærit in Man-
 cia etiam supra papillas, quâ incipit, desinit-
 ve fœmina. Buccam petit, quasi in eam puel-
 læ fugerit cunnus, aut ipsa sibi bucca, in qua-
 dam sit cum cunno societate ad participan-
 dos Veneris ludos. Objurgabam quod hanc
 sibi, lexuique fieri pateretur injuriam. Quid
 vis? respondit. Abstinet se Marinus ab hac
 turpitudine? Nihil est quod dicam. Occupat
 oris arcem libidinibus suis? occupat, & quæ
 volebam dicere non facit? non est quod
 queri velim: facit? nec queri possum. Ma-
 riti hoc uno placemus nomine, quod fœ-
 minæ sumus. Quæ quacunque petetur, se
 probabit fœminam, hæc omnium maximè
 placebit. En, Octavia mea, Alphonsi fu-
 rores, addebat Eleonora. Ante hos dies post-
 quam bis, terve telum misit vere militans, &
 ori applicuit. Huic, ajo, ostio verberando,
 Alphonsi, ista non est apta catapultæ. Furis,
 & me vis furere. Te furere velim, me nolim,
 reponit Alphonsus: nam quod me amas, fu-
 rori tuo debeo, nullo debeo merito meo.
 Si furere incipio, honorem, quem tibi de-
 beo, forte obliviscar, qui mori malim,
 quam tibi non vivere. His movit durum
 pectus: flexit ad ludibria. Adsilientem ap-
 petii libens, semiulco suavio, flammef-
 centem nervum. Nihil ultrâ, nam eo mox
 sponte reversa est erudita mentula unde aber-
 rarat. Cocytium fas, nefasve, in media per-
 fecit regione, quod in hac superiori aggres-
 sa erat impudens.

Tull. Non esset Eleonora Mellonia castas imitata iras; non esset, per salacitatem tuam. Huic se ut probro eximeret, ad Tiberium perducta ferro sibi pectus transegit. Maluit adacto gladio viam aperire letho, quam os olidi senis molli aluta. Castitatis laudem, non auro, ut multæ, sed ferro emit. Elvira & Theodosia (puellas nôsti) ajunt se in bucca diverticulum spatianti mutino, amico suo, habere; & gaudent. Unde hæc infania? Accipe, finxerat hominem Prometheus. Deerat penis, finxit & hanc meliorem partem è puriori luto. Antequàm applicaret, fonte lavit. Dein scœmineum corpus finxit. Utrique infudit vitam. Sitiit mulier. Eisdem labra fonti admovit, & bibit. Hinc penis cum scœminæ bucca nata affinitas. Narrant Gonsalvum Cordubensem, Imperatorem magnum, cum insenuisset, hoc voluptatis delectatum genere. Erat & liguritor, provectæ, nam aliud mihi nihil persuaserint, ætatis vitio. Inserviebat verò libidini formosa, viginti annorum puella. Cùm vellet mediam lambere, se velle dicebat ire in Liguriam; at in Orientem, cum summa peteret, & ori illudere sic, cum juvena vigeret, si puerum (nam & pædico erat acerrimus) prurienti cuperet peni, dicebat Averlam se cogitare, celebrem urbem. Ad nul- lam sane fervet adeò iter hominibus nostris.

Ost. Libere loquar. Virtutem plerumque vocant, quod animi non tam constan-

tia est, quàm contumax ferocitas; non tam optio, quàm illusio; cœcus quidam impetus, non securæ mentis rectum iudicium.

Tull. Ut fuit Elisabethæ. Erat Franco Centurioni nuptura. Audiit Chrylogonum tuum, nescio quæ portentosa magis, quàm magna in nuptias stoice nugantem. Mutato consilio, & quasi ipsa in aliam momento esset mutata, omnes extemplo de nuptiis longe egit cogitationes. Nec obstinatam amantis lacrymæ moverunt, nec matris preces, non affinium obtestationes. Ad vestales non suo transiit passu, sed rapido aquilæ volatu. Attamen, unum alterumve post annum, pœnituit. Quo se resque suas non viderat oculo; vidit: se miseram vidit, & beatas vidit quæ venirent in hominum amplexus. Ut spes potiundæ primum Centurionem inflammârat, demum desperatio acriori incendit desiderio. Sororis tandem ope, fruendæ habet Elisabethæ copiam: prægnans fit. Inter eos convenit: raptam abducit. Egregiam verò pietatem? Facta est concubina, cui, per pietatem noluit uxor dari. Egregiam Chrylogoni laudem? Eripuit marito quam raptori dono daret. Nomini comparando student hi homines apud vulgum; non ita laudi promerendæ apud sapientes, & graves viros; quibus non est facile fucum facere. Majorem numerum anteponunt meliori; ægotarum multitudinem sanis mentibus.

Oct. Circumfertur de Livia fabula non illepida. Castitatis laude florebat Livia; antequam Alexandro Borgiæ nuberet, & floruit postquam nupsit. Quoniam ille vi morbi decessit è vivis, decessit & illa ex hominum conspectu. Quò clariori fulgeret fama, in tenebras demens Vestalium fugiit. Reliquit mortalium nugas cœcis, sic loquebatur. Ipsa veras divitias, contemptis divitiis, & honoribus, petiit. Viva sepulta est, ducente funus Chryfogono. Sed paucos post menses sensit se reviviscere. Eduxit funeratam Chryfogonus ipse è tumulo. Pia & probæ primus vitium obtulit & intulit. Oppressit tantus vir tantam virtutem. Alterius virtus permista est in vasis Veneris alterius virtuti.

Tull. Uno verbo virtus virtutem fuit.

Oct. Degebat in cœlibe domo juvenis venustus, robustus, membris optime compactis. Operas locaverat hortis colendis. Multa erat cum adolescente Livia adolescens; & hac consuetudine delectabatur. Rumor fuit, sub id tempus, viciniore ædes pestilentia esse afflatas. Diffugere Vestales timidæ, Angela, Brigitta, & Livia mansere, ædium custodiæ, & cum his Maxima Vestalis, omnium antistes. Magna in urbe solitudo. Turpis rerum facies; sentiebat se amare Petrum (hortulano id vocabulum) nec pudebat: nec etiam nesciebat juvenis se amari, & triumphabat. Occasio non deerat, sed occasione locus. Longa non fuit expectatio.

tio. Decidens fortè fortuna Maxima è
 summa graduum scala, secum & Brigittam
 in perniciem traxit præceps casu. Illiæ vix,
 tandem valetudini bonæ, post longos dies,
 sunt restitutæ, & recreatæ vires. Interea
 omnium quæ vellet, libera Livix potestas.
 In Petro magna puellarum spes, & confi-
 dentia, quòd egregiam operam in obsequiis
 ægrotarum poneret indefessus. Pomeri-
 dianis horis urente sole, sodales omnes som-
 nus, quem nocte non viderant, tenebat a-
 micabiliter illapsus. Sola obambulabat in
 interiori conclavi Livia, multa secum de
 Petro, de suo amore, de sua infelicitate
 meditans. Obviam fit Petrus: excipit ex-
 pansis ulnis advolantem procax Livia. U-
 terque de utroque cepere voluptatem quæ
 summa est. Sequenti luce insidiatur Ange-
 læ Petrus conscia Livia, & particeps. Ma-
 turæ virginitatis Angela, nam annorum
 quinque supra viginti, Venerem spirabat,
 & inspirabat, quam oderat. Nec prom-
 pta, nec facilis victoria: vieta tamen. Om-
 nia vincit amor. Bis cum nolente volente
 conflixit Petrus. At in altero conflictu
 acriter pugnatum. Peracta re intervenit
 Livia: non ausa est suspicere ad eam Ange-
 la, pudore effusa, quæ pudorem amiserat.
 Subinde risit nescio quid illecebrosum, &
 petulans. Demum, facta nocte, jussit post
 cœnam Maxima curarent omnes corpora,
 somno reficerent. Quid factum? cum iis
 medius concubuit Petrus, & sic procura-

runt corpora. Cecidit & Brigitta, ut ceciderant: &, quam cum Maximâ casus obtriverat, beavit casus cum Petro.

Tull. Quæ te etiam fors manet bona Maxima? futuêres futuêre. Is debetur tibi honestæ Matronæ honos.

Off. Recreatis, utcunque, viribus nihilo tamen minùs querebatur Maxima ingemifcens ad pristinam sibi valetudinem viæ multùm superesse. Aderat Livia, vis, domina, inquit, veloci emetiri cursu, quicquid id est viæ? Velim maximè, reponit, quid facti opus? primum, subjicit Livia, gaude; postea gaude, & postquam omnibus gavisa fueris, gaudiis, gaude iterùm, & sine fine summo gaude gaudio. Qui luctui datur dies adimitur vitæ. Persuaderi passa sibi est Maxima, & sua intererat. Qui cœlos Deorum proci sibi optant, non ideò terras oderunt. Commendant illico omnes Petri alacritatem, & festivitatem. Cantus suavitate dicunt placere, & saltationis agilitate, tremulaque lumborum æstitatione. Jubet advocari: adest: cantillat: placet. Nunc salta, ait Maxima; nam saltator es eximius, & concinnus. Laudant hæ puellæ. Sed, Domina, quem tibi debeo, honos obtundit nervos. Non ausim, reponit Petrus. Puta me, subjicit Maxima, ex illarum numero unam: probate & mihi fiet, refert Petrus, nec credo pœnitebit saltationis: subagitatricem vocant. Quæ hæc, est saltatio, Petre? non novi, ait Maxima:

cum

cum fugi res mortales, non audieram de ea; forte non erat in usu. Erat, sed non saltâras, inquit Petrus. Qualis verò illa sit non audies, non videbis, sed senties. Saltabis & tu mecum mobili lumbo. Hæc dum dicerentur, evaserant omnes è cubiculo. Erat Maxima annorum triginta, corpore pollucibili, ingenio micanti; sedebat in lecto: ut se solam vidit, insidias vidit. Quid faceret? Insilit Petrus in sedentem, dat basium, alteram in sinum, alteram mittit manum sub stolam. Obniti illa, repugnare, vocem altius tollere. Sed surda & muta circum omnia: improba mentula vim audet impudenter inferre venerabili vulvæ. Ferocientem Maximæ iram prima hæc mitigavit utcunque insitio. Flevit tamen, & erupit in ejulatus. Quid tu, dicebat, homo nihili, ausus es? Risit ille, per umbilicum Veneris & tuum, cum scies, dixit, hunc, cui irasceris, Petrum virum esse, Patricium & tibi affinem, detumescant, & scio, iræ tuæ omnes hi fluctus. Sed faciam pacatior sis, antequàm scias. Istum exige modo pudorem, qui voluptates enecat tuas & me. Res acta est: nec facies quin factum sit, quod factum est. Commenda si sapis, quicquid id est, silentio.

Tull. Optimè.

Oct. Summum post paulò à Maxima cepit gaudium, non extorsit. Pugnavit in medio projecta toto commodiori situ. Candentem immergit in viscera pugionem Petrus.

trus. Nec temperavit sibi illa impotens.
 Spissis terebat basiis subagitantem; fervidis
 invehebatur succussibus in concutientem.
 Mox titillantibus prolui se Dionæi fluenti
 sensit deliciis, & ebullientibus amoris rivis.
 Adstiterunt ad spondam tremuli lecti, Li-
 via, Angela, & Brigitta Fescenninos ca-
 nentes.

Tull. Quis verò is est Petrus?

Oct. De Ponciorum gente apud Lusita-
 nos nobili & clara. Amabat Rodericus Pon-
 cius Margarim Meneziam; Margaris Ro-
 dericum pari amore. Aristippus, eadem è
 philosophorum secta, invidebat Roderico
 tam pulcram felicitatem. Ardebat miser,
 sperabat nihil; quod solent mali, constituit
 apud animum suum, à Roderici avellere
 puellam amplexibus. Vocanti negat hyme-
 næo. Bona multa dolo malo prætexit.
 Mollem & teneram mentem fascinat præ-
 stigiis simulationum. Vestalem induit:
 Margarim exiit. Eadem invadit febris Ro-
 dericum. Ab Aristippo in quam ceciderat
 ipse scrobem, perducitur. Huic dat sapien-
 tiæ & sectæ nomen. Vide, Tullia, & ride.
 Annus nondùm præterierat, poenitet facti,
 plaudente bona mente, & amicis. Repetit
 domum & suos. Intereà miserant, quibus
 potestas erat, Margarim in hanc urbem ad
 Clementiam materteram. Id olim Maximæ
 nomen dùm viveret.

Tull. Ah! Ah! Ah! Non ergò vivit quæ
 futuit. Ah! Ah! Sed sic loquuntur. Bi-
 bunt,

bunt, edunt, futuunt Stoici, & se negant esse in animantum sæculo. Ah! Ah! Rem lepidam! se negant vivere.

Desunt quædam in autographo.

Nam quam Liviam vocant, illa est Margaritis mutato, ut fieri solet, nomine. Hac fraude recepit Margarim, & abditis puellarum pastinandis; & runcandis insudavit hortis solers & vegetus cunnicola.

Tull. Sic Theodorus tuo: Nam reliquisti ad horti irrigui tui ostium ligonem Priapo dignum olitore lactantem. Quid, otii impatiens, cessas? quid cessas? admitte.

Oct. Et admisi. Pertunda Dea fer opem. Exultabat gigas mentula. Putas me juvenecam, non puellam, dicebam? Quæ posset puella pati? Non patiar. Macte animo, reponebat ille, patiēre; quæ vitulum tulisti, taurum feres. Agedum, Dea mea; nihil postea supererit, quod Veneri, quod Junoni invidias. Dicens incumbit rapido nisu in mollem libidinis sinum. Lenius me vulnerârat Caviceus devirginans. Gemitum dedi: sile, increpat. Compressi vocem; ille me. O clavam Herculeam! Nam tredecim pollices longa; & crassa, ut sibi brachium est: mali loco esse possit in laxa Veneris cymba.

Tull. Ut cuique Brachium puellæ est, pati posse ajunt, sine magno incommodo suo, ejusdem magnitudinis in tubere suo relum.

Nosti Clementiam quæ nudius tertius Remundo Marchioni nupsit in nostra vicinia.

Oct. Novi : cui & forma elegans & exile corpus.

Tul. Curta Remundo suppellex. Quinque illi pollices non excedit igneus caudex. Ea est crassitudo quæ fidem superet. Qui sciebant malè actum iri cum delicata virgine miserescabant : parem esse posse bellatori negabant , cui portentosa machina. Natæ timebat & mater. Sed Remundo magnæ dulcitæ, summum ingenium. Clementiæ angusta res domi , & erat matura viro viginti annos nata. Quod consilii caperet mater ? Communicat cum Anna Gulmana , sorore , timorem ; hæc cum Clementia. Non te fugit , Clementia mea , inquit , (nam secesserat mater , quæ tuæ sint futuræ partes , cum Remundo nupseris , id ætatis & ingenii puellam suis ? Erit officii tui & muneris , parte ut tua utatur , & abutatur , ut voluerit. *Hæ tuæ erunt partes.* Quæ verò erunt? reponit puella subridens : suspicor id equidem : sed qui tibi jam imminet , Remundus longo & crasso mulus est ramali. Sua tamen illi Veneris via eundum , per prurientem sexus tui venam , ad plenam voluptatem. Nec id fiet absque diro cruciatu , nec fortè fiet. Vide cum animo tuo , quid tibi animi sit. Illa timenti similis , scis , matertera mea dulcissima , inquit paupertatem larium nostrorum , & quam sint res angustæ afflictis ? scio , reponit Anna ; sed & volo sci-

re, tuaque interest sciam, quam si tibi angustæ sub stola. Nam suæ si non invenerit Veneri aptam, peribis, & illi, & tibi diremetur nuptiarum fœdus. Ajunt vulgò nulla unquam cum fœmina habuisse rem pleno coïtu. Patientiam præstare noluerunt, quæ sui erant juris ceventi & conanti. Tu cogèris. Et præstabo, subjicit Clementia, alacri animo. Sufficiet vires & animos Amor. Amo efflictim. Fortè lethum non oppetam. Sed agè, refert Anna, videam ut tibi Veneri campi æquor pater ad prælium. Dicens mittebat procacem sub stolam manum. Hei, hei! nimio plus, dicebat puella, quàm honestæ licet, verecundiam fatigas. O ineptum pudorem! reponit Anna; ac molli & crispa obnutam lanugine partem attrectat, cadurda diducit, digitum inducit. Fremere puella, furerere non noto pruritu. Quid id verò rei est, matertera gratissima? dicebat. Moves me ad libidinem, quam nescio. Excitas in medullis ignes, quos odi. Desine vexare puram. Leve id quidem specimem est, inquit Anna, licentiæ conjugalis. Sunt artus tibi, & locus ille, qualem fingeret filiabus suis, aut optaret Venus, libidinis capax, non habes. Habebunt se benè & feliciter omnia. Probè es ad pugnam comparata. Fer modò fortiter; nam & fortiter feriet. Addit & alia: sed nihil ad rem. Tibi utique satiùs sit laniari in lecto, quàm miserè vivere in hac hominum luce. Quid te moror Octavia? sequenti nocte sex passa est aduultus. Laniata est, nec ta-

men vocem misit. Tertiò penetravit se totam in tenerum corpus Herculeæ clavæ truncus. Mulier facta est, bellè proluta igneo veneris imbre. At manè factò carnificinæ imago varia : lintea cruore infecta in eo quem tenebat loco, cum perfunditur virgo : discissa ipsa, ultrà quàm alia quævis tulisset constanter. Vix stare in pedes, vix gradum facere.

Oct. Micturio, per pruritus tuos, cum illius memini voluptatis, qua perfudere sensus meos decidui è Theodori tubo in libidinis mea intima incendiarii rores. Persequar narrationem. Supina ad extimam jacebam thoris spondam, non opportuno situ magna vitruditur incoctus heroïs ramus. Transadigit nihil contra conantem. At verò superextabat pollices quatuor : ligabam digitorum complexu : Ulterius non subibat. O bona Venus, post diffuere cœpit. Putavi omnes undequaque, quæ sunt, quæ fuerunt, eruntque in annis, confluere hauc in meam partem bonam voluptates, omnes convenire Veneres, hæc ut mea esset Venus gratior, lætior, & amœnior. Putavi cœlestes dulcedines potiorum deliciarum, quas creat Venus, depluere mea in præcordia è Veneris cœlo. Feriebant liquecentem liquida amoris fulmina. Combibebam calidas guttas ardens in abdita sede. Abscessit jam nihili. Vidi fugitivam mentulam. Jam pars sui erat effœta ; jam ex heroïde pannucea.

Tul. Tu de Theodoro triumphabas victrix. Num & de Chryfogono Sempronia parens tua optima ?

Oct.

Ott. O rem , per facetias nostras , non infacetam ! Ridebis. Vis nunc videamus , ego ad Theodorum , ut latentur Chryfogonus & mater ; ut lactentur ? Volo , inquit , osculum figens. Nego tamen Chryfogoni felicitatem ut maxima sit , cum mea conferri posse. Incredibilem inveni , Regina mea , Dea mea , in complexu tuo , in suaviis nectareis. Sequere ; repono , sed suspenso gradu. Dissilierat ex asseribus unus de summa contignatione , quæ cubiculum operit , in quo ludebant. Ea ex rimâ , aptè deductâ facilis in cubiculum adspectus & ingenialem parentis lectum. Hic est campus illi Martius & Venerus.

Tul. Vel perspicacissimas fugiunt sæpè plurima , quæ exitio sunt. Omnia timeas , nihil ut timeas. Perit iisdem petita insidiis Lucia Manrici Foscæ uxor. Nam , quæ serva facta est alienæ voluptatis , & sui timoris , num verò perit ? Amabat Joannem , qui illi è servis unus , lepidissimum caput. Amabat & una ex ancillis , trucis animi puella. Hæc è superiori cubiculo lateribus strato , laterem movet unum atque alterum. Tabulas è contignatione variis perforat in locis terebello , unde prospiceret in heræ cubiculum. Die , nocte , quod se sperni à Johanne videret , quasi è speculâ quid in Luciae fieret cubiculo , unde iras aleret , oculis legebat curiosis amans & amens. Accidit non ita manè , evocari ad Luciam Joannem. Nam Manricus venatum cerat primâ luce , alter Meleager. Audiit
excer-

excetra , evolat ad speculam : videt Luciam
 recubantem in lecto, & ita involutam linteo,
 ut non dubitares quin vellet videri nuda &
 non videri. Pectus, papillæ, femora, quasi
 non ex composito, nuda; nuda venter & ute-
 ri potior pars latebat. Audi servæ truculen-
 tæ tetrum scelus. Procurrit ad Juditham Man-
 rici sororem, Luciae dotibus & laudibus in-
 fensam: spectare jubet quæ intrò fierent. Joan-
 nes rogabat Dominam miseresceret tam certi
 amoris, quò urebatur miser. Offerebat vi-
 tium, urgebat. Illa negabat, pugnabat. Te
 à me verè amari, mi Joannes, sit id tibi
 operæ pretium. Nunquam verò patiar fœda-
 ri me adulteris complexibus. Non si Reges
 oment. Quod unum possum cedo libens. Ob-
 tuere ut voles omnes meas dotes: oculi &
 manus tuæ, meis ut poteris, fruantur soler-
 tes bonis. Nihil prætereà tenta; operam &
 oleum perdideris. Intellego, Domina, quæ
 tot condonas amoris meo, dicebat Joannes,
 omnia negas. Sed & intellego, perdo ope-
 ram infelix; saltem opera tu ablandienti per-
 diderim & oleum. Faciam si quidem vis, sub-
 jicit Lucia. Ecce lævam meam, utere. Ar-
 rigebat non admodum lautè mutoniatus;
 puer equidem annorum sedecim. Rogat,
 prendat mutonem, prendit ridens. Vi-
 de, subjicit, quàm bona & liberalis tibi sim.
 Domina: servitutem servio tuæ voluptati.
 Papillis ille Luciae, post bonæ parti dexteram
 admovet. Corripit Lucia commulgebat
 hircum. Nugabatur hic in cadurdis ridicula
 digi-

digitorum micatione , rectus ad lecti interior-
 rem spondam. O manus tua alba & teres ,
 dicebat , ut mirabili mihi est pro cunno fa-
 vens ! ut te bearem & implerem felicitate !
 Urge , urge. Renidens Lucia irrequieto gna-
 vâ ancillabatur mentulæ obsequio. Ad hæc
 momento in objectum evomit linteum ge-
 nialis humoris magnam copiam. Nec iners
 fuit cum pueri dextera Luciæ congressus. In
 Venereo gurgite anhelanti puellæ mediæ digi-
 ti fervebat opus subabat amoris cæstro perci-
 ta : eodem se sensit remitti temporis puncto.
 Agedum , agedum , dicebat æstuans. Os
 dicenti præclusit puer spissis suaviis. Excre-
 ta mobilibus è lumbis , albi & præcocti ve-
 neni vis suavi demulsit titillatione castam
 adulteram. Gaudiis luctis confinium. Sic
 voluit fati inclementia, Exultare Juditha &
 superbire. Habeo , inquit , vincula tibi &
 catastam Lucia. Regnabo ; servies. Seque-
 re Manciam : id servæ nomen. Rectâ eamus
 ad pellicem , ni consenserit morietur. Mo-
 verunt Manciam ad pietatem hæ minæ , mo-
 vente amore. Non nego , Domina ; in-
 quit , mereri utrumque aliquantum suppli-
 cii. Insanæ quicquid id est adolescentiæ lu-
 dus fuit , non affectæ vitio , & sceleris con-
 tagio grave flagitium. Videbimus , repo-
 nit. At tu sequere. Cum verò ingressa fue-
 rim in id pellicis lupanar , obsera diligenter
 fores : si feceris , magnum à te abegeris in-
 fortunium. Secuta sunt tam tristia & amara,
 quàm

quàm læta & dulcia scitu digna multa. Interim redi tu ad Theodorum.

Oct. Ut pervenimus ad speculam, videmus Chryfogonum lectum versus, qui in angulo erat, divam suam, nam sic loquebatur, manu ducentem. Quid, diva mea, dicebat, nunc putas esse rei Theodoro cum Octavia: scio, inquit illa, nam audivi vocem, ac si vim pateretur, ingemiscens. Puellam docet difficili via ire ad gloriam, & gaudeo. Haudquaquam, reponit Chryfogonus. Conto cubitali miseram discindit. Hinc clamor. Conjecissem etiam fidum sodalem in amplexus tuos: amor non admisit cogitationem, qui in te est meus. Marito irascor tuo, & invideo, quod gaudiorum habeam participem. Suasi puellam insidiis petat, sciebam repulsam non laturum. Dicens projecit thoro corpus resupinum. O cœleste delictum meum; dicebat, osculis instilla amanti amoris furores. Irrita nequitias in me tuas ingeniosa & petulans. Malè fit isti vesti detrita, respondebat mater, quæ desideriis negat amatum pectus, quæ vili segmentata centone Philosophica caligine, tot involvit venustates. Discutiam ego has nebulas, quæ te, lucem meam, mihi obscurant. Quam altiùs potero stolam istam revolvam muliebrem. Malè fit sartori. Quo vestes hæ fluxæ & longæ pacto Philosophum decent, quæ hominem non decent? Qui verè homo sit, longa mentula decet, non longa vestis. Assurgentem viri nervum levi-

bus appetit talitris miscens suavia. En dicebat insultantem pudicitiae salacitatem. En superbam illam imperatricem mentularum. En , ignava & vacors languet. Ecce vero, o veteriosa mentula, cunnum qui te provocat ad duellum : lava hac mea feciali bellum indicit ; denuda, denuda pectus, regina mea, refert Chrylogonus ; & potes, quandoquidem fluido illo praecinxisti artus supparo. Expedi papillarum lacteos orbes : & cycladem, si vis ab omni parte esse beatum, dejice. Pulcior te pulcra eris, si nuda eris. Ornatior es propriis dotibus, quam ut mundo ornatu vegeas. Obsequitur : deponit supparum & cycladem : interius supererat indusium : iussit deponi Chrylogonus ; defluxit ad pedes, & purpureo pudore suffusae sunt genae honestae matronae. Quo majori cumules ignominia, inquit, quid praeterea imperabis, o here, cui vendidisse videor animam : corpus mecastor illi pulcrum & nitens.

Tul. Scio.

Oct. Impatiens morae Chrylogonus exuisti vestes, inquit, nunc figuram illam, Semproniam mea, qua nosti tantoperè delectari me, indue. Exilit in supinum, & sedens observa spiculum candens divaricatis femoribus vibrat ipsa in se sua manu. Tunc Theodorus, haec me rei imago, inquit, implet amore & furore. Abeamus, Octavia mea, res acturi nostras, non saxei. Abimus, conjicit in lectum, & opportuniori, quam fueram in primâ coitione, collocat situ. Vide,
Octa-

Octavia, quicquid id est (pilum librabat
 læva.) Cum videris non invidebis matri
 Chrylogonum suum. At subit, refero,
 curiosa libido. Cedò, emetiar. Credes
 Tullia? Tredecim ad summum mucronem
 pollices longum minabatur crucem miseræ,
 crispanti actitatione. Metuo vehementer,
 ajo, hæc ut ne trabes, ut longa, ut crassa
 est, mitti possit in contignationem meam.
 Experiar; sed, per Venerem, subi, non
 perfringe; illabere, non irrumpe; lude,
 non lania. Ostio admoverat catapultam;
 jam in oppugnatione erat arcis meæ. Tollo
 femina. Impellit balistam, nec tamen mo-
 vi. Incumbit totis viribus, nec tamen mo-
 vi. Disiecta, discissa, & perfracta intro
 sunt omnia. Intimus uteri sinus dirè pulsa-
 batur. Et enixa vi adacti caudicis concreta
 solvebatur arcis compages. Revello pilum
 à vulnere: vix ligabam ferocientem digi-
 torum vinculo. *Tantæ molis erat!* Comprimo
 actutum; magnoque depluit opobalsami
 imbre. Affectum crudo vulnere læsæ vulvæ
 sinum suavissimè demulsit. Mota ad libidi-
 nem, incredibili cum titillatione, remissa
 sum. Nunquam, mecastor, addidit, mi-
 hi, majori cum voluptate, sitiens vulva,
 Veneream Ambrosiam. Ut jovit esse, ut
 est, bibulam! Ego verò, dato osculo,
 jam inutile excutio pondus. Mel læta subdu-
 co. Barbam viri ridens fervida capio manu.
 Hac displices libidini meæ, inquam. Ce-
 do; agedum, hanc demetam, longam,
 hir-

hircinam , aheneam barbam , & admoveo forcipem. Cave sis , exclamat , ne feceris , si demeteres ; & laudem demeres. Ne feceris , fatua. Nam hæc sapientia nostra maximè in barba consistit , non ita in moribus. Barbato hac æquamur Jovi , & Consensibus Diis. Nam Medioximi , & plebs deorum imberbis est. Et decet barba viros graves & excellentes. Decet imperatores , hæc barbæ longæ , & hispida dignitas. Vidi olim , Archimandrita Sandionysiani ostendente vicario , Dionisii Arcopagita (nam jactitant) græcè scriptas commentationes ab Emanuele Byzantino Imperatore ad Carolum Calvum missas dono. Depictus est Emanuel in fronte libri , cum conjuge & gratis. Sed Emanueli longa barba , & ad medium pertingens pectus. Compactus præstanti arte liber gemmis olim , & auro operus erat. Probi monachi aurum & gemas detraxerunt. Barbam Emanueli non detraxerunt ; aurea non erat. Non defuisset , apud Dionysianos , Barbæ aureæ suus Dionysius , ut Apollini Syracusis non defuit. Hæc Theodorus. Nec ego , inquam , hunc tibi violabo barbæ honorem. Habeto per me saluum , qui pauper & inops tot me bonis locupletasti , tot Veneris bonæ crispantibus opibus.

Tul. Nec capere inepta poteras totam felicitatem tuam. Sed arrigit tibi ad undecim pollices Caviceus.

Oct. Nugæ , novem non superat. Quid id ad Chrylogonum ?

Tul. Pertunda mea ! Cur tam bellæ non contingere dotes , vel Calliæ , vel Lampri-
dio. Fruerer , fruerer.

Oct. Enim verò conferre dicebas ad mulieris pulcritudinem , illi ut modicè hiet ad rorem concha. Crassioris igitur nulla mentulæ laus, per quam sua cunno laus servari non potest. Utcunque angustum sit id iter , quo ad voluptatem descenditur ; res Veneris gratiores nunquam , quam cum sunt in angustiis. Hinc facete dictum à Joanne Principe , qui & masturbatorum princeps , in sua sibi manu qualem vellet , invenire cunnum , nec laxum , nec salgama exhalantem.

Tul. Et præterea commendant Veneres , qui non omnino inter femina delitescat conditus ; novem decemve distet tantum pollices ab umbilico. Demissa plerisque puellis ira fugit pubes , ut averfa videatur ad Venerem via. Difficiles cum illis concubitus. Non potuit Theodora Aspilcueta , nisi posito pectore & sublatis in genua lumbis , devirginari. Frustrà supinæ vir insudarat superfusus : operam luserat : oleum perdiderat. Demum sub elato aliquantum colle subsidat ; velut sub promontorio cymba. Hæc si convenient , quæ pulcra videtur spectanti , & pulcra sentietur ab ineunte : sed & interdum laborat vitio , quæ arcta est. Nam audivi Jureconsultos dicere mulierem ita arctam , ut mulier fieri non possit (sic loquuntur) sanam non videri. Quibus virginale confertum , concretumve fuerit , infausti id esse ominis.

ple-

plerunquæ solet. De Cornelia ferunt adedò ar-
cta genitalium compage natam esse , ut dif-
ficilimè mulier facta sit. Necatis Gracchis
infelicioꝝ mater visa est , quàm felicior visa
erat editis. Quæ de obsignata dixere virgine,
ea falsa sunt omnia & pernicioſæ ad impostu-
ram artes.

Ost. Etiam ajunt os superius testem esse
inferiori. Cui enim os parvum loquenti , &
esse jactitant os parvum futuenti.

Tul. Nugæ. Et nugæ quæ hi garrunt
Amoris Geometræ : medium cujusque pe-
dem puellæ mensuram ajunt esse ostii , quo
scilicet itur ad divæ virginittis sacrarium.
Nugæ ; novi cui parvum os , parvus pes ;
grande & araneosum jacet spelæum atra inter
inguina. Certa nulla constat ratio. Hæc
constat : cuique uni probè machæræ conve-
nit hæc vagina. Ita natura est comparatum
si tenuis machæra, comprimit ultrò se vagina
laxior ; si rudis & immanis (Durandaliam
aut Flambergiam adhibe) dilatatis hæc va-
gina fibris excipit gratulantem gratulans hos-
pitem hospes.

Ost. Se res sic habet & experior. Statui
certè nihil potest per Priapi coſeos. Si robo-
rascenti terribiles ramo omnibus non sunt
apti mulieribus , sunt uni & alteri. Habuit
prominentissimi penis domesticum Helioga-
balus. Odum vocabat. Apud Pigmæos ad
pedum pertingit malleolos. Si nostris ad ge-
nua hominibus propenderet , nullum putas
fore hujus balistæ usum ? Erras , sed enim
mul-

multo major est hominum numerus , quibus ultra octo septemve pollices non excurrit : hic communior modus. Quid faceres? nec etiam sunt nihili , & nulla in gratia apud Venerem. Aliqua florent , quibus id non est peculii : & hos commendat hymenæo sua laus. Dux Ferrandus , & Vastius Marchio magni sunt nominis viri nec magnæ tamen mentulæ , qua parte viri sunt. Illis conjuges & liberi. Vastio uxor formosa , & ardens bello , liberi venusti & summæ spei. Ea crassa est satis mentula & longa , quæ amantis & amati peculium : ab eo omnia placent , qui verè placet : maluerim mea in cymba ab amico infigi aciculam , quàm ab alio trabalem clavum. Exuperior etiam ego , Tullia ; nam pulcrum in sinu foveo columbulum Dionæum. Puer , cui fingendo Venus & gratia posuere operam : silente nocte ludit in sinu meo : & penis illi nec longus , nec crassus , à nullo tamen majores cepi voluptates. Illi sum voluptati cumulus , & ille est mihi.

Tul. Quis ille est ? quid narras ?

Oct. A matre accepi dono , pulcros delectum inter pueros. Parens illi Manilia , soror nutricis meæ. Quartum supra decimum annum , à die mensis Septembris vigesimâ , complevit. Ephœbus quem forma præferas Phœbo.

Tul. Vidi formosissimum puerum : educandum Semproniam dedit Academicis ; doctis viris , quæ magna laus est ; & probis , quæ plurima.

Oct.

Oct. Nihil, Tullia mea, te celabo. Nam cum exsudantia è suis corporibus infundunt in nostra amatores libidinum momenta, dicunt se frui nobis. Ita & ego, cum secretissimas animæ cogitationes, in tuam instillo, fruor anima tua & te. O dulcem fruitionem! O delinificam spiritui meo venerem, in hac animorum conjunctione!

Tul. Te credidi, voluptas mea, non alteram esse me, sed unam me. Effudi tuos antè oculos, meas omnes libidines: nec puduit. Induxi te in intimas pectoris fibras; nec penitet, loquere.

Oct. Audies suo loco. Postquam de pulcritudine amœna dixisset multa Alphonfus, surrexit in pedes Aloisia: vultis, inquit, dicam ego quæ censeo, os ingenuum, nescium fraudis pectus, cunnum nec dantem, nec negantem, mobiles lumbos, ingeniumve versatile, id veram esse pulcritudinem censeo: censebit & mecum pruriens Socrates. Cum dueret, & rideremus pultant ad fores. Dii boni!

Tul. Qui pultant?

Oct. Cum Chrylogono Theodorus, ut vidi, ut perii. Salutavere Eleonoram. Ad melimis Theodorus respexit oculis, & salutavit connivens. Advolat in amplexum Chrylogoni Alphonfus. Me Theodorus, sermonem de sermone ferens, perducit in hortos. Laudat formam & juvenile decus. Majorem in me spargit florum copiam, quam in hortis erat. Cum te video, dicebat,

bat , amor meus novos concipit ignes. Te
 misereat mei. Nam beati & lati Chryfogo-
 nus equidem & Eleonora res suas agunt ;
 agamus & nos nostras. Ut valet Sempronia
 mater ? repono : nihil habes ab ea dicere ;
 iussit , ait , commendem tuam tibi valetu-
 dinem. Puerum pectebat & comebat. Næ
 foelices , quæ cum illo tam lepido , tam for-
 moso cubabunt. Tullia mea , hoc me in-
 cendit verberum torrente flamma. Sensi in-
 timas viri medullas , & injecto salaciæ cestro
 furere mihi Veneris venam ; nam ante hos
 duos mentes actos , cum Roberto consuevi.
 Expectat verò mater , subjicit Theodorus ,
 è cognatis tuis nescio quam de genere Pon-
 ciorum. Robertus rogavit dicerem diligen-
 tem esse sibi curam passeris tui , quem com-
 mendasti , pipulare uni tibi , & tuum irre-
 quieto quætere sinum volatu. Sed te mei pie-
 tas capiat , Octavia. Amore emorior. Quis
 immunis esse possit qui te viderit , ab hoc ve-
 stigali ; quod omnipotenti omnes libidini
 pendimus. Dum ambulamus accurrit è fa-
 milia Eleonoræ servus. Affert literas : Di-
 cit eile curru ex urbe advectos qui me conven-
 tam vellent. Sequor præeuntem , & lego
 in viâ litteras. Hæc scribebat mater. *Mit-
 to , nara , amorem tuum pulcerrimum ad te amores
 suos. Extorsit id à me precibus , & lacrymis.
 Nostrum vero transfugit in sexum , sumpta sto-
 la , sexui nostro nova lux. Puellam credent qui
 viderint & laudabunt , velim nec tu sentias pue-
 rum esse. Parco tamen pueri artibus.* *Quic-
 quid*

quid id erit , gaudebo te beatè agere. Ceteris
 discas à nutrice. Fruere & me ama. Quæ me
 gaudia , dicebam apud animum meum , tol-
 lunt in cœlestes ? O me fœlicem , & hoc ma-
 tris beneficio parem deabus ! ut verò ingre-
 dior interior in conclave , reperio puellam
 forma divina , comptam , ornatam , in
 sella sedentem. Sola erat : & vultu mirabi-
 liter ad modestiam composito , salutat pro-
 pè factam genibus inflexis , ut nos solemus.
 Resaluto. Curiosius vultum cœlestem ocu-
 lis lego : hareo , puto , nec puto esse Ro-
 bertum. Quo propior accedo , eo dubito
 magis. Nam aktior longè videbatur , &
 nescio quid spirabat in vultu virgineum. Mul-
 ti præteriére dies , ego ad eam , ô Dea , num
 de cœlo descendisti ? Illa subridet , & in ri-
 su Robertum video. Injicit collo brachia.
 Osculatur , osculor & ego : sed quibus , Ve-
 nus bona ! oculis illum ego , ille me ? Ad-
 volat nutrix : Cavete , inquit , servorum ,
 qui circumvolitant , malignam perspiciacita-
 tem. Mandat mater dicas esse è cognatis tuis
 unam de gente Poncia , & peregre profectam
 religionis causa. Reliqua audies quæ habeo
 in mandatis. Interim ; cavete ne quid ex-
 cidat vobis , quod utrique pesti sit. Partes
 meas , ait Robertus , bellè exequar in hac
 fabula. Colloquentibus ecce superveniunt
 Aloisia , & Isabella cum Alphonso , & Theo-
 phoro. Diana Poncia (id attulerat nomen
 Robertus ex urbe) mirabili gratia salutavit
 omnes virgineo more. Puellam mirantur :

ajunt

ajunt esse summæ pulcritudinis non mortale numen. Prima luce, inquit, ad urbem appuli, & continuandum mihi cras iter etiam summo manè: At dulce fuit cognatæ conspectu, & sermone aliquot frui per horas. Hæc mihi voluptas pro viatico erit, & facit, per humanitatem vestram, duplo major videri ut possit hæc felicitas. Fraudem nemo suspicatus est; & nequis suspitioni locus esset, ad Eleonoram dico currere me tantæ ne diutius visu pulcritudinis careat. Sequitur Theodorus. Ad Eleonoram inaus. Obductæ verò cubiculi erant fores. Nondum se ab Chrylogoni expedierat rabiosis compressionibus. Quæ seræ inseritur clavis adhibeo oculos.

Tul. Quid vides? nam & rides.

Oct. Sedebat in sella Eleonora, divaricatis feminibus, revoluta veste. Superequitabat Chrylogonus, & trepidanti subagitabat clune. Inspexit & Theodorus. Nunc, ô spes mea, miseret meæ te tentiginis, quæ me excruciat. Talis me enecat voluptatis imago. Ego verò nolebam. Certum erat castam servare me amoris meo, & lucidæ nocti. Non possum, refero, fluor infestat menstruus libidinis sedem. Sufficiet Eleonora tibi & solido, & jam hunc peregit. Venit ecce ad nos alacri vultu. Illa ad me, ut tibi, Octavia, risit Venus? nec me vidit, repono, nec ab octo diebus blandita est agræ spes amoris. Sed est quod abs te petam, & enixè petam. Quid id est, refert; jam impe-

traſti. Quid tibi negem , dulcis Octavia ?
 Benè eſt , repono. Volo commodes mihi
 veredum tuum , & agiles lumbos. Nugaris
 inepta , inquit , Quis veredi tibi mei uſus ,
 quæ calcar non habes ? ſi Theodoro commo-
 dâris , reſpondeo , mihi eſſe commodatum
 habe perſuaſum. Primus miſcuit Chryſogo-
 nus : rogando vicimus. Ergò abite , ait
 ridens , in malam crucem , qui me huic
 iterùm datis permolendam libidini. Abi-
 mus. Theodorus verò his Eleonoram aggre-
 ditur verbis complexans. Sanè cara es Philo-
 ſophiæ numini ſancto , cui hæc contigit una
 die laus philoſophicis duabus mentulis eſſe
 opitulatam. Referant tibi & faventes ſtellæ
 gratias , quas habemus ſapienti tuo & libera-
 licunno. Continuos , ac qui finem non ca-
 piant voluptatum illi rivos , & deliciarum
 rores amor depluat , & Venus. Nec ſuis
 gaudiorum tibi ſit , nec modus. Dein de-
 turbat in lectum ; & in benè unctam Veneris
 patellam tucetum craſſum & ſucculentum è
 ſua devehit penu incumbens. Naſta es in me,
 Domina , dicebat , Priapos Lampſacenos
 tres , Hercules quatuor. Utere : nam ti-
 bi non ſtupent lumbi , & ſapit Cherſon. Utar,
 reſponder Eleonora , & dicenti faſcinum im-
 mane ut agit in abdita penetralia. Me euecas
 carnifex , exclamat Eleonora. Accerrimis il-
 le ſubagationibus litabat : mox exploſit ca-
 tapultam. Non eſt id Venerem exercere ,
 ſed lacerare perditiffime , dicebat Eleonora.
 Lethum miſiſti in corpus meum , non moly

plantam. Advolo ego, amplector; osculor. Exire sodales. Urbem repetunt, stipe quam ex philosophico instituto rogaverant, collata, læti ultrà quàm dici possit. Deponit lecto Eleonora fessos artus; & reliquum in lusibus & jocis consumimus diem. Diana, & cùm interrogat & cùm respondet mirabiliter satisfacit, pulcritudinem laudabat ejus Alphonfus, laudabat & Eleonora, quid me, respondet, qualemcunque ob hanc laudatis pulcritudinem, donum fluxum & caducum? Non laudatis, quòd tam excellens nata sit mihi cognata quæ virtuti proprii, præstantius multo donum est. Reposui pauca, sed apta. Placuit verò vehementer hæc dicens, & novis crevit incendium ignibus. Sed volo, Tullia, hanc ab origine fabulam exequi, si velis.

Tul. Ni tuus esset Robertus, meum vellem.

Oct. Nostris eram in hortis cum matre, ante sex menses. Multa de suo in me amore, & studio dixit, repetitis à prima pueritia exemplis. Nunc verò munus concinno tibi, subjicit subridens, quod omnium longè rerum superet pretium. Gratias egi. Paucos post dies, accersit in ædes Robertum. Juber nobiscum prandere. Convertibat nostros in se oculos tot venustatum avidos. Mirabar: nec scienti, nec percipienti mihi gliscebatur amor. Paulò sis audacior volo, dicebat puer mater, Liberè colloquere; scio te præstare

stare ingenio. Quandoquidem, Domina, jubes, parùm à reverentiâ, quam tibi debeo, & ab officio secedam meo, ne inobediens videat, qui sum obsequentissimus; & esse debeo. Ingeniosè respondet, repono. Atenim, ait, ingenii quæ credis esse aliquid in me, inspira ex tuo, & erit. Nam in te dextro convenit Jove pulchritudo corporis & præstantia ingenii. Ergo, Roberte, quæ se suis non probat, pulchra tuis videtur oculis, Octavia; refert mater, videtur, per omnes Deos, per omnes Deas, pulcherrima, & est. Diis amorem, & Deabus invidiam creare possit. Quid si consentiret amori tuo Octavia, subjicit mater, amares? Amabo, ait, quamquam & non consentiat. Nam nihili sum puer, quî tandem fiet ut consentire possit amori meo? Sed locuples est illa & naturæ & fortunæ, & virtutum donis, quî fieri potest ut non amem? Gratum sanè erit, respondeo, me abs te amari tam amabili puero. Vis mihi alter esse maritus? Dedecores mariti nomen, reponit, mihi si indideris; servi & vernulæ relinque; studiis erga te meis, ut potero, honestabo. Finitis epulis rediit ad Academicos, & sensi, cum abiit, aliquam meæ mihi animæ partem deesse. Tunc mater ad me, quid de puero judicas nata? Esse respondeo ex Amoribus unum, eumque pulcherrimum, qui ex Veneris gremio evolavit ad nos. Num dices, adjicit mater, fore beatas quarum in amplexus veniet? Sanè ut futuræ sint infelices,

respondeo , non video. Hunc sibi Reginae
 generum velint. Dein cœcum alebam venis-
 vulnus, Tullia mea. Tandem post mensem,
 nascenti amorì favit mater optima. Jubet
 venire Robertum. Liberam dat confabulan-
 di mecum potestatem. Ingeniosus est Amor,
 quem fata instillant. Puer per ætatem nec par
 amorì , nec satis aptus , amore arsit , cu-
 jus usum nesciebat. Interea contigit matrem
 diro conflictari meam morbo : ut bonam re-
 cepit valetudinem ; ingrata sum , inquit ,
 Octavia mea , si , quæ ope & opera tua cre-
 pta sum letho , tuis in me benefactis non re-
 spondeam meis in te ? Tanti pretii sum tibi
 pollicita munus . quod omne pretium supe-
 ret : meministi ? Memini , mater , inquam ;
 & quicquid à te mihi venerit summo erit in
 pretio. At illa osculum ferens, Robertum,
 reponit , volo tibi dono dare , quem & Ju-
 no optet sibi dari. Erubescis ? Novi abs te
 amari. Non nego , mater , refero. Hunc
 tibi educo , ait , & servo ; volo , dignus
 ut sit benevolentia tua , excoli diligenter om-
 ni virtutum & disciplinarum genere. Hunc
 tuos in amplexus conjiciam. Sed tener est , de
 ejus tantum pulcritudine & vita detraxeris ,
 quantum acrius indulseris voluptati. Id fac
 ne obliviscaris : Non sum oblitura , dixi.
 Tertio post die , quæsit , inter pranden-
 dum , an domi reliqua die futura essem.
 Respondi in animo esse domi manere. Post
 laudavit domesticam vestem , qua induta
 eram libera & fluxa , è subtilissimo lino.

Nec

Nec ista , inquit , invidet oculis tuas vestis dotes , nec objicit. Mirificè in ea places , ne mutes. Dixi non mutaturam.

Tul. Quæ cogitabas cum animo tuo , cum amore tuo ?

Oct. Non cogitabam ad futuram tam citò mihi tantam felicitatem. Nescio quid non absolutum dat in manus Attalici operis mater. Acu pinge quæ defunt , quæ egregia es artifex , ait. Recessi in cubiculum. Is erat dies vigesimus Maji. Sedeo humili in lecto sericeo strato vellere. In variis cogitationum nebulis mihi mens ludebat : dubius inter vigiliam & somnum allabatur sopor. Ecce hoc momento , intrat Manilia, puerum ad me perducens. Affixæ humeris alæ , & pendens pharetra arcum læva , sagittam dextra gestabat. Cupidinem dixisses ; & verè erat. Parens me mittit Venus ad te , ait voce blanda puer , quod scit à te vinci se pulcritudine : vult serviam tibi Amorum Reginae. Non servies , repono , pulcherrime Amorum : esse si velis ex animo meus , regnabis. At enim , subjicit Manilia , dies fabulis vobis perdenda non est. Secede paulum formose Amor. Ut secessit , ego & mater tua mancipio tibi , nexuque , nata , inquit , hunc puerum damus ; sed tener est & debili lumbo. Utere , sed parca voluptate , sin aliter feceris defluet , ut solent flores quos carpsit gelida hyems. Depereo , ajo , puerum misera , & abunde erit voluptatis cupidæ & amanti , si sciero vere esse meum. Parce puero , dicebat nutrix ,

hac hora satisfactum crede voluptati tuæ , si puero eripueris virginitatem. Quod ejus sine dolore non fiet. Nam illi mentula obducta præputio est : Nec aperiet impune tibi caput Reginæ suæ. Promisit se fortiter facturum : quos volueris habere inspira animos ; venustatum tuarum , & voluptatum ostentatione. Post alas Amori puero demebat. Nam volo te , dicebat , constantem esse. Nolo ab ejus unquam evoles latere : tollit pharetram , & sagittas. Nunc , inquit , opus sunt alia tibi tela , aliis pugnandum armis. Intellego , ait ille , & esse telum mihi sentiet Dea mea , quo secum pugnem. Abiit Nutrix , & fores occlusit.

Tul. Dicite io pæan , & bis dicite pæan :

Decidit in casses præda petita meos.

Oct. Delibutus gaudio puer exilit ad me. Domina , Domina , inquit , meæ me nunc pudet ætatis. Quam turpe sit esse puerum : vere sentio. Impar ero felicitati meæ. Impar non eris , repeto , si respondes amori meo , qui tua erit felicitas , tuo amore , qui mea erit. Nihil ultra à te mihi opto. Sed est , inquit , aliquando prætereà amatorium. Non bene incipiam tyro , nec graviter perficiam puer. Concedimus in lecto : tum ego osculor. Incendia mittebant , non scintillas oculi mei. Demisit ille manum in sinum. Quid tibi vis , dicebam ; liberiùs sane agis , quàm deceat. Tractat papillas , suaviatur , incallescit : non potui quin
am-

amplecterer ; ita lepide , & festive agebat ,
 & dicebat , omnia. Tunc infert sub stolam
 dexteram. Euge , inquam , quid hac quæ-
 ris ? uxorem meam quæro , respondet ,
 isthic habitat. Risi : sed non patiar id inhon-
 nestum , ajo , si honesta sim. Tuum quic-
 quam potest esse inhonestum ? refert. No-
 li maritum tuum repugnans fatigare. Amo-
 ri cede : cedam , ajo , tam bello , tam in-
 genioso Amori. Tua sum , mi Amor ; nec
 amplius mea sum. Tibi vivo. Errabat in-
 terea puerilis manus , non docta Veneris
 viam. Paulò supra genua hæsit : post femo-
 ra pererravit , & nates læves , Tullia , &
 molliter tumentes. Nec ultrà audebat. Pue-
 riliter omnia. Scis usum , ego ad illum , mi-
 cupido , corporis tui & mei ? Videor mi-
 hi scire , inquit , sed pro certo non habeo ,
 an certò sciam. Vidi in tabulis pictis Vene-
 ris histrioniam. Dignus eras , subjicio , pul-
 chriori quam ego sum. Cape quæ voles ,
 utere , fruire. Age maritum educit è car-
 ceribus mentulam. Quid de hac re tam lepi-
 da fieri speras ? inquam. Quod jubebis id
 fiet , reponit. Præludebat , inflammesce-
 bat. Sensit sibi faciem veneream ardere , &
 turgere libidine. Genibus accidit : rogat
 ignoscam , si quid ineptè fecerit , nec satis
 urbanè. Læva mox resupinæ revolvit ad pe-
 ctus tunicam , & citus manum admovet pubi.
 Primoribus digitis tactat lanuginem , scalpit
 rimam , metitur igneam. Dic , sodes , mi
 amor , inquam , quid quærit hic sibi pas-
 serem.

serculus tuus ? nam arrigebat. Puto , respondet , uidum quærere , quem teneo manu. Sine , repono , sine hic evolet : & ecce , ait , evolat ; & alacri se cursu feminibus inserit meis divaricatis. Ah , ah , ah , ostendebam milvio pullum.

Tul. Per Genium meum ; prurit insolitum quid ingeniosa hæc narratio. Mira es nugarum artifex, *In tenui laborat tenuis non gloria.*

Oct. Adhibet anhelans puer pugionem vaginae.

Tul. Mutinum crassum , longum.

Oct. Crassum ut habes pollicem ; longum sex pollices. Fidem habe mihi : convenimus bellè alter alteri. A regia aberras voluptatis viâ , dicebam. Manum porrigo cæco passeri auspex , & dux. Init libidinis viam tenebricosam. Nunc fortiter percutite , mergere , cæde , macta , subjicio. Sic hæc res agitur. Tunc adegit ensem suo nisu , excepi meo. Peni favebam sulurro. Me læsum , inquit , intus sentis. Quid verò id est ? Pressit suspirium : & momento subagitare ille , comprimere , concutere. Cerebant trepidanti oculi , & mens. Ego succutere , contraniti. Sed & subabant mihi , intrâ pectus , cordis intimæ fibræ. Adulabatur hæc cogitatio voluptati venisse Amorem in amplexus meos. Innectebam ulnis incubantis marmoreas nates , & micantibus urgebam suavium alaparum velitationibus. Audivi hymenæum ex fervidis lumborum anfractibus cachinnantem , & anhelantem Venerem.

Resoluta sum in effluuium. Nondum pueri:
 nec calida suavia & humida , nec blæsa mur-
 mura ; nec spissas compressiones , nec in-
 numerabiles in una voluptate voluptates satis
 tibi , mea Tullia , fando explicem. Cogi-
 ta Psyche cum Cupidine concubitum , is
 fuit meus cum Roberto. Illi ego pro anima :
 is ipse meus est Amor. Tandem connivere
 puero oculi , attolli , circumagi , deficere
 deliquio : patranti subsiliebat intro cauda :
 nova exagitabatur intemperie : intremisce-
 bant comprimenti celeres lumbi : extra se po-
 nebatur , inopina mentis vertigine. O Do-
 mina , o Regina , inquit , elebor è vita:
 Quid id novi agebat. Impingit osculum &
 momento colliquescit ! Postquam perfecit ,
 foveo languidum in sinu. Oscula osculis ;
 suspiria miscemus suspiriis. Fuit tibi quic-
 quam meum dulce , marite dulcissime , di-
 cebam ? In hac voluptate , respondet , om-
 nes sensi voluptates. Vivus es , Octavia ,
 summi boni fons. Velim tibi esse , inquam ,
 sic & mihi egomet ero. Recrea verò exhau-
 stas vires brevi somno : qui nos viderit me
 Cypridem credet , te Cupidinem in matris
 dormientem gremio. Non opus illi somno ,
 reponit reverla Manilia. Bastorum , sine fi-
 ne , odoros purpureis tuis in labellis flores
 legat. Id illi opus est. Post egregium par-
 terducit ad matrem. Advolat mater in com-
 plexus pudore offusæ. Quæ , hæc est , ait ,
 mætoris species ? Te pueri piget , Octavia ,
 nam venusti ? Pudet , Roberte , liberè lu-
 sisse

fuisse in puella tam formosa ? Infeliciter cessere hæ nuptiæ ? Abfuit hymenæus ? non favit Cupidini Venus ? quin imo , reponit Manilia , feliciter acta sunt omnia , quæ fieri oportuit nuptias facientibus. Bellissimè præliatus est in virgine tua Robertus meus. Habes generum , & hic uxorem. Bene est , inquit mater : & repetit adulans suavia. Laudo , subjicit , athletas fortes & pugnaces. Cessit utrique victoria. Sane victum me fateor , refert Robertus. Martem pugnando vinceret. Sile tam nugax quàm pulcer. Sile , ajo , qui prælii refers vulnera , sed honesta. Sed ipse proprio mucrone , inquit puer , vulneratus sum , & tuo balsamo oblitum , & curatum vulnus. Ridebat mater. Affertur lauta gustatio. Propinavit mater amantibus & salaciæ ; Robertus Junoni Reginae suæ Sempronix ; & Hebe Junonis filix. Id dices Tullia , à schola ductum , sed & ductum ab amore. Rogavit mater an bene haberet. Roga Octaviam , respondet , nam , me si ex animo amat bene habeo. Bene habes , repono , plurimum places. Per te , Dea , veræ subii voluptatis delubrum. Ingressus sum ad vitam , quæ illic condita delitescerat. Et sane , ait mater , desisti puer esse , vir factus es : vexit te momento Octavia ad virilem ætatem. Male , male illis sit qui Vorticordiam dictam esse Venerem , quod ad pessima quæque hominum convertat mentes , mentiuntur. A nugis vertit ad seria. E puellarum & puerorum manibus bullas excutit ,

& puppas concutiendo, & succutiendo. Tunc demisit puerum ad Academicos. Ut in Venere, ante annos venit sagacitas, sic veniunt & cani. Nolo puerum, mater ad me, ante mentem videas. Nolo corrumpi & in senescere in amplexibus tuis, post id temporis cubabit tecum. Gaudiis tuis tota nocte potiere. Sed contumax illi spiritus, nec regi facilis; pulcher est, sed etiam ferus. Succensui ante hos dies, quod terræ filius, nihil puer auderet nobilibus, apud Academicos, pueris æqualem putare se, & gerere. Erras Domina respondit, qui carus Octaviæ sum, sum jam Nobilis, jam Comes, jam Marchio, jam sum & Dux & Princeps. Jubeo venerari, in larario superos, nullo amplius egeo, dixit, superum beneficio; superest nihil quod ab iis petam, quem amat Octavia. Hortatur incumbat assiduus & solers literis. Respondet scire se abs te amari, prætereà velle scire nihil; qui sciat tibi se placere satis doctum esse. Ad hæc ego facio nocentem mater, & per me veniam consequatur. Ergo advocatus est domum præstituta die Robertus. Coenavit nobiscum; finitis epulis cubabis, mater ad puerum, hæc nocte cum Octavia. Sed hanc dico legem, castè & pudicè agitetis noctem. Legem accipis, Octavia? Accipio inquam: sed lex hæc stat in ancipiti; interpretem agam, reponit Robertus. Et volo agas ut commodum tibi erit, ait mater, dum tamen, ut fit, interpretando non corrumpas, non aboleas legem. Coenavimus opiparè, & magna ma-

eri cura iu cœna optimis muniri dapibus Roberti armamentarium. Nam à Cerere & Baccho Veneris arma procuratis corporibus. Itum ad quietem.

Tull. Item ad pugnam. Sed disputat de opportuno Veneri tempore Cheronæus, ut ne vires infringat, cum longo resectæ sint somno vires, indulgeri posse Veneri ait, experrectis anima & sensibus. Sed stultè facere opinor barbatos illos philosophos, qui prurientibus audent mentulis leges scribere, & cunnis uno decumbentibus in lecto, scribant & de sistenda cœlorum vertigine: nam ut cœca mentula sic & surda est. Nec illi dantur verba. Socrates aut Zeno qui non riserit, suos si inter discipulos arrectas viderit stare mentulas, arrectis auribus, si viderit Priapum & Conyfallum Dia Philosophiæ præcepta aperto auscultare capite? præclarum spectaculum! ut cyathos numerant pueris nutrices, & bibere vitra vetant; sic & inepti suas mentulis fututiones; & ultrà vetant. Cur & non leges in medium posuere miseris mortalibus, & despuendi, & scabendi? Num satis infelix hominum vita sævis visa mentibus, nisi rigida induerent Catastæ sensus, & animam? fatuis, Octavia, irascor homuncionibus: nam si audaciam effrontem ademeris, & gravitatis falsam speciem superbientibus, nihil præterea invenies quod lixæ non sit, & mediastini in lutulenta plebecula. Illis nec genius nec ingénium, sed audax stoliditas, & irrequieta ignavia.

Oct. Aloisix maritus, suadente Pelagio, id consilii ab hinc quatuor cepit menses, quod sanus laudavit nemo.

Tul. Quid consilii cepit ?

Oct. Decima tantum nocte salacem inuit & libidinofam, reliquas cœlibes in lecto agit: vidua prurit, cui non vivit maritus. Et superstitiosus factus est Caviceus. Mecum est infrequentior: nec impunè tulit sitienti si non dederit bibere, cui id muneris erat, probro quis verterit, sibi dedisse ipsam, aut à quovis cepisse dante sitientem.

Tul. Marina Genovesa Pimentelia alieno ære merso opibus clara Federico Mendozio nupsit. Induxit hæc in animum annis & specie florens, semel atque iterum corporis sui, singulis facere mensibus copiam juveni. Nec movit adolescens amore ardens puellæ animum. Quos tulit virtus inepta fructus scelera peperit. Omnes, intrâ mensem, uxoris ancillas quinque numero corrumpit Federicus: utero gerunt. Quid Genovesæ Lionella mater? Tu ipsa, dixit, lenam egisti infelicibus puellis; tuo periere lenocinio. Virtus hæc tua tetrum desinit in scelus: pietatem credebas amens, lenocinium erat. Vim timens sibi Galliena adsit prando marito, subligaculo corpus nocte induebat, ita consulto, ut nulla pervium parte esset; nec peti posset. Similiter domum implevit libidinibus adulteris. Agè nunc ò supina & inconsulta sapientia, illud incautæ facilitati: quos edis ludos pol-
leus

lens dolis? sed hæc ad mores pertinent,
 quæ hominum figmenta sunt. Sed natura
 ad Venerem alii proclives, alii segnes. Quo-
 rundam vix sedarit taurus famem, ut de Mi-
 lone Crotoniata ferunt: satis aliis est mica
 panis. Aliis cyathus sitim extinguit; aliis
 ne quidem triental. Eodem jure, siue edant,
 siue bibant, omnes conseri homines, quid
 injustius, quid stultius? Ita sunt quibus ad
 decem dies infringit libidinis nervos coi-
 tus unus; aliorum verò ardet nocteque die-
 que, in medullis invicta libido: uno irri-
 tatur coitu; non mansuescit. Hæc pen-
 denda erant ea in trutina, & libranda ab
 hoc examine. Ætatis & habitudinis haben-
 da erat ab his pecudibus ratio, sed ratione
 duci non solent. Medici fatentur certas
 nullas posse induci leges. Naturæ tamen
 convenire putant primùm valetudinis cu-
 ram non negligi. Bona sine valetudine vita
 sepulchrum vitæ est. Igitur damnant Epi-
 curi sententiam, morosi hominis, ad vi-
 tam Venerem non pertinere, nec felicitati
 conducere. Noxiam tamen ajunt pueris &
 puellis, qui ad perfectam ætatem non per-
 venire; & provectæ ætatis senibus, qui
 jam à vita decedunt, si sit frequentior. Uno
 quoque mense & his & illis colenda semel
 Venus in illâ ascendente, & in hac labente
 ætate. At cum floret ætas, vigent nervi,
 firma sunt latera, ad quartum quintum-
 ve duellum descendi, sine ulla valetudinis
 læsione, potest. Apud Lacedæmonios le-

ge cautum, quisque ut vir ostenderet, quin-
 quies se per mensem uxori virum esse:
 quinque militaret uxori congressibus. Nam
 ducebant etiam uxores, qui non adoleve-
 rant, nec tamen ab hoc immunes vestigali.
 At enim ignavus est & impius, qui altero
 quoque die Veneri non facit, si nihil ultrà
 lumbis & lateribus expectet ab annis. Uxo-
 rem duxisti ô tu quisquis es, debitor factus
 es uxori, solve malæ vir fidei, solve quod
 debes. Solve, aut cede bonis, & bonorum
 potior pars uxor. Duriora excogitavit mar-
 cescentium Philosophorum amens medita-
 tio, sedula stultitia. Ride, Octavia, leges tu-
 lit quibus ritè, & honestè, ah, ah, ah, subent
 & ceveant. Vetant veterinosi rapidos cieri
 motus: vetant novas indui figuras. Castam
 & honestam negant esse posse,

— Ingemente quæ toro

fluante verset arte mobilem natem.

O graves & sapientes legislatores! Audisti
 de mulierum Senatu Romæ? vocabant Se-
 natulum. Claræ nobilitate, & usu rerum
 matronæ Senatorio fungebantur munere.
 Conveniebant, disceptabant de rebus no-
 stris. Erant earum judicia ac si sancita essent
 jure publico. De lumborum officio, de
 figurarum varietate, de vegeta inertive li-
 bidine, consultæ venerabiles matronæ à
 Messallina Claudii Imperatoris, & omnium
 uxore, sic censuerunt, *Quandoquidem con-*
starent.

Starent intima & extima in homine omnia septenario numero, & homo fingeretur coitu; si ad septimum una nocte eatur coitum, id jure fieri, nec ultra peti posse. Qui velit mulierem non moveri, Venerem mortuam velle, mutuos motus Veneri esse pro anima, figuram quæ cuique comoda esset, probari. Id jus in omni Amoris regione, quod amor mutuus constituisset, servari debere; summum in amore imperium ad voluptatis numen pertinere; Illius esse leges condere, & conditas interpretari. Id fuit Senatus consultum, Octavia. Itaque plures, una nocte, peragebat Messallina viros indefessa. A nullo unquam exegit stipendium, quod sponte quisque non inferret. Die facta quatuor supra viginti è myrto & rosis corollas Priapo, Marlyæ, & aliis ridiculis Diis dedicabat victrix. Erant singulæ parta victoriarum præmia. Theodora Sigismundi Imperatoris uxor, Messallina altera, lumbos & artus heroum suæ ætatis frangebatur in hac palæstra: uno hippubinos & lastauros hauriebat, vorabat succulsi. Sempronia, mater tua, duodecim cum Chryfogono confecit vehens curricula, uno spiritu. Palæstritas tenera ego fortes confeci quatuor intra paucas horas: sed ita est, Octavia, hebescit & stupet, post sex septemve pugnas, si acriter pugnatum sit, exhausta Venus. Ultra honesta non vivit libido. Similes dicebat Victoria, consobrina mea, eas fœminas, quas nulla caperet Veneris satietas, vinosis illis ganeonibus, quos musto non madidos, quos nulla siccos videt dies,

dies, ut his in Baccho nulla, sic illis nulla in Venere voluptas. Pessimæ assuetudinis, & hos & illas miserè vertigo agit. Ideò putres non commoventur: acri attamen hilarescit motu Venus, ceventis concussu, subantis succussu, eliciuntur calentes ex utriusque corpore igniculi: si absint, friget Venus. Sic superest libido sibi; sic læta redita letho.

Or. Cui bellum videri possit cum marmoreâ rem habere Phidiæ Venere? Cui imbeliis placebit Venus, & id placebit.

Tull. Nugantur, nescio qui, inepti in umbilico sitam esse & sedem habere libidinem. Utrique sanè & viro & mulieri, in motitatione, subagitatione, frictu, concussu, & succussu verè consistit. Sed sua est ars & ratio his commotionibus; ut principio lentè surgant, post ferveant, demùm desidant, ut pacatis post tempestatem, ventis commoti desinunt fluctus. Sunt hæc tua; cujus in agilibus lumbis laus micat mirificæ mobilitatis. Nec Thais, Octavia, hanc præripuerit tibi laudem. Sed quod ad figuras; censeo ego quidem liberam cuique esse figuræ facultatem, quæ concinnior videbitur. Nemo narrando dixerit figuras omnes, nec posuerit ob oculos pingendo. Mutari amat Proteus Amor. Rabioli illi Solones de his sermonem haberi, tabulas pingi inhonestum latrant: damnant. Sed de omnibus duelli & pugnæ figuris disputari non damnant. Quibus itur ad per-

n.

amicem humani generis, non stomachantur; quibus ad procreationem, irascuntur. O feras bestias! malunt interire variis artibus humanum genus, quàm nasci. Laverniones luctum amant, & lethum; lucem odere & vitam. Quæ dementia? quæ impotentia? sapientiores Lesbii erant, inter Græcos ingeniosissimi. Nam Sappho Lesbica fuit, decima Musa. Varias, etiam non sœtas, in Venere figuras insculpebant nummis, quos publicè cudebant. Publicum id erat authoramentum. Vidi ego Romæ in domo Ursinæ nummos duos, alterum ex ære, alterum ex argento, in insulâ Lesbo, ut dicebat, cufos. In altero Sappho nuda, cum nuda puella, Tribadico configebat duello. Vir nudus in altero dextro nixus genu puellam sustentabat nudam, & pilo figebat, divaricatis femoribus faventem.

Oct. Ille genu flexus Veneri supplex faciebat.

Tull. Hæc lumborum nisu petebat cœlos sublata in aera. Per nummum oblongum venereum tuum, Octavia, his ex nummis ars petita talium figurarum, ut ex appensis tabulis in Æsculapii, & Apollinis templis ars medica. Hos præ oculis, mea me si non fallit opinio, habebant, & in manibus Elephantis, Milesia, Philanis, Hermogenes Tarsensis, qui scripsere his de nugis eruditos libellos.

Oct. Ajunt verò Elephantida, apud Milesios probam & pudicam fuisse matronam, sed

sed quod ingeniosum, inter literatos, cepisset inimicum, hunc impudicum perscripsisse libellum, & matronæ nihil tale cogitanti adscripsisse supposititium partum.

Tull. Sanus non est, qui cum eruditis exercet inimicitias. Ulcisci suas possunt injurias, per omnem ætatem æternitatem. Quas pingunt tabulas, annos illæ ferent quos Zeuxidis, & Apellis non tulere. Ab annis vires capient & dignitatem. Sed & est Italos inter homines, divini vir ingenii, qui his de lucris amœna conscripsit colloquia. Demum ut ex omni terrarum parte itur in cœlos, sic ex omnibus muliebris corporis partibus, & inflexionibus summam itur ad voluptatem, Veneris cœlum: non una via itur. Labella rosea, papillæ nivæ, manus lubricæ, nates læves & teretes via sunt ad meliorem partem: & postico qui Veneri faciunt, in anticam veniunt litatum ædem.

Oct. Apage, apage his à spurcitiis. O cœnosam libidinem!

Tull. Nec Oceani aquæ eluant, nec Phlegethontis ignes. Non si terra miscebitur Tartaro, satis supplicii scelerati ferent prædicatores. Portentum! Rem ausus est clari vir ingenii I. C. * * * pulcro libello tam fœdam commendare. O tempora! ô mores. Nam Italis fœcunda est facetiarum seges in hac libidine. *Sunt varia rerum species.* Alii puellam quærunt in puero; alii puerum in puell-

puella; alterum in altero sexum. Malè peccant perditì. *Vir nubit in fœminam, Venus mutatur ic alteram formam.* Scantinia jam lege id apud Romanos turpitudinis erat damnatum. Sed pœderastas mutari post fata ajunt Pythagoræi, in scarabæos. *Honesti culei Lanuvini; Cliternini inhoneste.* Virtus id adagium. Malè pereant qui amoris arma malis his artibus in Amorem converterunt; qui Venerem perdidère per Venerem, Coityto his Dea; opici his magistri. Omnia inter animalia homo solus illudi corpori suo patitur: tantum non publicè prostat. Audi Plinium. *Uni animantum luctus est datus; uni luxuria & quidem innumerabilibus modis, ac per singula membra.* Et alio in loco. *In hominum genere diverticula maribus excogitata. Omnia scelera Natura.*

Oct. Et crescit novo scelere indignatio mea. Accipe insidias. Formæ florentis difficilis tuitio.

Tull. De Roberto intelligis.

Oct. Finita, ut dicebam, cœna, voluit mater, Robertus & ego liberè colloqueremur. Secessit. Consedimus. Tunc ille ecce me, Dea mea, alieni spiritus afflatu contaminatum. Parum abfuit quin reciperem me ad te uxor factus. Vultus dicenti rubore suffunditur. Amat me Joannes Ludovicus Vives. Quintilianum vocant. Amant Academici reliqui. Nihil præterea dicunt in vita esse quod ament. Varium est & dolis aptum amoris ingenium. Jacebam pronus

in lecto nocte concubia. Invadit Ludovicus. Palpabat nates. Somno solvor. O quales optet, dicebat, mœchus Ganymedi Jupiter! Tales nec in Hyla arsit Hercules, nec in Antinoo Adrianus. Tales erudita præferat libido hebes niveis mammis & pectori. O si commodentur Veneri meæ! malim quàm ipsam Venerem. Suspirium duxit, osculum impegit. Offerebat stuprum. Repuli. Minatus sum conquestum in me intentatam injuriam, sed, pupule, adjicit, Margaris meos non sprevit æstus, sodalis tui, sub his tecti, Roderici Marchionis soror, pulcra, nobilis, ingeniosa, literarum amans, sedecim Dea annorum. Hæc non sprevit amores meos. Basium dedit, veniam petiit, abscessit.

Tull. Homo est venustus Ludovicus Vives, urbanus, doctus, nec ætatis provecæ. Scies quid factum sit cum nobili virgine & ridebis. Qui odio indicto aversi fugiunt à puellis, velint nolint, fugiunt ad pueros. Genuit amor amor homines, & fœminas. Genuit sibi. Amore per amorem sati amor nascimur. Infunditur amor cum sanguine, in venas. Tolle amorem è rebus & res è natura tolles. Amamus vel invitati, ut amamur. Hinc fit, ut qui nolint amare quod licet, ament præcipites quod amare turpe est. Nosti Justinam Gomeziam, magni inter Vestales nominis? Amat perditè Alphonsinam Albuquerqueiam, Joannam Meneziam, & Antoninam Ca-

stren

strensem eodem in contubernio. Ut amari,
 amari se non negavit. Hæc adyta dicebat,
 audiustertius, quæ credunt consecrata pu-
 dicitia, pulso amore, pervadit alia sub for-
 ma amor. Obnubimur velo; obnubitur no-
 biscum amor. Fallit oculos, nec videtur.
 Vivit in medullis, latet in venis. Perfluit
 venas sanguis, in nostra nec est potestate,
 quin perfluat. Incendit amor venas, nec
 nostra est in potestate, quin inflammante ca-
 lescent amore venæ. Quandoquidem ultra
 non licet, amamus inter nos, & amamur.
 Animæ cibus amor. Sunt qui sitim ut seda-
 rent, lotium ipsi suum biberunt: sunt, qui
 adurgente fame, sua ipsa membra morsu
 laniant. Non dissimiliter, si fœmina vi-
 ro, si vir negatur fœminæ, ardebit vir in
 virum, fœmina in fœminam. Qui natu-
 ra ferebatur amor in alterum sexum, in-
 terclusa via suum incestabit. Exoneranda
 est tibi vesica? Vetant. Mejes tamen. Vestes
 fœdabis, si desit matula: & mulier ma-
 tula est. Micturit tibi amor? Scelus est
 micturire? Nihilo tibi minus mejet amor.
 Quot insaniunt in hac libidine pudicitia,
 quam avari aut erroribus ebrii probant.
 Natura non probat? Vetustis illis & aureis
 temporibus rari erant iuque affecta ætate,
 qui hoc profiterentur sapientiæ Venus. Mo-
 rum habebatur ratio. Rem ridiculam! A
 sene effœto & marcido qui adolescentis
 operas & pensum exiget, non sapiet, qui
 juvena velit florentem, & viribus pigra
 met-

mersum videri senectæ hyeme sapiet? Sed perge dicere, Octavia, meliori nata subfidere.

Oct. Per oculos tuos, mea sydera, dicebat Robertus, cavebo diligenter ne quid admittam in me flagitii. Novam mihi nova virtute creabo laudem. Tuus merebor videri.

Tull. Clamant multi nitentibus ad virtutem adolescentibus obicem esse consuetudinem cum puellis. Næ cæcutientes errant. Vidi quos honestarum, ut sumus, usus ad meliorem convertit frugem, cupidinarios, aleones. Invenerunt, cum voluptate, veram honestatem. Quod ipsa non fecisset per se virtus, hoc fecit auxilio. Placuit virtus qua se noverant placituros. Erant corruptissimi in urbe vicina adolescentium mores. Damnavit multa indicta Senatus meretricias libidines, lenonum artes. Sed facilius sine aëris, quàm fœminarum usu vixerint adolescentes. Convertunt ingenuas in puellas oculos & amores. Excipiebant parentum jussu, leto vultu qui ad honesta tenderent, contemptui habebant; qui mutari nollent. Ingeniosæ mulieris suadent illecebræ, quod Plato non suaderet. Annus nondum præterierat; mutatis repentè moribus evasere in masculam virtutem, *Epicuri de grege porci*. Prælucente spe, quam ocyus concipit qui amat, quò non sequetur virtutem, vel ad dumeta ducentem, vel è scopulis vocantem. Alter per alterum mitigandus sexus,

non alter semovendus ab altero. Præeunte sequentur viri fœminas, vi naturæ ducti. Si sint bonæ, duces erunt ad laudem; si malæ, auspices erunt ad turpia. Nunc sequere orationis filum.

Oct. Enim verò amore emorior, dicebat Robertus. Cur tandiù meam mihi invidet Sempronia felicitatem? Audiit mater. Non equidem invideo, reponit, sed delectatur mora Venus. Amoris voluptates mora crescunt. Volo, vobiscum liberaliter agere. Ite cubitum, ite, & subrisit.

Tull. Intellego. Ite ad coitum dixit. Ite ad vitam. Classicum canit ad pugnam.

Oct. Utrumque osculata est. Dein duxit Manilia ad pugilatum. Veste exiit, nudam collocat in lecto. Infilit Robertus. En mihi, inquit, amplexans summum bonum, omne bonum. Et bene sit, ait Manilia, beatis amantibus: nec hos extinguo cereos, Roberte. Triumpho non decrit tuo lux, quæ debetur. Et sane, reponit Robertus, tenerum formosæ puellæ corpore currus est triumphalis Amoris. Hoc ego tuo vectus curru, *Octavia*, ibo teuebricosum istud per iter, (pubem vellicabat,) ibo ad gloriam. Uterum, femina, pectus pererrabat inspectans curiose. Demùm intumuit puero nervus. Fave, inquit, fave, Venus mea. Suavium dedit. Favebo, inquam, & ut voles, favebo. Servire tibi instar regni erit. Qualem me cupies, talem habebis. O nugacem, clamat advolans Manilia: factò opus est, non dicto.

dicto. Volo utrique præstare operam, & ope mea voluptati vestræ accrescere delicias novas. Bellè arrigis Roberte, agedum, candidum hoc in Octaviæ pectus libidines, & te effunde. O mater, respondeo, vis huic meæ adesse ignominia? Abi, amabo, Te ineptam refert, non fidis nutrici alumna? pugna Roberte, sed heroica pugna fortitudine heroidi tuæ incomparabili. Dicente Manilia supervolat Robertus. Balista ferit uterum: at exerrantem, & resilientem intercipit caudam Manilia, officiosam insinuans manum. Veni fugitiva tuum id in ergastalum Dionæum: huc te vocant, dicebat, quâs Dominae debes operæ. Post impacta in pueri lumbos manu impellit: momento vero puerum, absorbeo surgentem. Vetat commoveri me Manilia. Tolle id femur lævum, Octavia, inquit, contende alterum: fit. Tu, Roberte, leni & spissa concute amores tuos subagitatione. At tu, Octavia, osculare, nec move: fit. Cum senseritis alter & alter, adjicit, è libidinis vena exilire vobis prurientes salaciæ spumas, tu, Octavia, mitte suspirium; tu, Roberte, morsuunculis Octaviam pete, subagitat ille vegeta, sed molli & lenta concussione. Amplector, osculor, nec moveo: ô bona Venus! ô bona Tullia! sentio me remitti. Suspirium mitto. Nunc, nunc; Roberte, ingeminat nutrix lena, fave, fave Octaviæ. Rapidi tibi ferveant lumbi, ille urgere, permolere. Mox collum appetit

dente, cutem carpsit : gemitum dedi. Nunc, nunc, repetit Manilia, crissanti fave Roberto, succussu. Tolle lumbos, succute pernix. Benè est alumna. Non ita, puto, lumborum placuit flexibilitate, & mobilitate Lais. Cœpit colliquescere dulcis puer, & ego intimos amoris sentio mihi sinus liquido exundare incendio. Nec lateribus peperci, nec animæ. Celeriori numquam itum cursus ad Veneris metam. Altera manu Manilia mulcebat mihi nates, altera Roberto. Apprehensa identidem summis digitis cadurda, stringebat, comprimebat, & incubantis testiculos, molli emulgens compressione, exprimebat. Defecit puer, & refugit nutrix, plaudens manibus, acta fabula. Basiationes projecto propter latus meum puero ingerebam innumerabiles. Ut me amas? dicebam. Ut meæ tibi Veneris dona placuerunt? Nunquid piget? Nunquid mei piget? Interroga, Domina, respondet, an pigeat in cœlis fuisse cum Iove & Junone, & Magnis Diis. Nam, repono, ruunt homines in amplexus puellarum præcipites, postea piget. Non tu puella es, inquit, ut puellæ sunt hæ nostræ. Dea es Voluptatis, in te si me ceperit satietas, & ceperit felicitatis in cœlis, & Deorum epulis *****

Desunt folia aliquot in codice m. s.

** Insomnem egi noctem. Perstrepebat contignatio vi concussa: cubiculi timui casum.

sum. Fabulam agitis : Nec dubito. Hæc tibi Diana sagittifer fuit Apollo. Configebat tibi, noli erubescere, Octavia mea, configebat tuum Pythonem. Hodie mane, cum vale abiens dixit, junxi pectori pectus, nullo Dianæ tuæ exurgere sinum mammaram tumore sensi, nullo vidi. Et fœmineo suavius dedit suavium. Non is vividus & micans oris color, qui heri erat. Impallescebat nocturno labore. Erras Eleonora, repono. Virum non habui in viduo thoro. Sed lucta, & pudet fateri, lusimus cupidinea Sappho, & Andromede. O videres, Eleonora, nascentes mammaram orbes? arderes. O videres non vere cunnum, sed cuniculum, fureres. Placui maritus, placuit uxor tribadico furore & sudore.

Tull. Erat Enemondæ forma excellens, Fernando Portio soror. Et 'Enemondæ erat amica Francisca Bellina, etiam forma præstans. Nesciebant inter se quæ magis amaret, quæ magis amaretur. Cubabant frequenter unà in domo Fernandi. Secretis petebat, quales amat Venus, insidiis, Francisca Fernandus: se peti sciebat puella, & gratulabatur suæ formæ. Surrexerat impatiens libidinis, surgente Aurore, è lecto adolescens. Frigido aëris halitu mitigabat ignes, in pergula. Tremulâ strepebat argutatione, proximo in cubiculo, sororis lectus. Patebat verò ostium: hanc amanti commodarat puellarum negligentiam Venus favens: intrat, nec vident libidine cæ-

cæ, libidine ebrizæ. Superequitabat Francisca; Enemondam impellebat ad cursum, nuda nudam. Ambiunt, dicebat Francisco, meam quotidie pudicitiam nobiliores & salaciores mentulæ. Pulcriorem ex iis, amica, legam ego, sed tibi. Sic volo indulgere genio tuo, & meo. Dicens subagitabat acerrimè. Conjicit Fernandus se in lectum nudus. Territæ puellæ, nec fugere ausæ sunt. Amplexu Franciscam ligat cursu festam. Osculatur. Aude tu, improba, viariare sororem meam, ait, tam sanctam, tam castam? pœnas dabis. Domus uleiscar meæ injurias. Patiere furores meos, ut illa tuos, frater mi, frater mi, respondit. Enemonda, ignosce amantibus: noli nos traduci ludibrio. Nemo sciet, inquit: faveat hæc mihi cunno, favebo ego utrique lingua; nemo sciet ***

Desunt multa in m. s.

*** Nudos pingi vetant novi sapientes, novi Catones, qui, si è cœlo ceciderunt, sane è cœlo Lunæ ceciderunt.

Tull. Quò quisque est inter homines stolidior, & vœcordior, eo & superbior est. In eis si judicium quæres, si eruditionem, operam luseris. Nam naturæ rerum, parens finxit nudos. Nec sartor, nec cerdo Deus. Propulsandis aëris & tempestatum injuriis inventus vestium usus, non quod quicquam corporibus desit nostris ad pulcritudinis

nis laudem ; non quod quicquam inhonestum & turpe è tanti molitoris manibus exierit , quod regi deceat. Consistit corporum pulcritudo in recta membrorum compositione : nulla est, hercle, in vestium ornatu. Æternæ mentis maximum est opus corpus humanum. Quis neget ? hoc se uno ars conditoris maximè jactat specimine. Qui tegit, damnat. Si videri nolisset deerat facultas. Deerat ars ? Expectasset putas, tam mirabili perficiendo operi, artes nostras, & curas ? Insanit qui obloquitur. Maxima pars orbis terrarum alit nudos, ut creat. Et sunt plagæ in quibus usum vetat vestium cœli & aëris torrens æstus. Videant hi lynces. Regnantis vis naturæ, nudos ostentat hominum artus, & lumbos. Nulla illi pudenda membra, iis in regionibus. Partes turpes nullæ. Nudum esse probro non est. Volet & eadem vis naturæ in aliis abscondi terras, ut propudia, & regi, quædam ut sua scelera, nullius tenax consilii ? volet, si videantur probro esse ? viderint hi lynces. Græci artibus & ingenio clari pingebant nudos heroas, & heroidas nudas. Alexandri vidi Romæ statuam, Praxitelis opus. Hercule satus altero sustinet brachio leonis exuvias, cetera nudus. Qui videt picta in tabula Carolum Imperatorem, Alexandro æmulum, vultum principis & manus videt, nihil præterea videt, quod sit principis. Hæ sunt vestium picturæ, non hominum. Ineptè dixerit te vidisse, Octavia, qui nunquam

viderit nudam. Ita sua excidere a dignitate sculptura & pictura. Nunc sunt sculptores & pictores scientiarum & artium rudes ; si unum aut alterum demas ; nebulones , ebriosi , nullius artis in arte sua. Pictura descendit à pictura ; ars ab arte. Sed periculum est , ajunt , si nudos , nudasve pingant , id ne sit præstigiosum quoddam ad flagitia incentivum. Nugæ ! qui degunt , ex nostris hominibus in India & America , ubi liberè patent puellarum partes , nulla tamen moventur libidine. Visu assuescunt , & hebescit assuetudine libido. Crede mihi , Octavia. Avaris nos tuemur ipsæ curis , oculis negamus dotes nostras sollicitæ , & id maxime hominum corda inflamat. Majora opinione concipiunt , quàm postea vident. Postquam copiam nostri tecimus , non ita ardent. Obsolescunt momento venustates , quas nudius tertius adorabant non visas. Vetat lex ? illecebras vetitis addit. Castiores essent plerique omnes , si liberiores. Fluat , ut aqua in rivis , vinum , ebriosos vix investigaris , unum alterumve. Ambulent nudæ , se tot , ut fit , non inflammabit nequitiis amor. Quibus sunt virgines nudæ in tabulis pictis , hoc non tanguntur visu , non moventur , marmorei usu facti diuturno. Stultu illi sapientes rem ex sua præjudicant conscientia. Pronæ ad terram mentes ad quæque se sentiunt flagitia proclives. Nec studio bonarum artium , quæ in eis nulla sunt , naturæ malignitas aut corrigitur,

gitur , aut temperatur. Bonis & doctis
aliae ****

Desunt multa in m. s.

***** Accipis ? legem quidem accipio,
respondet subridens , omen non capio ;
nam te amicam , soror , non inimicam , ca-
pere volo. Ad quam flexit me scurrilitatem,
amentia pueri , flagitium vocas. Ludus est.
Ut ut sit , accipio legem. Sed iram averte
omnem à puero ; in me converte. Videro,
reponit Iuditha. Consobrino natus è con-
cubina venusta puella odio mihi esse non
debet. Nec aheneum mihi pectus. Id unum
jubeo , jubenti ut præstes obsequium , mi-
hi quicquid tandem in mentem venerit.
Præstabo , inquit Lucia. Curabo omnia ,
subjicit Iuditha ; nec tibi time à marito.
Silvas amat , non nuptias. Impigro vena-
tori Cephalo non multus , scio , Procris
sux usus. Fibulam volo induas. Uberes ad
rem manarunt ex puellæ oculis fletus. Et
mitescere sibi sensit Iuditha ferum animum.
Dejicit symphata lintea. Ut verò apertas
vidit opimas juvenilis corporis venustates ,
O Venus aurea ! exclamat : nec plura. Post
paulo vocem recepit. Sosпитabit misera lu-
no , ait. Ignosce soror , dicebat Lucia , linque
meo me sexui. Quæ scemina sum , nisi cum
fibulæ visum crit , scemina non ero ? igno-
sce , bona soror. Abscesserat Manciania ; & puer ,
quàm bella es cum tuo mœtore , Lucia soror

mea, & Hebes soror? ait Iuditha. Vis mea esse? si eris, & mea non ero. Volo, reponit Lucia, sed infelicitatem meam novi, & tuam duritiam. Osculum flenti fixit Iuditha. Mollisti; inquit, saxeam pectus. Hac ex caute non igniculos procudisti, sed amoris incendia: impegit osculum, & nos hausit calores. Hoc solum rogo, subjicit, ut me ames, & Ioannem habeas odio. Servi mihi servitutum: servitute hac tibi emeris regnum. Promisit Lucia se facturam quæcunque vellet fieri. Et hac tecum nocte cubabo, ait Iuditha. Vir tibi ero novæ nuptæ.

Oct. Ah! ah! ah!

Tull. Et tota nocte puellæ lectum suis implevit furoribus, mille millies suavia dedit: subagitavit indefessa, & incestis vexavit tenera membra manuum deliriis: sub lucem excessit. Sequentibus diebus Ioanni non visa est irasci, sed misero vetitum ad Dominam ire. Igitur dolore consciebatur, & peribat. Convenit Manciam. O Manciam, inquit, insaniebam. Verum te amo. Veniunt in amplexus, & hi via fuere Ioanni ad Luciam complexus. Me, Manciam, mea lux ira enecat, emorior. Me igitur ingrata illa & perfida pestum dederit & peribo inultus? Non peribo si voles, vivam tibi: favebo, reponit Manciam; sed quid agitas consilii? quid paras? volo superbam habere in potestate, calcare malè in luto. Non satis intelligo, inquit Manciam, quid id sit
quod

quod exegitas. Vis fortè calcare in lecto,
non in luto? Malim, reponit Ioannes,
cum Tisiphone, cui lutea, inter inguina
stygius hiat bufo, concumbere, cum Cha-
ronte rem habere. Iura ergò, ait illa; juro
infit, per omnes Deos, per omnes Deas,
per te etiam juro, quæ Dea mihi eris maxi-
ma, si faveris. Favebo, nec dubites. Ope-
ram laudabis meam fidelem & industriam:
scio. Si quid in te est animi, per Venerem,
odisse haram audebis, quæ te tenet tam
malè animata ***

Desunt quedam.

**** artem elusi arte hera. Obliqua mihi
cundum erat via ad felicitatem. Ingeniosè,
mel meum, reponit Lucia: me quidem
amat Juditha & excruciat, quam odi, sce-
lesto amore. Fūrit, sed operam perdit. Co-
lubris potius velim benè. Arrigebat incen-
sa tentigine puero, arrigebat liberaliter.
Vidit Lucia devoranti oculo. Fugit anima
mea à me, mi anime, inquit, fugit ad te. Of-
culis puerum petebat. Et ego emorior Domi-
na. In tuto sumus, ait Joannes. Rubore offu-
sus est puellæ vultus. Cœpit intremiscere &
pavere. Exige à te, infit Joannes, pudorem
hunc ridiculum. Patere id monstri pilo con-
figam. Subrisit Lucia. Finge tibi cum Ado-
nide Venerem. *****

Desunt multa in M. S.

**** Nupsit Margaris, ante hos dies, Comiti Emanueli, divinæ indolis & formæ puella. Digna erat quem amaret Robertus; & ignovissem, puto, si amasset.

Tull. Et si læsi scirent ignoscere amores.

Ost. Incredibili superat sagacitate; & solertia matronas omnes, vel ætate provectiores & æquales pulcritudine, vel celeberrimas forma. Sed ea est humanitas, affabilitas, bonitas, in magna fortuna, in eo splendore, ut omnium ore laudetur. Hæc, herclè, Ludovicus Vives, dicendo, & docendo virtutes, ut & primas patrando voluptates, instillavit teneræ. O natam feliciter, vestris sub stellis, ô Apollo! ô Venus! Margaridi & Roderico multus literarum amor; & favit genio & ingenio, magna cum cura, Catharis Herrera mater. Erudiendos credit hominum nostrorum longe doctissimo Ludovico. Placuit præceptori vehementer puella, & efflictim amavit. Pudebat virum magnum, sed & juvabat: & nolebat & volebat. Quid faceret! amant etiam qui nolunt, immo quas nolunt: libera non est amoris optio. Aberat mater, timebat nihil natæ; nec a Ludovico cavebat. Solam domi reliquerat soli: & in ea regnabat domo venerabilis vir miraculo litterarum. De humani corporis structura fortè edisserbat. Incidit ut de corde doceret. Hæc est, dicebat, hominibus mirabilis omnium sedes affectuum. Hic amor nascitur, hic odium. Hinc originem ducunt mala & bona.

na. Hinc strages & cædes, quibus humanum, ante diem, genus vi perit illata: hinc sexuum, per amorem, affinitas, qua crescit & propagando sobolescit. Præstare putas amorem odio, Margari? nec sanè odii, respondet, ad hanc diem, nec amoris agi me sensi male suadis consiliis, quæ bona & pura sum. Sed ad eam, refert Ludovicus, pervenisti ætatem, in qua profectò cæco incalescunt igne venæ benè valentibus. Atqui optimè vales. Et amas, noli erubescere, Emanuelem Comitem, adolescentem suavissimum. Amas, Margari, amas, & gaudeo. Amo, reponit, quem mihi mater optima legit maritum; si negem, mentiar: quod alienissimum à moribus, quos infudisti, meis. Enimverò, subjicit Ludovicus, amabis præterea nihil, odio me habebis? non habebo, ait illa, & amo te vehementer. Ingrata sim ni amem. Ergo si & ego te tam pulchram, tam ingeniosam vehementer amem, infit Ludovicus, probro non vertes? Non vertam, respondet, gratias agam, & olim faveant superi, referam diligenter. Dum diceret supervenit Rodericus. Mutat sermonem Ludovicus. Affectuum (passiones, vulgò vocant) inquit, in corde quædam velut est officina: & in medio cerebro mens sedem habet. Pars est compacta, glandulam pinealem dicunt. Omnia mirabiliter. Evolant perpetuo illuc è corde subtiliores sanguinis scintillæ: spiritus vocant, & sensuum ope & operâ, ut è se est, consulta men-

te agitant & movent. Quos temperat mens affectus, probat virtus & honestas. Rebel- lantes & perduelles damnat virtus & hone- stas. Quis damnet bonus, odio haberi, à quibus injuriis afficimur, & contumeliis? Quis non laudet, laudari & amari, à qui- bus amamur, & augemur beneficiis? Intel- ligo; reponit Margaris subridens: nec erit quod meritò jure ingrati unquam animi vi- tio insimulet, si mea me spes non fallit. Po- stera die cordis & cerebri, atque pectoris ex- tima, & intima, velut ob oculos eruditæ puellæ, longa narratione, posuit. Sed, quæ tam prope abes à nuptiis, inquit, divina Mar- gari, tua, per Venerem, interest, situm, figuram, & munus partium nosse, quarum præcipuus, & suavissimus, in sacris Hyme- næi usus mortales æquat immortalibus. Nam & viri, & fœminæ, voluptate, quasi mer- cede objecta, impelluntur ad nuptias. Li- berè exequutus est prurienti sermone, pru- riginosam hostiam. In propatulo vidit nu- dum Margaris Hymenæum, & arsit. Ure- batur puellæ pectus nova libidine. Agnovit Ludovicus virginis amentiam, & ipse insa- niit. Qui tibi, dicebat, heros, heroidi virginitatem eripiet, excutiet, næ, Margari, love mihi videbitur beatior. Quo pretio vœniisti Dea mortali? quæ merces in terris tanti boni? me infelicem! meliùs Dii & ego, refert illa, favebunt superi, & favebo. Fa- ve tu Margari, ait Ludovicus, si faveris, favebunt superi, vel nolentes. Erubuit virgo,

virgo, & obmutuit. Nempè, quæ nequidem vis verbum dare, quid à te sperem miser? subjicit Ludovicus. Verba non dabo, reponit Margarit. Sed quid vis me facere? ô forma! ô juventæ flos! suspirium misit. Me superis æquas, inquit Ludovicus. Silebat puella, & oculos tenebat solo fixos. Eburneos tegebat humeros amiculum bombicinum aurea innexum fibula, præter indusium interius nihil erat vestimenti. Liberum pectus, libera ad mammas via. Veneris cæstro percitus, & hanc, & illam,prehendit impotens parvam, marmoream, micantem: hymenæo libat basio. Quid id verò est? ingemit virgo; & uberes rigarunt lacrymæ ora. At enim odio tibi sum, Dea mea, dicebat Ludovicus. Non es, responder, sed nolo dare. Non tamen pugnabas, subjicit Ludovicus. Nolo etiam negare, ait illa, quid tibi vis, cara virgo? dicebat Ludovicus. Nec dare vis, nec negare. Negas sane, si nec vis dare. Et æstuantibus verbis calidas miscebat basiationes. Nam si dederim, inquit Margarit, meretricium id erit obsequium. Si negaverim improbè ingrata sim. Intellego, intelligo, exclamat Ludovicus. Vis, si vir sim, vim inferam; non vis quæ casta es, vitium offeram. Ad hanc diem, reponit Margarit, ne turpis quidem cogitationis umbra animum meum attingit. Non puriores solis radii, quàm mihi mens & anima. Scio, ait Ludovicus, purissima es puritas. Dicens amiculum, & castulam,

lam, solutis fibulis amovet; male pudorem, quæ supererat tuebatur interula linea, nubecula. Flebat Margaris, nihil contra conabatur. Erubescibat, impallescebat: nihil prætereà conabatur. Erat in angulo lectus, humilis, unius capax, sericeo opertus velere nigro. Abigit illuc, pedo minax Venero, oviculam intremiscentem Ludovicus. Dionæ carior non ita fuit Pastor ille ab Amphryfio. Ergò sede in lecto, Dea mea, ait. Sedit: post collocat resupinam in mediis castris. Sictorum vocabat. Nam hoc modo bellum geritur, conferitur pugna, dicebat. Me miseram, ait Margaris. Parce pudicitia. Si amas, parce pudori: Quid feci infelix? Quid tu verò non facies? verè perii. Faciam sanè, respondet Ludovicus, superum ut invenias vitam in amplexibus meis, ego in tuis. Interim revolverat interulam ad summum pectus. Patuère sexcentæ venustates: apparuère libidine furenti mille Veneres. Ad miraculum pectus, alvus, femina, pulcra quæque. Intumescebat molliter libidinis agger. Rimam, qua iter ad cælos, non videres. Lineam diceres Apellis ductam penicillo, qua protogenem vicit. Nunc cernendum bello, ait Lodovicus, cui dederint Amores Imperium hujus arcis. Et ecce produco è castris meas omnes copias. Demittit subligaculum, & arma intentat virilia prætrepidæ virgini. Scilicet arrigebat magnificè ad pollices novem: sed crassitudine exsuperat. O mater! exclamat Margaris, me pu-

tâsses,

tâsses , cara mater , huic fati obnoxiam in-
 dignationi ? me consceleratam ! jam nulla
 sum. Nugæ , meræ nugæ , inquit Ludo-
 vicus. Macte animo , Dea laudabis , scio,
 & triumphabis , gaudio delibuta summo.
 Miratur femina potiorem & sacram libidinis
 partem. Attrectat pubem , crispam , se-
 riceam , quam videbatur ipsa sibi Venus suis
 nevisse manibus. Dispicit bibentibus Vene-
 rem oculis : diducit cadurda : igneam ten-
 tat solers rimam micanti digito , suo sub pur-
 pureo flore , inquit , recubantem video pul-
 cram virginitatem. Euge virginitas. Quid
 enim verò sedes isticiners , & otiosa ? Apa-
 ge , inter ineptos laus inepta. Quid heram
 fatigas meam , hostis generis humani , vio-
 latrix perpetuitatis , fraudatrix amorum ?
 Moriere. Cæsam mactabo : nec mora : ef-
 fusus in gremium puellæ , nervos contendit,
 spiculum vi mittit. Diffunditur tenera & de-
 licata : infremit , suspiriumque dat altum
 & clamorem sonorum. Nam irrumpit im-
 petu , non leni irrepit illapsu in adyta Cupi-
 dinis fervidus hymenæus. Læta gessit intro
 Cotyto , & salaciam mover. Quid plura ?
 Virgo cæditur pulcra , reviviscit pulcior mu-
 lier : facta est uxor. Subagitabat accerrimè
 Ludovicus. Illa nec commovebatur , nec
 quicquam conabatur. Diutiùs tamen tempe-
 rare non potuit sibi à favore. Subindè mittit
 gemitus , sed quales amat cevens Amor , cre-
 bros , anhelos : patrantes attollit oculos ,
 & marmoreas vibrat nates amens. Deficio ,

inquit : Quid id est intemperiarum ? Exeo ex me. Dum dicit , longo resolvitur effluvio : sensit resolvi Ludovicus , & favit : Venus bona ! cum cogito , mea Tullia , tot voluptates , accenduntur , cæco mihi æstu intimæ medullæ. Nunquid & tibi ?

Tul. Insanio , inepta , perge dicere. Placet mirificè hac fabula.

Or. Concussiones redintegrat spissas & rapidas , indulgens læto operi maritus. At post paulò colliquescit ipse , & delinificis libidinis rivis puellam mulcet in abdita pruritus vena. Furit Margaris. Restagnanti mergitur pudor omnis voluptate. Osculatur , amplectitur. Hac illac brachia , crura , tibias , lumbos jactat impotens. Sic solent quos adurit febris in lecto ægros. Nam , qui cevent & subant amantes in lecto sani , ardent & febri , ô amor , sed tuâ irrequieta & tamen placida. Uno omnia verbo , Tullia. Voluptatem alteri creavit alter , quæ summa est etiam Jovi & Junoni Diis summissis : optimè Ludovico cessit. Non meliùs Senecæ navanti Agrippinæ operam , non meliùs Nasæoni Juliam Augusti subigenti. Quid rides ? immo non meliùs unquam Lampridio tibi anhelanti , & sudanti. Hoc præludio initiata es , Margaris , nuptialibus sacris , dicebat Ludovicus. Nam crastina die pactis nuptiis , confliget Manuel tecum , nova nupta , vero duello. Nunc sane , hominem tulisti , cara Margaris. Asellum verò feres. Adolescentem , cetera optimum & suavissimum , vo-

eare equidem solitus est Onofandrum Ro-
 dericus patruus. Arrigenti increfcit mutinus
 ad pollices quatuor fupra decem. Monftrum!
 & intumefcit ut mulis videmus. Monftrum!
 fcio, ait Margaris & monuit periculi Juftina.
 Cruciabor, fed & dixit fucceffuram cruce du-
 plo majorem voluptatem. Videbo, & be-
 ne fe res habebunt, reponit Ludovicus: Nam
 habiliffimum tibi corpus. Sed animo fer for-
 ti & conftanti ferendum quicquid erit. Et
 feram, ait, nam forem Juftina efle dixit
 fibi exilem, & gracilem, nupiffie tamen
 viro membrofiori, ut dicere folita es, Tul-
 lia, æquo & equo. Sed tu mihi, Ludovice,
 mirificè placuifti, non ita placebit Manuel;
 ne dubites. Et places unice mihi, Regina
 mea, refert Ludovicus. Nihil præterea ha-
 beo in vita quod cupiam, fi te habeo. Ha-
 bebis, dum vixero, reponit Margaris. Præoc-
 cupafti amores meos: Auferet nullus homo,
 nulla ætas. O me beatum; ait ille. Abfint
 bona omnia, defit favens fortunæ aura. Ad-
 fis tu fola, mihi fatis erit opum, fatis bo-
 norum. Suaviis dicens laceffebat repetitis
 puellam; pugnat & redditis puella bafis.
 Concurrabant & hinc & illinc refurgentes ad
 libidinem animi. At enim volo qualis efle
 debeas mihi, qualis marito, ait Ludovicus,
 nescia ne fis, Venus mea, felicitas mea.
 Coronis id erit aurea monitum multifariæ
 eruditionis. Principio fuafum habeas tuo in
 te repositam efle marito fuam felicitatem;
 tuam tibi in me. Si fuafum habebis; feres
 mariti

mariti amorem ; optabis , ardebis meum.
 Libera sint inter nos voluptatum commercia,
 joci , lusus , libidines. Exige pudorem cum
 mecum eris , pelle metum. Sed colludenti
 cum marito summa sit pudoris , qualem ma-
 tronas decet , cura ; sciat pudere te patien-
 tiæ , pudere obsequii. Pudeat atque adeò &
 mariti. Metu & pudore coerce moros sensus,
 & frena libidines. Sentiat cui omnia in te fe-
 ra licent connubii lege , verè nihil per te lice-
 re. Sed si me amas , non fines prima altera-
 ve nocte , cupidum beari Juvenem pleno gau-
 dio : id mihi erit instar pleni gaudii. Addi-
 dit & alia multa , & basiationes innumerabi-
 les , incaluere : viden , dixit , mea Mar-
 gari ? penem jactabat rigide tensum : offu-
 sus est rubore puellæ vultus , & quid subrisit
 pruriginosum. Eloquere , Hercle , quid
 judet amicæ mens Margaridis de amica fieri
 mentula ? Eloquere ; sed liberè ; sed merce-
 triciè. Volo , reponit cachinnans , quæ
 coram puella tua tam insolenter gerit se , &
 pudori facit injuriam virgineo lascivians , te-
 nebricosum trudi in carcerem. Tollit cachin-
 num. Enim verò trudetur reponit Ludovi-
 cus. Acquiescit ultrò pulcra mentula senten-
 tiæ , amore pœnæ. Veni in carcerem su-
 perba mentula , veni serva pœnæ. Volens
 subit illa suoque nisu , in cæcum cœci amo-
 ris carcerem. Cetera quis nescit ? Lassi re-
 quievere ambo. Moriar , dicebat libidine
 Margaris amens , ni te ipso plus Amore
 amem. Nempe tam pulcra in rerum natura
edo-

edocuisti , quo laudatior fierem : & nunc
 usum edoces vitæ , usum mei , quo sim bea-
 tior. Nollem participem fieri unquam Ma-
 nuelem tuæ voluptatis , siquam à me cepisti.
 Uni vellem addici tibi , nulli præterea homi-
 ni. Sed omnium quæ mandasti , faciam
 scias fuisse memorem. Rem facerè inficetam !
 cum perducta est ad genialem thalamum , di-
 xit caput sibi dolere. Sanè refert mater ri-
 dens , & dolebit ante horam , mea ni me
 spes fallit , pars ludicra vero dolore : nam
 quid fictum prætexis dolorem amentiaæ tuæ ,
 nata ? petiisti à marito hanc condonet timo-
 ri tuo noctem. Te stultam ! sed enim quid
 times væcors ? discindet , non occidet. Ju-
 nior eram quàm es , quum passa sum gravio-
 ra quàm feres. Duodecimum non excesser-
 am annum. Bene habui. Obsequere ma-
 rito ; benè habebis. His dictis reliquit nu-
 dam in lecto. Sed sericeum induerat sibi su-
 bligar , & ab omni consuerat parte , nequa
 ad se via esset hymenæo. Venit Manuel , of-
 culum dedit indignanti. Manabant lacrimæ.
 Quid fles , mea libido ? ait ! Invides mi-
 hi meam felicitatem ? Juret servos abscede-
 re , cereos vetat extinguere. Post expansis
 puellam ulnis complectitur resupinam. Pu-
 gnat illa & refugit. Arrigebat exutis adole-
 scens vestibus : vidit puella , vidit & lethum.
 Horruit , nam intimos , dicebat apud se si-
 bi , transadegisset vulvæ sinus : perfregisset
 viscera : sed in tuto sum. Subinde attrectat
 Manuel mammas quales optasset sibi Venus è
 con-

concha nascens. Repugnabat. Post interfe-
 mineum & femina petit : loricata invenit.
 Miratur , indignatur , subirascitur. Quid
 faceret ? consilium capit ab ira. Quid verò
 sperabas opis ab hoc , ait , genere munimen-
 ti ? Et momento perfringit. Nec vi multa
 opus. Fellerat Justina Dominæ ineptam ma-
 levolentiam. Conqueri Margaris , & suc-
 censere. Conscendit Manuel. Quid me ve-
 xas , ajebat illa ; vitam adimes priusquam
 pudicitiam. Pugnis petebat anhelantem. Ni-
 hilo tamen minus urgebat opus , amantis fu-
 rore. Et aperuerat , post concertationem ,
 ad summum bonum viam : prope aberat à
 Victoria. Mentis impos illa , cum sensit
 deficere vires , unguibus impactis impetum
 facit in ora incubantis , & foedat vulnere.
 Tunc ad rixam & ad iras ventum. Exscen-
 dit è puellæ veredo indignans adolescens ; fu-
 git è lecto puella. Alter alteri infensus. Au-
 diit mater & accurrit ira sævientibus. Vidit
 in angulo sub aulæo latitantem natam ; &
 ad thori interius latus inspectantem in specu-
 lo læsam faciem generum , & frigida lavan-
 tem. Bona Venus ! exclamat , quæ hæc est
 hymenæi facies ! quæ sunt intemperix ! Sic-
 cine , ô Fili ! ô Nata ! nuptiâs facitis , &
 amatis alter alterum ? quid video ? Non uxo-
 rem dedisti dulcis mater , refert Manuel , ti-
 gridem dedisti. O Hymen ? qua fati libidi-
 ne , quæ ante horam puellarum flos erat de-
 libutus , mutata repente est in lævam tigri-
 dem ? Certè nullo meo facto. Vide mater ,
 qui-

quibus faciem notis inscripsit. Excandescit matrona, agedum, excetra, ait, ubi natam deposuisti meam, dulcem, obsequentem, bonam? Certè non es. Sed impunè non feres. Pœnas dabis. Natæ ignosce mater, inquit Manuel; ignosco ego uxori viri. Malim emori quàm ab ea si quicquam exegeris pœnæ, quæ anima mea est, quam perditè amo, vel ingratham. Quid verò ais, improba & vesana? refert mater. Quid respondes? peccasse fateor, mater, & vehementer pœnitet, inquit Margaritis. Veniam peto supplex. Ignoscite huic furori, qui meus non fuit, sed fati. Et ignosco, subjicit Manuel. Sed quis ego sum qui ignosco Reginae meæ? si verò quid ego deliqui in te, nollem dictum, nollem factum. Fregit protervam liberalis sermo Margaridis contumaciam. Sine mater, inquit, reconcilier cum marito mea opera, non tua. Placabo, spero; redibo in gratiam. Abi amabò, cara mater. Vis prostem nuda oculis tuis? Obsequar jussis tuis, obsequar mariti, aut libidini, aut amori. Ergò exeo, nata, reponit mater. At tuo vide fungare officio, ut conjugem juvat, ut honestam decet. Illico in complexum mariti, ut erat nuda, volat ingenuæ puella indolis. Osculatur, veniam petit. Agedum, inquit, quam voles ultionem cape à rea, dulcissime Manuel. Nullam deprecor: fovet ille suspirantem, in sinu. Quàm verò, ait, si melior sim, quam fuisti, capere velim, præter oscula, & flo-

florem juventæ : demum sistit ad marginem
 lecti amantem , & amentem. Omnes legit
 oculis omnium venustates membrorum. Lau-
 dat , miratur , stupet. Invenisset in una
 Zeuxis , quam in pluribus quæsit , sum-
 mam pulcritudinem , & Venere dignam. At-
 trectat mammas , pectus , femora. Lubri-
 ca nates manu tentat , & bonam partem. Con-
 sentiebat Margaris , nihil negabat , & tan-
 tum non dabat. Incallescit aspectu adolescens ,
 incenditur tactu. Omnia delectant & gaudiis
 implent , quæ qualia sint non assequatur ex-
 cogitando , qui non amat , aut non amavit.
 Surgit interim mentula ad participanda gau-
 dia. Moræ impatiens , exiliebat , subsilie-
 bat. Admoverat Manuel puellæ lævam : im-
 palluit , & gemitum misit. Hæc te assur-
 gens , ut vides suavissima Margari , & in-
 flammescens , ait Manuel , de meo in te
 amore , cui nihil potest adjici , quo major
 fiat , mox mox , hera mea , faciet certio-
 rem in intimis præcordiis. Depluet omnes
 tibi voluptates : post paulò amabis , nec du-
 bites , & Venerem & me. Certè hac som-
 num nocte non videbis. Sed Jovem videbis.
 Multam ad lucem saltabimus hilari tripudio ,
 cum Venere & hymenæo , choream ducente
 Priapo. Res verò agetur intrò festiva in spe-
 læo infantis vulvæ ; medium induerat digi-
 tum. At , cara Margaris , cor meum , lux
 mea , mitte te in lectum & compone duello.
 Fave Veneri , tibi ut faveat. Erubuit virgo
 & suspirium dedit. Momento resupinam oc-
 cupat

cupat , telum vibrans quale in Omphalera
 Hercules , contentis , ut maximè potuit ,
 nervis in teneram adigit. Nec compages re-
 sistit , vi arietis disrupta est impacti. Alte
 infixum est telum , & hæsit. Clamorem edi-
 dit virgo. Erat ad thalami fores mater : ut
 audiit , ut sibi placuit ! Perge , mi gener ,
 perge inclamat alta voce. Ulciscere injurias.
 Nulla te tangat miseratio , scias te maritum ,
 sentiat se uxorem. Repetit Manuel hoc ani-
 mosior classico pugnam ; repetit & vocifera-
 tionem puella. Demùm in misellæ viscera ,
 diro fulminans nisu , telum abdidit. O ma-
 ter , clamat Margaris , O mater , fer opem.
 Ecce emorior mater. Nequicquam fletibus
 miscebat querelas. Amoris fervebat opus
 adolescenti. Fervebant & motitatione celeri
 & spissa crispantes , & ceventes nates. Eju-
 labat puella. Manabant ex oculis lacryma-
 rum rivi. Comprimitur , permolitur egre-
 gie. Subinde sensit è subagitantis mobili-
 bus lumbis ferri impetu in sitientem vulvæ la-
 cum torrentes libidinis rivos. Summa vi ir-
 ruens adigit ille altiùs telum : incusso contre-
 muit vulnere puella. Gemendo vocem sustu-
 lit. Nec hilum mora est ad libidinem. Defecit
 adolescens. Intrat cum Justina ancilla mater.
 Senferat resedisse furores ; silebat Margaris,
 lectus non perstrepebat, silebat. Nunc agnos-
 co , Margari , ait , prolem meam. Red-
 didisti mihi natam , cum uxorem viro: Gau-
 deo. O mater , inquit Margaris , virum
 non dedisti : hominem putabas , mater , cui

noveras partem esse aselli ? Risit mater , risit & Manuel. Et hæc aselli pars respondet Catharis , aptè , nata , convenit puellæ parti. Spera : caro emenda tibi erat , (sic Amores voluère) voluptas summa. Tunc duas virgini dedit nuces saccharo conditas ; quatuor Manueli. Nam tibi , mi gener , inquit reficiendæ vires ; & nervis opus habes. Componebat interim lintea disjecta & turbata. Justina ingemiscit. Quid ingemis , ait Catharis. Quæ hæc est perniciès ? Vide , Domina , inquit Justina , crudelem virginis tuæ cædem. Multo videt sanguine conspersum linteum. In virgine rubra , inquit , video virginem meam castam & puram : Et meliùs in cæ læ virginitatis strage natam agnosco. O mater , ait , Margaris , pollicita eras nuptias , & mihi & tibi : sperabas nuptias , laniena fuit. Osculum dedit mater. Forti , ait , sis animo , & eris quæ memor officii eris. Et tu mi gener , fortiter feri , & feries fortiter , qui amas , & juvenili polles robore. Post exiit. Complexu puellam fovet Manuel. Da veniam , hera , inquit. Pugnandum sic fuit heroi tuo , tecum heroide sua , & in castris tuis pugnanti. Et do , respondet. Dolorem intulisti per amorem. Non ita si minus amares graviter præliatus esses. Sed & habeo quo me consolor. *Referemus ambo noturni vulnera prælii.* Coiverant autè in nobis , respondet Manuel , animi , quàm corpora. Sed , uxor mea dulcissima , si me amas , dubitas te amari ? interrumpit Margaris , marito

rite suavissime ? si dubitas , enecas. Eni-
verò , si me amas , quicquid voluero , repo-
nit , accommoda desideria tua meis libidini-
bus. Accommoda , & corpus istud Dionæum ,
pulcrum , vegetum. Faciam , responder ,
& gratificabor voluptati tuæ : sic ictum fœ-
dus.

Tul. Per Venerem ! Adonidi subantem ?
Sedes est Amori regia genialis lectus , in quo
vir & mulier cubant. Regnat in ea sede sum-
mo Amor imperio. Nam , cùm arrectam in-
tercepit manu mentulam , & pro sceptro can-
dentem , jactat , & minio rubentem , omnia
parent ; etiam dissidentium corda parent.

Oct. Roseis in labellis legebat suavians
odoros Manuel ambrosiæ rores. Sic in Hy-
metti montis thymo , & floribus circumvoli-
tantes legunt apiculæ mel , & favos , cœlestia
dona. Exugebat mammaram suaveolentia
fraga. Marmoreas & micantes levibus mul-
cebat alapis nates. Cunnum inducto indice
solicitabat subactum ; & pavido indicebat bel-
lum. Novos ebibebat ignes. Ignescere cœ-
pit & Margaris. Intumescit generosa mentu-
la , & subsultat. Impulit in puellam , ac si ebur-
nea esset , rigidam , ac si fulmen è cœlo missum ,
candentem. Risit Margaris animos capiens ab
insultu. Ergo nullæ tecum , mi vir , induciæ.

Bella mihi , video ; bella parantur , ait.

Amore , ardeo , inquit Manuel ; compara te
pugnæ , Amazon mea Penthesilea aperi Ve-
nereum

nereum campum. Dubitet Venus cui laurea
 debeat : sit inter te & me in suspensio & in
 incerto victoria. Infilierat in puellam : pri-
 mo alterove concussu immerferat mentulam
 in hymenæi venam. Hic, ait, cibus est Dea-
 rum : bene est, vorasti, cœnabit opiparet
 jejuna ; & famem sedabit Dearum cibo. Su-
 bagitat, nec Margaridi male erat. Se etiam
 momento sensit moveri ad libidinem. Dat
 suspirium venienti prurigini, & osculum ce-
 venti Manueli. Ille concutit, & vi urget.
 Mox largo deficit puella effluvio ægre ani-
 mam reciprocans sub acri equisone, dum cur-
 rit ad metas. Deficit & post paulò Manuel
 venereo irrorans opobalsamo. Repentè mu-
 tata est in aliam Margaris. Lumbos sustulit,
 osculatur ; amplexatur : iterum diffluit libi-
 dine. Mirata est se tam citò & tam longe à
 pudicitia descivisse. Fraudem factam sibi cre-
 didit. Veneris cunnum sibi inscienti cum suo
 esse commutatum credidit. Non suo his esse
 usam in ludis credidit. Nesciebat se tam sa-
 lacem. Nam intra novem horas decem pere-
 git suo in agone, cursus, indefessa. Ab ea
 nocte libidine furit. Quærenti Ludovico ut
 marito tam mirabiliter mutoniato sufficeret,
 respondit sibi quidem maritum non sufficere.
 Itaque nullam noctem, nullam diem cœli-
 bem duxit. Noctu Manuelem, diu Ludovi-
 cum bellando confecit exangues. Ante duos
 tantum dies cœpit Veneris pigere. Matrem
 rogavit liceret scorsim à viro, aliquot per
 noctes eubare viduam. Tam forti Athletæ
 ne-

negavit esse se parem. Obtinuit mater. Nuptiis (nam mater retulit) malè dicit ; virginem innocentiaë , & quieti benedicit. Ride , Tullia , per innumeras fututiones ad pudicitiam rediit.

Tul. Commoda via ! ah ! ah ?

Desunt multa.

*** Et hic me error , dicebat , impulit in amorem. Credebam bonam , urfa est ; castam , lupa est. Mutata igitur mente , etiam mutavit amores. Suis Joannem reliquit intemperiiis procacem , libidinofam , impudentem. Ad Clementiam convertit animum & amorem , bonam , honestam , ingeniofam. Placuit excellenti matronæ præstans juvenis. Sed volebat amorem Clementia , voluptatem nolebat. Volebat diligi , nolebat subigi. Contabescebat Padillius mentis ægritudine ; & ferebat molestè Clementia amantem perire. Solabatur , ut poterat , dictis , & officiis. Si me amas , inquiebat , scelere non contaminabis. Amasti quòd bona essem , quòd casta ; non amabis , si bonus es , cum malam scies & impuram mutatis moribus. Antepono sanè honestatem caducæ huic vitæ. Non viva , si honesta non vivam : fatius est mori : At tu : (quod alii vulgò non solent homines stulti & spurcitiis inquinati (ama ingenium meum , ama mores. Dictis miscebat oscula , sed sicca , sed frigida , qualia Philistæa Socrati fratri. Vis me

me mori , reponerat Padillius , sævæ pro-
bitatis tuæ victimam ; Cadam lubens. Nam
quid honestatem prætexis crudæ sævitiae ? Sci-
licet putas amantem honestè posse occidi.
Cum nihil proficeret precibus & querelis , in-
cidit in morbum : judicavere arioli medici le-
thalem. Abdita causa dubii quibus opi essent
remediis imprecabantur Jabalum arti suæ nu-
gatoriæ. Flebat Remundus cognatum tam
præclari meriti in ipso extingui juventutis flo-
re. Flebat Clementia , quæ se sciebat juveni
intulisse lethum. Vult Remundus ægrum in-
visat. Nam de Clementia, dum vi morbi con-
flictatur , obmurmuraverat nescio quid , ac
si haberet quod cum illa communicatum vel-
let. Ut videt coram adstantem , & lacrymis
rigantem ora , subrisit moriens. E cubiculo
jubeat excedere qui convenerant. Non tanti-
sum , inquit , divina Clementia. Quid mit-
tis fletus ? obsequor volenti : jussisti mori ,
& ecce morior. Non jussi , respondet illa.
Immo , si quid est mihi in te imperii , jubeo
vivas. Si non vixeris , vitæ miseram tædebit.
Curram ad mortem. Fugiens è vita sequar fu-
gentem me. Vive , mi Padilli , si mortem
me non vis operere , quæ tua , ut dicebas , vi-
ta sum , mi amor : habebis faciliorem : erit
quòd me laudes , & vitam. Osculum impe-
git & eripuit fatis. Repentè recreatæ ægri vi-
res , & vis morbi contusa. Recepit pristi-
nam valetudinem ; & paucos post dies stetit
in pedes. Lætatur Clementia , & gratula-
batur. At enim , dicebat Padillius , promissa

sa vita, revocasti ab styge, nec haecenus vi-
 tam vidi. Scis quo me pretio redemeris à de-
 speratione. Non amore lucis, lucem video.
 Objecisti spem meliorem. Rogabat misere-
 sceret, aut morti redderet. Eludebat illa &
 vana spe lactabat cupientem. Aberat Remun-
 dus ab octo diebus : & contigit à Carolo Im-
 peratore evocari Padillium. Legioni præfe-
 cerat Imp. opt. max. juvenem generosi & or-
 tus & animi, quam in Italiam mittebat. An-
 tequam proficiscitur convenit Clementiam :
 solam in cubiculo invenit, & volentem, no-
 lentem opprimit. Conflictus acer & quater
 repetitus : nox diremit duellum. Vide, O-
 ctavia, quid honesta in muliere virtus possit,
 & laudis amor. Postquam exiit Padillius pœ-
 nituit facti. Delictum vidit, quo corpus &
 animam inquinarat, & exhorruit. Quid fe-
 ci scelesti ? quid passa sum infelix ? dicebat
 cum animo suo. Væ mihi ! quæ à sublimi
 honoris gradu, in quo lucebam, dejeci me
 præcipitem, cum alienæ subjeci libidini. Væ
 impurata ! Audebo cœlum suspicere ? Au-
 debo lucem videre sceleris mei consciam, &
 velle videri ? quò fugiam ? sed me misera non
 fugiam. Ero ipsa mihi & contumelia, &
 supplicium, quocunque iero. O numen,
 honestas, meum ! qui me ferre potero, non
 ferendum catharma ? mortem facilius fe-
 ram. Moriendum est, morti se damnat.
 Reliquo die abstinuit cibo, & noctem egit
 insomnem, collachrymans, gemens, eju-
 laus. Postera die venit Padillius : sedebat in

angulo Clementia : flebat , pugno tondebat
 pectus. Mittite ô Superi ! dirum hoc in ca-
 put ; dicebat , trifulca fulmina. Levate
 aspectu luridi monstri cœlum atque terras.
 Ut prope factus est Padillius , siluit , & tur-
 batum continuit pectus. Quid verò , in-
 quit ille , video infelix ? Reddidisti vitam ,
 ut tolleres , ô vita mea Clementia ? Quæ
 hæc est mutatae mentis male sana libido ? vo-
 luit & verbis oscula addere. Torve respexit
 Clementia & indignans repulit. Me incestasti
 nequitiis tuis , venefice , inquit ; & vive-
 re vis ? Emori satius est. Si morieris , re-
 ponit Padillius , habebis comitem : ne du-
 bites. Ergo , sic illudebas credulo ? Revo-
 cabas à morte , scilicet , ut crudeliori mor-
 te perderes ? At vide spes mea , ad sanio-
 rem ni redieris sententiam , ni cesses perniciem
 in te quamcunque moliri , tuis ecce ego in
 oculis , hoc me pugione confodio. Nuda-
 verat pugionem. Metu perculsa Clementia ,
 cave , cave , inquit , mi Padilli , tale in
 te quicquam cogites : vivam & bona promit-
 to fide : sed nec tu negabis mihi quod etiam
 flagito ne neges. Non negabo , ait Padillius.
 Promitte verò , replicat Clementia , & jura
 te non negaturum. Promitto , refert , &
 juro per Deos & Deas omnes. Si fidem fefel-
 lero iratam te habeam , Dea mea : nam ma-
 lim habere iratos Deos , & Deas omnes. Vo-
 lo deinceps , reponit Clementia , amemus
 alter alterum affectu fraterno , honesto amo-
 re. Hæc si Padillius & ægre tulit. At enim,
 adjicit

adjicit Clementia , nisi & tu volueris , me letho das ctudelis. Nam haudquaquam me amas , si negas , sed voluptatem tuam improbus. Nequicquam contra contenderis. Te hospitem volo , refert Padillius. O digna omni laude Matrona. Quandoquidem sic jubes , Regina mea , obsequor : legem accipio. Ut pulsus nubibus gratior solis redit facies cœlo sereno ; sic , luctu deteriso , risit in Clementiæ vultu venustas amœnior. Pransit liberè & hilarè cum fratre quam fuerat amans. Invasère tamen innumera ægritudines puellam , postquam abiit in Italiam Padillius. Subinde gemitus edebat , & fletus mittebat. Pudebat delicti , pudebat & vitæ. At fidei , quam juveni dederat , memor in se nihil ultrà tentabat. Quatuor post menses nuntius allatus est in præliò ad Papiam esse interfectum , in quo Franciscus Rex captus est. Tunc cessit desperationi omnis puellæ constantia. Contabuit intra Paucos menses immiti dolore : & demùm inedia consumpta misere extincta est. Expostulanti Remundo cur ultrò relinqueret vitam , relinqueret maritum à quo non nesciret se tantopere amari , momento antequam spiritum exhalaret , indignosum , respondit , tam bono marito , tu dignus es honestiori uxore. Deliqui infelix in te & in me. Ultra sum vindex injurias tuas & meas. In hoc equidem laudanda quod , cum amorem novi me tuum non mereri , morti sceleratam adjudicavi. Miserere & ignosce. Sub hæc defecit in mariti complexibus.

xibus. In culpa , Octavia , fœminam vi-
des ; in pœnitentia heroïnam.

Oct. Jocarîs , Tullia , seriò non loqueris.
Quis heroïda aufit vocare furentem puellam,
quàm cœcus extra se desperationis turbo arri-
puerat ? *Quisque suos patimur manes.* Non
duxere volentem fata ; nolentem traxère.

Tul. Et etiam desperationi sua laus , cùm
de se & de Republicâ desperare cœpit Cato ,
manus sibi intulit. Et Catonem Stoici pro
fortitudinis heroïcæ sacro numine coluerunt.
Cùm desperavit Clementia se honoris posse
diutiùs culmen , in quo sedebat , tenere ,
contabuit. Digna est meo quidem judicio
quam honestæ ut nos sumus , colant pellices,
quàm venerentur pro meretriciæ virtutis nu-
mine.

Oct. Et timebat à marito sibi , si rescisset :
Et metus animos dedit. Currerem ego ad
mortem. Ferro aperirem animæ viam infamiam fugienti.

Tul. Malim ego meis , quàm mariti , pe-
rire manibus. O hominum inhumanitatem!
Arrogant sibi omnia , nobis negant. Probro
sibi putant verti (quæ insanix !) nostræ si
libidini ignoverint ; uxori si pepercerint , cui
parcerent leones. Cum captus est à Borbonio
& Lanoyo Franciscus Rex , fufis in pugna Pa-
piensî copiis , lachrymis sinum , questibus
cœlum implevit puellarum longè pulcherri-
ma Francisca Foxia. Rem narrabo , Tullia
mea , scitu dignam , & miseratione. Prin-
cipi Mars militabat , Princeps Veneri ; for-
tis

tis Imperator Marti , fortissimus milies Veneri. Amabat cingi sibi caput lauro & myrto. Erat , inter Aulicos , vir summo in Armorica loco natus , Joannes Caetobriandus , cui uxor forma divina. Noverat Regis mores , & mulierum ingenium. Expostulabant amici , quòd illis , quòd aulæ toti uxoris negaret adspectum , ac si solem negaret. Puella , viginti nata annos , unico mater partu , ætatem non læserat : si vidisses , virginem dixisses. Causabatur animum uxori non esse ex Armorica excedere , unum ne quidem passum. Scribebat veniret ; & Rex in hoc totus erat. Nequicquam omnia. Et subirasçi uxori simulabat doli artifex. Dùm fortè it cubitum excidit negligenti pars annuli aurei media. Vidit qui à cubiculo erat , collectam hero restituit. Mallem , inquit herus , jacturam centum talentorum fecisse. Suspicionem assequutus est acris Rex ingenii quid id rei esset. Corrupto cubiculario spe & pretio , ea arte , & cura fingitur similis , ut discrimen intercederet nullum , & capi etiam à marito altera posset pro altera. Mittitur uxori , ac paucos post dies , appellit Lutetiam læta , & mariti petit amplexus. Stupet , & tantum non excandescit , quòd dictæ oblita legis advenisset non advocata. Stupet & illa , & dimidium annulum promittit. Aliud quæris auctoramentum à me ? inquit. Jussisti , cum mitteres , proficiscerer ad te. Absque comœatu non veni. Accepi , & convenit hæc pars optimè , quam mihi servavi , annuli parti. Sensit ille sibi

fraudem factam , & pressit dolorem , ne fa-
 bula fieret. Postera die , Ludovica , Regis
 mater , accersit ad se puellam. Favebat ul-
 trò gnati cupidinibus. Nam , dixit , ex-
 cellis forma & ingenio. Quid latebas in Re-
 gni angulo mirabilis fœmina ? Deerat Aulæ
 id sydus. Paucis omnia : Regi mirificè pla-
 cuit puella ; & puellæ Rex. Amantibus pro-
 perè cessit. Etiam non regnanti & in Throno
 non sedenti omnia cedunt Amori ; cedit &
 regnanti tetrica Minervæ virginitas. Ægrè
 videbatur ferre maritus , obmurmurabat ,
 minitabatur. Igitur percussa metu uxor ,
 non vivebat. Abditum animadvertit dolo-
 rem Rex amans : abductam locat in tuto.
 Sic ducebant festos dies alter in alterius sinu :
 sed Mars Sanguineus avidus placidæ hanc in-
 vidit Veneri laudem. Paucos post menses Me-
 diolanensibus Rex infert bellum animosior
 quàm prudentior. Cecidit præceps è summa
 felicitate , capto ad Papiam , & in Hispa-
 niam perducto , miserabilis puella. Quid
 consilii caperet , ad fœdam reducta inopiam ?
 Cepit à desperatione. Perituram egerunt Eu-
 menides ad maritum. Nam intervenerant
 affines placando. Non Gallus , sed Scythia
 recepit in domum pallidam , & mœrentem ;
 non in gratiam. Ac si non uxorem reciperet
 sed veneficam , & strygem. Cum natâ &
 ancillâ includit cubiculo : Nitus infelici præ-
 terea cum mortalibus ullis usus aut commer-
 cii. Decessit verò è vita nata infans , & se-
 cum abstulit moriens quicquid reliquum su-
 pererat.

pererat humanitatis in gladiatoris pectore. Nondum decem transierant dies , cum intrat ira furens. Scis , adultera , intonat quas mihi inflixeris infamiæ notas immerenti. Damnasti ipsa te morti cum deliquisti. Tædeat , hercle , te vitæ , quæ , honore amisso , jamdudum vivere desisti. Nam vita vera est bonis honos. Moriendum est. Parata ecce supplicio sunt omnia , ipsa eris. Aude generosa cõonestare morte vitam , quam flagitiis conscelerasti. Nec me flectere precando posse putes , Acheronta prius moveris. Satellites duo , & Chirurgus carnifex aderant impio. Vociferans educitur è lecto puella. Et nequicquam superûm hominumque obtestans opem , & fidem , solutis brachiorum , & crurum venis , crudeliter morti datur. Meliori digna aut fato , aut marito , sic periit. Et hi sibi vertunt laudi nequissimi lanii , quod in ursis , & pardis , si fieret , probro verterent hominum belluarumque communi parenti naturæ. Satis equidem , mea sententia , generosæ esset supplicii puellæ pœnam meruisse & sumi potuisse. Sed dum colloquimur & confabulamur , cara Octavia , dies consumpta est. Crastina , si vacabis , plura. Vale corculum , & me ama , si beatam velis.

Oct. Nulla unquam amor nocte tot attulit mihi voluptates indulgens , ut hac tu die , cognata , his tuis fabulis. Tecum per sicca Minervæ cadurda , malim esse sic loquente.

totadie ; quàm ipso cum Amore tota nocte
cevente. Vale cognata.

Tul. Lepidum caput ! vale , cognata. Si
non valeas , nulla sim. Vale.

Oct. Vale & tu Cotyro mea. Quæ si inge-
niosa non fuisses , filer essem. Vitam à paren-
tibus accepi ; à te ingenium. Lutum est siue
ingenio puella.

Tul. Sua si non surgat ab humilitate , fer-
vido animi conatu , dic , Octavia , quid
fœmina abjectius , miserius , inquinatius ?
Matula est vitæ particeps immejenti concu-
bino. Quid præterea ? O sordes ! O dede-
cus ! Nunc vale & osculum da.

Sequitur in Autographo Meursii

De Laudibus Aloisæ Poëmationis ;
Nec ausim dicere deesse nihil.

*** Dan He *** B*** Poëmationis
De Laudibus Aloisæ.

Ingenium memorem an mores ? O Virgo
Toleti

Unica laus ! Ætas talem non jactat avorum.

Te decimam vellent Parnassi culmina Musam :

Te peterent Musæ amplexu : Te latus Apollo

Ambiret mirans , interque Heroidas , unam

Umbrosis resonaret amans in saltibus Echo.

Hos audax potuisti animos affiare pudori

Virgineo, & stabili timidum componere bello ?

Non fugit ad Veneris nomen pudor. Impiger

urget

Hostem insultantem verbis, & dira minantem.

Delicias tam culti operis mirata Dione

Decipitur, laudesque novas spe concipit ægra.

Ite citi, ite mei, sed pennâ dixit, Amores,

Præpete, quâ campos sparso Tagus irrigat

auro.

Ad virides ripas festis celebrate puellam.

Lusibus & duræ laudes inscribite cauti.

Nostra vel ahenas animas incendere tela

Illâ missâ manu poterunt. Et vincula virtus

Induet, & currus nostros captiva sequetur.

©! Nunc florenti , quæ surgis odorea regno,
Te veneror , teneræ donum immortale puellæ.

Non tulit hos animos , secum indignata Minerva

Subridensq; novas movet iras, Improba dixit,
Hostiles sunt insidiæ, Venus improba , vanas

Abjice spes ; gliscens nec te deceperit error ,
An dubitas ? sunt insidiæ : tibi neçtere pura.

Hos est ausa dolos impuræ virgo pudoris
Illæsi : Premit ense minax , & cominùs instat.

Insequitur viçtrix tua te ad spelæa subantem,
Et spoliis acer bello inclarescet opimis :

Ingeniosa tuis sub signis militat in te.

Qua meliùs mentes fœdis dimoverit arte

A vitiis ; à te vitiorum gurgite cœco ?

Insanæ antè oculos, benè sana, libidinis æstus,
Et scelera exponit putri manantia tabo.

Sordesque Augeæ ex stabulis, cœnoque fluenti,
Et quos ausa furis scelerata in nocte furores.

Dat gemitus Venus , & suspiria ducit anhela.
Nos , postquàm , dixit , nudas vidère sub Ida.

Excitæ Dryades , & lecto Judice vici ,

Omnes una tuli crudelis Palladis iras.

Quare odiis non æqua movens insurgis iniquis ?

Nam quæ culpa Deas forma si vincimus omnes ?

Perge tamen Pallas : Quid tum profeceris isto
Conatu , tecum ipsa vide. Sed futilis audes

Intentare minas ? Speras excindere regna

Posse mea , & lætos interturbare triumphos ?

Non facies. Blandè subrisit tetrica Pallas.

Sed.

Sed faciet præstans, in fit, virtute puella.
 Eruct hæc ætas, & luctus invehet ultrix.
 Quos lena & pellex dehonestas, Cypris, ho-
 nores.

Fidenti eripiet: fugies sub Tartara mœrens.

O cœlo salve nova lux, quæ surgis Ibero:

Qualis ab Eois ascendit Delius Indis,

Talis ab Occiduis, Aloisia, surgit Iberis;

Risusque & cantus, cum luce, per æthera latè

Diffundit circùm, suaves exhalat odores

Flora tibi, sydusque novum, nova sydera Cœli

Mirantur. Te laudis Amor lucentibus Astris

Inferit, & veri sublimes tollit ad arces.

O non heroïs, sed verè nobilis heros!

Quod Natura negat, sexum deponere visa es:

Namque ultra egrediens, animos, curasq; vi-
 riles

Induis, & tete ponens generosa relinquis:

Indigetem superis missam feliciter oris

Quis neget & Phœbi cœlesti germine cretam?

O cœlo salve nova lux quæ surgis Ibero.

SUMMO VIRO
ALOISIA

Ex Elysiis hortis.

S. D.

VERNANT & florent, VIR SUM-
ME, per anni tempestates omnes, Ely-
siis in campis amœni & ridentes horti : pa-
rens felicitis & uberis soli æquor adeò hortus
unus est nitens & suaveolens. Non noti mor-
talibus generis flores ; rosæ & herbæ spirant
ambrosios odores , qui beatis Manibus tenui
pro animâ sunt. Læta semper cœli facies ,
lætus Sol, puri lucis ignes : non concreta nim-
bis dies , non cœno lux oblita. Qualis ipse
sibi Sol in se est , talis est semper & nobis , ni-
tidus & cœrulescens : Cum radiis continuo de-
pluit fluxu è supero-orbe delicias & festivos
jocos. Patulæ in lucis arbores , quas vester
non inseyit , non vidit Vertumnus , non lon-
go salutant intervallo sydera , & æstus tem-
perant. Nectare fontes lcatent, & aërio fluunt
melle rivi. Voluptates , sed veræ , sed ho-
nestæ , & veræ quia honestæ , aëra hunc
no-

nostrum percursant innumerabiles , ut ve-
 strum illum tenebricosum leves atomi , re-
 rum cæca principia. His in plagis nulla à fu-
 rentis libidine fortunæ pendet felicitas (qui
 felicitatis apex est arduus veræ & constantis.
 His verò in locis centum jam abhinc annos
 lætam & fortunatam læta & beata agito vi-
 tam. Undique & undequaque delectant , &
 juvant omnia, Sanè ultra nihil esse putabam;
 quod irrequietâ vellem mentis correpta , ut
 olim fiebat , vertigine concupiscere. Atta-
 menerat. Miraberis , VIR MAGNE;
 tot inter gaudia Satyram Sotadicam tibi meam
 placuisse , & id mihi gaudium fuit longè ma-
 ximum , & omnium cumulus. Esse acceptam
 tanto viro mihi gratulor & triumpho. Illum
 ingenii mei partum fovisti in sinu nudum &
 ægrum : Paterno complectens tutatus es amo-
 re, quem videbar abjecisse & abdicasse. CON-
 FABULABAMUR ego , & animæ ma-
 gnæ , Lucilius , Varro , Horatius , Ovi-
 dius , Persius , Juvenalis , Sulpicia , Pe-
 tronius , Boccacius , Petrus Aretinus , Ber-
 nius , Rabelesius , Rapinus , Barclajus &
 Boccalinus , sub umbrosâ ulmo. Nam vo-
 bis cibus sunt , quo enutriuntur corpora ve-
 stra, mortalibus far & vinum ; nobis verò col-
 locutiones immortalibus mutuæ, quibus pas-
 cimur , dapes & cupediæ. Maja gnatum vi-
 demus cito advolare ad nos cursu. Lectum
 animas enerat quibus altera , his diebus , fa-
 to corpora debebantur. Ut propè factus est
 & oculos & vocem ad me convertit ; euge
 Alois-

Aloisia, inquit, euge. Arenim hanc evocas ad superas auras, interpellat commotior Petronius, quæ nudius tertius huc demissa non ita longè distat à vita. Me præteris qui mille ante annos exulo. O fatui injuriam fati! Ego verò, ait Horatius, eruditæ & ingeniosæ meæ nugæ adblandiri solitæ erant maximo, qui unquam fuit, rerum moderatori: & audio in Celtico solo imperare alterum Augustum. Redde me, Mercuri, Principi meo, redde Horatium Deo suo. Nam, adjicit Lucilius, magna desunt ingenia magni Principis laudi. Tu, ait Persius, secuisti, Lucili, & Mutios & Lupos, & Urbem toram. Tu vaser omne tangebás, Flacce, vitium ridenti amico, & dimissus circum præcordia ludebas. Ut ringeres, Lucili, ut obgannires, Horati? In illâ Celtarum Roma scripturiunt omnes, unus aut alter scribi. Cantillant balba de naxe rancidulum quid, unus aut alter heroicè canit Heroi. Fugient, si velis, hi Lemures. Restituetur Musis suus honos, si nobis vita. Sed & sexus mei, subdit Sulpicia, illecebrosa amat decora; & sexui meo decus fui, & sum. Juvenem non fallit Heroa in ingenio pulchræ puellæ multò majorem elucere pulchritudinis partem. Placebo, laudabit, si viderit decimam Musam. Et, si laudaverit, provocabo ad cantum novem sorores. Rauçæ silebunt fulgentis aulæ cornices, & garrulæ picæ. In pravos ætatis meæ mores, inquit Varro, Satyri-

cam commovi bilem. Menippæum strinxit
 stylum doctissimus Romanorum. Nullius
 peperci vitis, sed nullius animum læsi:
 Arte temperavi industriâ acerbam medici-
 nam, sed salubrem. O si! Plura volentem
 interrupit succensens Aretinus. Dum essem
 in humanis, ait, audiebam flagellum Prin-
 cipum. Timuere Aretinum, qui Jovem
 non timebant. Apage Lavernio, refert
 Bernius, qui indoctis tuis, & insulis scur-
 rilitatibus non tam notasti mores, quàm
 corrupisti; qui, si scarabæi non nasceren-
 tur, nequidem natus esses. Ego verò Pro-
 cerum ulcera acri tabo fluentia lavi aceto
 sed roseo, sed odoro. Perfricui sale, sed
 Attico. Medicinam feci sanus. O si! Enim-
 verò in nugis & tu & ille, inquit Boccali-
 nus; fuistis toti. Reges mihi & regna so-
 lerti, ludus fuerunt ludenti, ut solent esse
 fortunæ. Per me saltarunt liberè, cachin-
 nos edidère altos & sonoros, & tetricum
 posuere supercilium Politicæ artes, & ut
 loqui solebas, Persi, ærumnosi Solones.
 Effusi sunt & ipsi in cachinnos sonantes,
 Cui non lecta Satyra Menippæa mea? Re-
 ponit Rapinus. Cui non placuit? Malæ
 causæ, dum personam detraho, quâ super-
 biebat, bonæ opî sui. Novum instruxit Mi-
 nerva mea armamentarium pugnanti Marti
 Gallico. Ex hoc sumpsit tela, quibus per-
 duellium prosterneret animos, ut pectora &
 urbes aliis perfringebat fulminans Heros.
 Atenim quid vobis vultis, cari Mames? In-
 fit

sit Mercurius indignans. Expectatis com-
 pescam ego motus hos insanos delinificæ
 virgæ minis? Nam evocat Jupiter Alexan-
 drum Macedonem, & Machiavellum Flo-
 rentinum nescio quid magni parans. Omnia
 scilicet in Terris improbâ & felici ille teme-
 ritate; dolis hic malis & cæcis artibus sus-
 que deque miscebunt, furentes unâ & fal-
 lentes. Non eo sunt in statu res humanæ
 cui pro merito debeat Horatius aut Varro.
 Toti sunt qui laudantur in gerris, toti in fa-
 bulis qui ingeniosi audiunt, & ipsi Æsopi-
 cæ fabulæ loquentium & differentium bestia-
 rum. Qui lucubrationum laude prædican-
 tur, stryges sunt. Florere jactitant per se
 ambitiosi ingenuas disciplinas; marcescunt
 excisæ. Se tamen amant homines nihili,
 invicem se mirantur. Muli mulos alternis
 scabunt. Videntur sibi esse belli (loqui sic
 solebas Varro) festivi, saperdæ, cum sint
 Κείραροι. Iniqui iudices nihil habent in pre-
 tio præter somnia sua nullius pretii. Tibi
 tamen, Aloisia, nulla irascitur in terris li-
 voris malignitas. Satyræ Sotadicæ qui plau-
 sus negant, blando favent murmure. Eru-
 diti osculantur, boni gaudent, quòd demùm
 inveneris viam floribus consitam, quâ ire-
 tur ad virtutem. Nam mira opifex libero
 sermone bonos optimè condoces mores, &
 malis suades exemplis, obliquâ ad honesta-
 tem ducis viâ ingenuo delinuitas ludo mentes.
 Non ocys alii rectâ irent. Compendia-
 ria hæc est. Id mihi quidem, cum ani-
 mum

mum ad scribendum appuli, respondeo,
 fuit, Mercuri, propositum. Produxi ab in-
 timis Amoris & Veneris arcanis, quos li-
 bido fervens infundit furores insanientibus
 malis. Palam feci quæ fieri solent stulta
 & foeda, hoc ut spectaculo à faciendo de-
 terrerem quibus honor curæ esset; pu-
 dorem libidinosi injicerem; odium libi-
 dinum incuterem. Non sum, ut alii be-
 ne multi, excogitando assecuta quæ conta-
 minatos & temulentos fieri possent inter
 amantes. Quæ verè facta nossem scripto
 mandavi. Quasi per pompam traduxi spur-
 ca ludibria. Ope mea forti & fideli de sce-
 lerata Venere triumphanti virtuti fercu-
 lum id fuit opimum. Nam proba fuit vi-
 ta & pudici mihi mores. Scis, Mercuri.
 Scio, respondet. Et nos omnes pariter
 scimus, succinunt stridulo tinnitu circum-
 volitantes Manes. Nec, per hanc barbam
 meam, me fallit. Dicens barbam longam,
 hircinam Aretinus læva mulcebat. Egregiis
 famam compararas tibi studiis incredibilis
 honestatis. Lusitanorum Regi præstaus de
 te erat opinio, adeoque Italiae toti, & ter-
 rarum capiti Romæ. Audieram de tuis
 colloquiis. Tacere jussit Mercurius: noli,
 inquit, laudare virginem læno. Operam non
 dabas instituendis bonis moribus: opus dif-
 ficile, nec tuum. Probrosas scurrilium fa-
 cetiarum ineptias venditabas Osco sermone.
 Ingeniose desipiebas balatro amens. Melio-
 res habet Aloisia laudatores. Nam tuis ha-
 bent

bent in Colloquiis, Aloisia, Italæ & Galli-
cæ Musæ, quos non habent in suis cum A-
polline, meros Neëtaris succos. Te eruditi
& ingeniosi trans & cis Alpes suam volunt,
amant, & colunt.

*Te legit omnis ibi juvenisque, senexque,
puerque.*

Verùm tibi sit unus pro omnibus. Pro-
cum habes, cujus sit amor vel præstantissi-
mæ virtuti pro præstantissima laude. Placet
sibi in tuis scriptis ut in dulcissima volupta-
te. Excellit ingenio, excellit & dignitate.
Synceriores certè non viderunt Celticæ
stella. Splendidis cumulationem dotibus
non habet Sequana Fluviorum Princeps.
Erat mihi patronus in aula Domitiani, re-
ponit Sulpicia, Plinius Secundus, vir in
ætate corruptissima integerrimus, cum ea
nerem.

*Dic mihi Calliope, quidnam pater ille Deo-
rum*

*Cogitat? An Terras & patria secula mutat,
Quasque dedit quondam morientibus eripit
artes?*

Indignationem meam autoritate arma-
vit sua vir sanctus. Illo ducente invenit de-
litescentem, cum Caleno meo, me glo-
ria, sub injustitiâ & inclementiâ recordis
sæculi. Et obstetricatus est Valerius Mar-
tialis

cialis nascenti famæ. Solus nemo unquam
 aparuit sibi, inquit Ovidius, honoris diffi-
 lem aditum. Facilius multò est & pro-
 cliviùs laudem promereri, & laude dignum
 videri, quàm laudari. Me Fabius Maxi-
 mus,

— *Romana gloria prima toge,*

Augusto familiaris, habuit familiarem.
 Maximo commendante non ausus est per-
 strepere raucus livor. Sidera nosse & syr-
 teis, & navigationis callere artem id haud-
 quaquam navigantibus satis est, ni adspi-
 raverit velis favens aura. Ita nec pergenti-
 bus ad gloriam bonæ sufficiant artes, non
 ingenium, non eruditio, ni etiam oportu-
 no impulerit flatu cymbam favens aura. Fa-
 teor, ajo ego, parum mihi meriti, at famæ
 multum fuit. Gratia multum fuit apud op-
 timum quemque. Nascenti nimirum risit
 stella tua, Mercuri. Si placui & vigui, tuum
 est. Sed amabò, perge dicere, cate Mer-
 curi de illo nominis mei patrono, & com-
 mentationum tutore. Pergam, reponit, &
 suave erit. Vis primùm dicam de fortunæ
 bonis? Natus est clarâ & nobili stirpe in
 magnis opibus, & Leucotetiæ, quæ mater
 Urbium, ut loquitur Ammianus. Vis de
 animi bonis? Sux solus genti sit ipse satis
 ornamentum, vel deessent cætera ornamenta
 omnia quæ abundant. Nam ab ineunte æta-
 te liberalibus singularem dedit operam dis-
 ciplinis

ciplinis acie pollens ingenii & probâ soler-
 tiâ. Buleutis Celticis adscitus adolescens ci-
 vium salute, honore, & fortunis habuit
 nihil antiquius. Nullus gratiæ in judiciis a-
 pud illum locus, nullus odio, nullus sæ-
 vienti iræ. Sunt qui alteri non gauderent be-
 nè fecisse, nisi se scirent alteri malè fecisse.
 Scopus est illis malè facere, & interdum ad
 scopum via benè facere. Qualem optaret
 sibi æterni numinis mentem, talis illi mens
 erga reliquos homines. Sic aliis Deus erat
 hominibus homo, ut bene multi his consti-
 tuti in dignitatibus, aut prædæ aut sangui-
 nis avidi, videntur lupi, prostitutâ ad infamiam
 famâ. Ad sublimiores promotus hono-
 rorum gradus animum non mutavit. Nunc
 adsidet Buleuta Regi Regum Celtico Jovi.
 Igitur difficillimis admotus negotiis visus est
 major. Gloriosum est quàm plurimis ho-
 norum luce fulgentibus non omnino nego-
 tiis esse impares; huic, invenisse nulla quæ
 ingenio usu rerum confirmato, & politicæ
 dexteritati paria essent. Patrono huic tuo,
 Aloisia, in proclivi expedita, & aperta
 sunt, quæ aliis plerisque in arduo, obscura,
 & impedita, pecudibus superbis. Descen-
 ditur illi ad res difficiliore genii præstantiâ,
 ut aliis, nitenti gressu, ascendendum,
 opacitate ingenii. Nec supercilio terrorem
 incutit ademptibus, nec mani insultat fastu
 trepidis. Verè homo hominibus se præstat
 humanum. Nam qui, præter se, nihil
 amant, nihil æstimant, belluas dixeris non
 ho-

homines. Oblitus humanitatem jam bellua est; quandoquidem hominem exuit. Non vultus, sed mores faciunt hominem. Credulos & fidentes non ludit verborum præstigiis, non conjicit adulans in errorem. Pereant, pereant fraudum improbi artifices. Osculis petunt, quos & insidiis petunt. Amplectuntur, laudant, quibus perniciem moliuntur. Meus huic viro, ut frons, aperta. Suis de rebus nihil vult latere securus & constans, præter benefacta. Ostendit se factis, non verbis ostentat, inanique simulatione. Atenim oprantem & allaborantem suis finxere manibus Virtutes & Musæ. Instillarunt affectus, quos non puderet Virtutes & Musas suos fateri & agnoscere. Subcivas non corrumpit horas turpi ocio. Sanè quæ libidinibus & nugis pars vitæ datur, de vitâ expungitur; vitæ perit. Accersit ad se amicas Musas. Conveniunt: læta & beata cum iis ducit commercia. Hoc cælos, & terras auspicio peragrat, Philosophico pernix volatu. Omnia ætatum & temporum indefessus pervolat animo intervalla, Historiæ fido ductu. Sic hac in nostrâ natus, per omnes unus vivit ætates: sic quos oculis non vidit, celebres laude heroas habet in familiarium numero. Miscet & cantus cum Pegasidibus puellis. Lepida erudito ore fundit carmina, respondent alternis Musæ. Nugæ etiam illi, nec nugæ sunt. Boni igitur omnes amant, cui nihil nisi boni & honesti cordi est. Colunt & prædicant uno

consensu, uno concentu Leucotetii, Unelli, Ergosiavi, & Alpini Ariobriges. Humaniorum hactenus non viderant, nec commodis suis opportuniorem. Hunc ad se missum esse virum, quem à vera honoris viâ nulla averterit unquam lucri fames, nulla pravi affectus insania, gaudent, sed puro, sed sincero gaudio. Gratuleris & tibi, Aule Persi: obvolvisti ipse te caeca nocte: videri volebas. Altam versibus, & versuum sensibus superfudisti caliginem. Nolebas intelligi, fortè & tu non intelligebas. Non fecerunt venientem ad te nox & caligo, ut exerraret. Venit: discussit noctem & caliginem. Te proximè videt. Perseptum id omne habet, ut tute loqueris.

Quod latet arcanâ non enarrabile fibrâ..

Eripuit tibi te neganti conspectum. Latetbras intra te, ne te curiosa & erudita inveniret sagacitas. Eras ipse involucrum tibi. Quis verò fuit furor ille tuus? Nulla, exclamo ego, deleat unquam Meccœnatis mei memoriam oblivio. Supremus sit illi dies qui Soli erit & Cœlis. Vivat tanti viri nomen, subjicit Persius, in ea luce quam fugi. Effundat id in caput suos omnes gloria immortalis radios. Obsolescat nunquam celsæ virtutis honos. Favet virtuti, faveant & illi virtutes: referant laudantes & plaudentes gratias quas habent, Subridet Mercurius &
Ca-

Caduceum movet. Audite, pii Manes, inquit. Diuturnior est vita quæ suis cuique venit à benefactis: nam & verior est. Non ita diurna quæ venit à parentibus. Jupiter rerum arbiter, cujus

Pondus adest verbis, & vocem fata sequuntur,

Duris hanc statuit Parcarum legibus legem. Corpora quidem dedant neci; gloriam & laudem letho eximant. Instabili non subest rerum mutationi virtus, nec virtutis merces. Cum diceret, percussit aures dissipatus longè rumor, & confusæ convenientium voces. Ecce, Ecce, pergit dicere Mercurius, venit ad vos humanitate clarus in Musas, ortu clarissimus, Furbinus Oppeditus. Eruditionem, florens dum manebat vita, maximum duxit esse mortalium bonum Oppeditus. Principem debet inter vos locum tenere. Ingenuis favit disciplinis, ex animo favit, apud leves & turbidos Salyes togæ princeps. Sed enim & acceptissima fuisti Oppedio, Aloisia. Audiit ille: libros bono numero collegi, reponit. Et in tuis, Aloisia, scriptis magnâ cum voluptate con- quiescebam. Eruditos, quotquot voluere, in clientelam & fidem meam suscepi; suscipite & vos, pii Manes, in fidem vestram me. Sed te, Aloisia, commendârat mihi tum adprobantis testimonium famæ, quum hominum ingeniosorum & doctorum de te iudicium. Eras mihi amœnum & florens

diverticulum à politicis curis. Raros esse, respondeo, altero sub cœlo, Barclajus & Boccalinus conqueruntur, qui sui putent esse pensi in lucentibus dignitatum positi gradibus, literis & literatis fera subigere invidiæ odia. Exator igitur vehementer, nove hospes, meum tibi quicquam dulce & gratum tanto viro fuisse. Et jure conquerimur, refert Barclajus. Enimverò mihi multa intercedebat cum Peyreskio amoris necessitudo. Meis delectabatur commentationibus, & moribus. At plurimum Argenidis oblectabatur Historiâ. Commendavi regiam virginem longè commendatissimo in literarum Republica viro. Edit ille in lucem, vult vivere nobilem ingenii mei partum. Vide temporum iniquitatem, summe Furbine; hominum malignam vide stoliditatem. Non placuit varicosis Magnatum ingeniis liberalis Argenidis forma: non placebat Itola Romana. Non amarunt in Latio natam pulcritudinem. Bibliopola mango, quòd sumptus, quos fecerat in ornandâ & commendâ, nullus inveniretur emptor qui refunderet, succensebat pudore offusæ. Piper & thus minabatur. Erat Argenis toga cordyllis, & pænula olivis futura, ni Marcelli opem obtestaretur, non magni miri, non ingenio sublimi, non doctrina locupleti. Commendavit literatorum plebi plebejus, nec nobilis scriptor. Rem ridiculam! Principibus viris placuit Argenis, postquam ineptis, & fatuis placuisset. Quos
gra-

graves putant, & summos esse viros, interdum noxæ sunt viles & stulti. Si nudos, detracta opinionis larva, contempleris, homines non credes; aut nihili homines credes. Melius tecum, Aloisia, inquit Oppidius, fatui actum benevolentia fati. Nam inepti & ignavi illaudatam reliquerunt: magnæ & excellentes mentes laudant, foverunt. Sunt immo qui ex animo amant, & tamen obloquuntur. Secum ipse laudat Tubero: vaser, vappa, in perniciem famæ suæ & bonorum ingeniosus, qui & fruitur Dis iratis, Tubero. Coràm & palàm illaudatam tenuit. Benè sentit & malè dicit, simulator improbus. Sed non tulit impunè. Ferit indignans æther sacro fulgure vanum & perfidiosum caput, inquit Mercurius. Ignominia merferunt nequam nebulonem ulciscentes Musæ. Adfui nascenti Tuberoni, adjicit, cum Laverna, & Cotyto: & cum pœnas dedit, adfui exultabundus: colaphos ipse impegi. Magni sanè viri, sublimes animæ, refert Oppidius, ut viderunt, laudibus cumularunt: deperière. Jure sit, reponit Mercurius, ut qui auro; non meritis, emerunt Dignitates, id solum plurimi faciant quod auro vœnit, non quod ingenio. Ne quidem, paucos si exceperis magno è numero, primora labra Pegaseio latici admoverunt. Igitur probro sibi verti putant, quæ laudes conferuntur in literatos. Velles amarent Parnassum, è cujus vident arce cudi tela, quibus

bus petantur ut feræ bestiæ? Erant in Neapolitano Prætorio, meo tempore, reponit Boccacius, tres excetræ Romulus, Elpinus, Valens, vaferrimi conflandis fraudibus & calumniis Triumviri. Romulus Cohortem duxerat lepuscolo timidior, cerva fugacior. Elpinus sacerdotem induerat, pessimum nebulonem non exuerat. At Valens ætate provector, in re augendâ per fas & nefas, totus erat. Astutam vapido sub pectore servabat vulpeculam: dulce de labris loquebatur, corde vivebat noxio. Accidit, volentibus Diis, calumniatorem insurgere in me nescio quem de lutulentâ plebeculâ, egenum, mente captum, effrontem, Satyrum. Me insinulat criminis, me rerum repetundarum, Mercuri, me peculatus. O Mulsæ! me. Indignabantur boni, gratulabantur sibi tres hi laverniones. Exultabant prurienti amentia. Celebritatem nominis sperabant sibi, qualem qui Ephesinum Dianæ Templum subjectis flammis corruptit, qualem qui Vestalem vivam defodit insontem. Boni concupiscunt sibi gloriam; mali famam. Dirè minitabantur. Dicebant sancti & probi cognitores è re sua esse me malè haberi, & ignominia Boccacium mergi vel immerentem. Urgebant calumniatorem adhiberet accusationi acta, ut loquantur, produceret testimonia, subornaret testes, acta confingeret. Volebant non veritati opem adesse, sed innocentia deesse, veritatem opprimi, obrui innocentem. Abeat hic in

malam crucem nugator, dicebat Romulus. Ausus est, quem voluit nostrum, pediculosus illis fabulis, quas misit in lucem, contaminare. Mihi quidem librorum hi scriptores odio sunt. Nam pilum mittere, ferro pugnare, hostem ferire didici, non legere; fortiter facere, non sapienter loqui. Omnia non emerim Musarum dona teruncio. Nam qui doctrina vigent, grunniebat Elpinus, nos flocci non faciunt: nimirum pretium in nobis nostrum inveniri debere contendunt. Atro nos perduxerunt Regis diplomata, qui plumbei eramus, aut ahenei. Aureos ideò stulti è plebe credunt: eruditi, malum! aheneos vident esse aut plumbeos; & irrident. Simulata pietate affecto ire ad gloriam. Fallaci vultum larva improbum regi. Stupet & veneratur jejuna plebecula, ac si jam viverem cum Jove. Pestes hominum, eruditi perspectam habent in intimis fibris mentem; contaminatam sceleratis cupiditatibus vident & oderrunt. Percant hi lynces sua cum perspicacitate. Malo noctuam Minervæ mihi, quam Minervam. Erumpebat Valens in cachinnos. Non ita odi literas ac tu, dicebat. Nam fuit mihi non ineruditus pater. Qua valebat gratia, derivavit in domum meam quicquid habet ornamentis & decoris. Sed supina superbiunt interdum contumacia viri docti. Quod velis nolunt; quod nolis volunt. Cui non doleat? Haud libenter ego tulerim. Audivi qui orando causas.

captiosis dictorum præstigijs me in curuli
 sedentem impeteret; qui sordes ultrò obji-
 ceret insultans. Sed ea malignitatem arte
 effutiebat ut ne quidem hircere auderem.
 Impune oblatrabat furi, quia ingeniose.
 Pereant ingenio suo liberiùs evagante, &
 nostro severiùs ulciscente. Et Rempubli-
 cam persuasum habeo, plurimùm à literis
 capere detrimenti. Nec sunt utiles sibi lite-
 rati, nec rei apti faciendæ. Legunt, com-
 mentantur, scribunt, quid id est prænum-
 mis? Non emerim tribus assibus trecentos
 Aristoteles, nec teruncio mille Petrarchas.
 Malim mihi auro plenam esse crumenam,
 quàm doctrina cerebri sinus. Philosophis
 & oratoribus, mea sententia, antestant
 longè factores, cerdones, pistores. Detur-
 baverim libens è civitate mea id genus otio-
 sorum, si legislator fiam; & in tres classes
 distinxerim cives. Primas tenebunt sedes
 Magistratus, ut nos sumus; secundas Sa-
 cerdotes, ut tu es, Elpine; inferiorem lo-
 cum agricolæ & opifices. Ineptum istud,
 respondebat Elpinus. Ineptum te legisla-
 torem! Nam primo sunt in loco Sacerdo-
 tes. Quis dubitet, nisi amens & impius?
 Accepi, reponebat Valens, jureconsultem,
 nescio quem, magni nominis, nam nimis
 curiosus nunquam fui, dicere Magistratus
 omnes Themidis esse Sacerdotes. Ergo qui
 sunt & Magistratus & Sacerdotes, ut tu es,
 Elpine, præstant Sacerdotibus. Sed oria-
 tur nulla inter nos rixa, nulla contentio,
 nulla.

nulla animi læsio. De Boccasio fieri quicquid
jusseris, & id ego fieri jubeo. Innocens scili-
cet erit quem oderimus? Meo damnare calcu-
lo vel frugi, vel innocentem, vel sanctum cer-
tum est. Et blandiens nummi refulget spes?

*Tros Rutulusve suat nullo discrimine ha-
bebo.*

Ut quidam inquit poëta magnus; puto, Dona-
sus. Nam alium non me imni me legerę. Dein
id erit quod judicaverimus non quod verè est.
Res judicata facit de albo nigrum, de nigro al-
bum. O cœleste, per Ditem & Plutum, numi-
na mea, prudentiæ juris effatum! Nam quid
commodius & oportunius? O utile nobis, non
ita sapientibus, ex arcana sapientia. Oracu-
lum! Quid plura? sancti manes. Regi
Roberto (cui non dictus Robertus Rex?)
re intellecta, non potuit continere se placidif-
simus Princeps, quin sacro conciperet iram pe-
ctore dignam se optimo, maximo, dignam
Deo optimo maximo. Nec mora: verbis
castigat amaris excitos ad se. Dein sublimi è
sede, quam dehonestabant, agit fulmina-
trici manu precipites: Abdicat Magistratu,
quem incestabant. Romulum Thrasionem,
ne fabulæ quid deesset ridiculi, & tamen du-
ri, laxis exercitus, quem coëgerat in Insu-
bres præfecit moderatorem, & calonibus.
Nosocomio incurabiliū abdit Elpinum: Va-
lentem verò avarum & prædæ inhiantem Ju-
dæo Manassi, Portorii apud Calabros redem-
tori sufficit. O infelicitatem temporum meo-
rum!

rum ! ingemebat cœlo dignus Princeps. Boni & honesti vocabantur ad Judices , in lupos incidebant , & leones. Discant hoc reliqui exemplo justitiam. Suos discant mores in Sacraia Justitiæ non inducere. Dignum quidem fortitudine , quâ se jactat amens Romulus , munus cepit. Lixis & calonibus ducem præfeci. In impedimentis exercitus impedimentum ipse Martem aget ; insultabit Alexandro. Elpium detrusi in Nosocomium incurabiliū : nam quis ægrum irâ , avaritiâ , superbiâ curârit unquam belluæ animum vel homo vel Deus ? Nulla mansuescunt arte his in verbis animarum morbi. Sed mortuo suffeci Judæo Valentem. Conquerentur , scio , Calabri Judæum decessisse Judæo , fortè & Arabem è Mahometis sectâ missum conquerentur : videbimus. Sic acta est fabula , quibus ferocire , nocere , pessumdare ludus erat. Bellè , bellè , exclamat Oppediū. Nam is non fui de quo quicquam literati queri possint agitalse unquam animo consilii , quod Musis injuriosum videretur. Nomen igitur tuum & decus , inquit Mercurius , commendabunt literatæ immortalitati. Semperiternum per ævum volitabis vivus , ut gloriabatur de se moriens Ennius , per ora virum. Sed me vocant jussa Jovis. Valete , cari Manes. Fruimini læti & securo in otio , Elysi campi deliciis , & vobis fruimini alter altero. Vetant quæ habeo in mandatis esse vobiscum diutiùs. Tunc celeri raptus alarum remigio evolavit. Superest verò mihi , VIR
SUM.

SUMME, ut paucis de me dicam, quo sint notior tibi, quam esse possum, si non dixerim. Vivebam ante annos centum in Hispania Toleti nata. Ingenio, eruditione, forma præstiti, & omnibus excelui virtutum dotibus, quæ ingenuas decent. Non in abjectâ animi demissione, non in sordidâ rei familiaris cura, non in vili nugarum studio virtutem mihi positam habebam: liberalibus navare operam disciplinis, scriptis pulchram mihi & æternam parere famam, ad summam sapientiam niti, non ad summas contendere opes, id demùm optimum putabam; laudabile prædicabam. Quod tamen fœminæ pleræque omnes per ignaviam negligunt; homines multi, per fœcordiam stultam & furentem, contemnunt. Quamobrem veriamans liberè malas insectabar: quæ sentirem de flagitiosis & impuratis ultrò intonabam. Velut quadam in curuli sedens sella, morum censuram exercebam plaudente è cœlo Pudicitia. Me suspiciebant omnes, & ob os ora obvertebant sua. Nobiliùm imprimis fœminarum spurcis infensa libidinibus infremebam: quo injecto saltem pudore ad meliorem revocarem frugem, nihil non egebam: pati non poteram specie prælucentes, nobilitate commendabiles brevis gaudii aut spe aut gustu, velut emotas mente, ipsas in ludibria se vertere. Dicebam, ut virtuti honestum & gloriosum est nudam sisti ob oculos mortalium, sic vitii esse ignominiosum. Quæ

meretriciè viverent , idèo volvi è fornicibus suis , in quibus latebant , in scenam humanæ vitæ nudas educere , quæ essent documento impuè non peccari , mulieres quædam superbi nominis & oris , & alto creatas sanguine. Nam , quas Tulliam , Octaviam , Semproniam , Leonoram , Isabellam voco , eæ fuerunt Ducum , Marchionum , Comitum aut uxores aut sorores. De his enarro nihil quod verè non factum sit , & ut eram à mendacio & ab omni dissimulationis & simulationis specie alienissima , liberiori omnia sermone executi sum , qui solus conveniebat. Satyram Sotadicam inscripsi opus , quod colloquiis sex complexa sum , & infra mensem absolvi. De Sotade nihil est quod dicam. Rerum amatoriarum scriptorem fuisse liberrimum neminem fugit. Sed puellam ad scribendum his de rebus animum appulisse ; post Elephantidem & Philænim , nihil mirum videri debet. Fuerunt & aliæ hoc scriptiois genere celebres. Et sanè aptiores sunt fœminæ his rebus depingendis , si quæ sint cordatæ , si quæ non fatuæ procacitatis. Libidinum ipsæ sunt campus in quo nascuntur omnes , in quo afflorescunt in quo vigent , oriuntur & occidunt. Hispanicè scripsi : vir doctus Joannes Meursius , Lugdunensis apud Batavos Academia clarissimum lumen , latinitate donavit adolescens : etiam adjecit , quæ mihi sanè non venerant in mentem. Sed liber periit meus Hispanicè scriptus , Meursii superest commentatio

tatio , non infelicis ingenii , non proletariæ eruditionis partus , quæ nec fastidium legenti creet , nec stomachum moveat sapienti. Attico sale condita omnia. Invideri tam falsa , tam lepida , tam etiam utilia bene vivendi præcepta huic ætati tuæ bonis literis amicæ turpe esset , & studiosis arduæ sapientiæ ingeniis durum. Quis ægrè molestèque non ferret ? Bonos utique mores laudet Tullius , Philosophus doceat Plato. Melius sanè suadebunt Publius Syrus , Laberiusque Mimi. Ferit mentem & movet qui *miscet utile dulci* ; à qua plerumque aberrat laude verborum Orator , strigosus Philosophus. Medicamentis vires addit , dum horrorem & odium adimit , qui in bellaria format solers Medicus. Hæc mea fuit cogitatio. Omne mihi visa sunt punctum tulisse , quæ ingeniosè , quæ facetè utile dulci miscuissem. Dura tamen amoris silex fui : pectus nullo fixi telo. Inaccessa libidini malæ sanctam constanter duxi vitam. Severiori virtuti assidua hæsi comes. Mores laudarunt boni , reveriti sunt mali. Et his & illis eram acceptissima. Ut Regibus , & principibus in Republica viris , sic & plebi placui miranti. Me & literati conluerunt , literarum , ut dicebant , bono-natam. Cave de pura & proba , VIR BONE ET SANCTE , hæc iudices ex libertate loquendi quæ sentirem. Fœdas depinxi rerum species , non amavi. Depinxi quia odio habebam. Inique feceris , si velis has
advers.

adversus Aloysiam tuam , pietas tabulas tes-
timonia esse ; & Tullius Octaviam , testes.
Humanius age. Famam consule. Gloriam
consule nominis mei , quæ nulla obsolevit
annorum injuria. Uni iudicium accommo-
da. Vale.

TUBERONIS GENETHLIACON

Versibus senariis.

Quate , feriata Musa rauca Cymbalâ ,
Raucosque ab usto pectore exscrea mo-
dos.

Certent canenti gracculi & ranæ tibi :
Nec hæ , nec illi rancidos vincant sonos.
Et comicè larvam iudæ , & risum move.
Tubero est canendus , quid moraris ? Incipe.

Cùm parturiret fessa mater pondere ,
Lucina Juno fer bonam faveus opem ,
Clamat : Gementis luridum in vultum exspuit
Aversa Juno , gannit & retrò fugit :
Laverna venit , hæ meæ partes erunt ,
Dixit renidens , & manus lavit Styge.
Obstetricatur , ac cadentem suscipit
De matre , prima vagienti basia
Impingit ebria gaudio , & spe præsciâ.
Venit corytos usquequaque pruriens.
Venit loquendi filius Majæ artifex ,
Catulque technas fingere , & cæcos dolos.
Et hæc & illac pervolant species vagæ ,
Simulatio , fraus , fanna , spes , perjurium.

Levibus micantes increpat alapis nates
 Procax Laverna ringit , & plaudit sibi.
 Iò Triumphe ! Clamat , & saliens citos
 Tollit cachinnos. O meum , puer decus ,
 O gloria , inquit , ominer quid non tibi ,
 Versutiorem nulla proferet dies.
 Seu moliendæ non timentibus neci ,
 Seu invehendæ præpetim caluminæ
 Appellat animum , lauream nemo auferet.
 O laureatum nobilis Verpæ caput ,
 Cedant Sinones & Phrynondes futiles ,
 Cedat & Ulysses , Sisyphus & cedat vafer ,
 Arx tu mihi eris, unde , cum opus sit , petam
 Mea tela fraudes , & tuas dotes dolos.
 Sed sanctiorem moribus solers dabo
 Nusquam videri. Falle : Sic tutò potes.
 Compone vultum , nam interest mores minus.
 Quis ibit ad te per tuas Symplegadas ,
 Perspectum habere credulus jactat ? sapit.
 Non sapit. Obliquas annulus Gygis vias
 Non sic docebat , ut magnus te condocet
 Amor latendi. Quis fies nemo sciet.
 O te , Lavernæ , puppe , dignum amplexibus.
 Assiduus aris cultor , & templis frequens
 Spectator aderis , & simul spectaculum.
 Erit , sed intus Numen ambitio furens ,
 Et livor ater , ultionis & coquens
 Rabies medullas , & putens auri fames.
 Colant inepti quod decet , tu quod juvat.
 Juvenis subactæ natis , & dolis senex.
 Quid non tibi optem , quid quidem non omi-
 ner ?

Superes meis me versipellis artibus ,
 Laverniones inter Heros unicus.
 Meumque numen sedeat in sinu tuo.
 In te Laverna me petam & peti velim.
 Heic sternuit : Pedit puer , ita omen capit.
 Ridet Coryto , plaudit & teretes manus.
 Vultus lepore vivido floret nitens :
 Oculi procaces excitent Salaciam
 Vel dormientem , vel gravi stupidam sita.
 Nudæ papillæ , nuda sunt & brachia ,
 Et femor ficta vivo è marmore & nive
 Vivâ. sed alvi quâ latet timidè abdita
 Sexus honestas , sericum partem igneam
 Malè tuetur : lucidam nubem putes.
 Animi libido suavit ; amens improbè
 Rapidis fatigat agilis artus motibus.
 Oestroque cæco percita ultrò diffluit
 Resoluta , & albâ rabe conspuat femora.
 Pulcer puelle , dixit , ô gaudii apex.
 Certæque spei , laudis & cumulus meæ !
 Tu Bapta sacris arrigens stabis meis :
 Tu præeris ardens incitâ tentigine ,
 Patieris & ages fortia unus fortiter.
 Cinædus & pædico longè acerrimus :
 Munificam habebis , per libidines meas.
 Me quoque : Subando nulla fregerit tuam.
 Veneris repugnans fervidæ salacitas ,
 Antica seu postica tecum misceat
 Prælia. Stupebit & lumbos tibi invidens
 Semper recentes , semper & votis pares
 Tuis meisque , Lampasco cultus solo.
 Aciem retundet parma nulla spiculi :

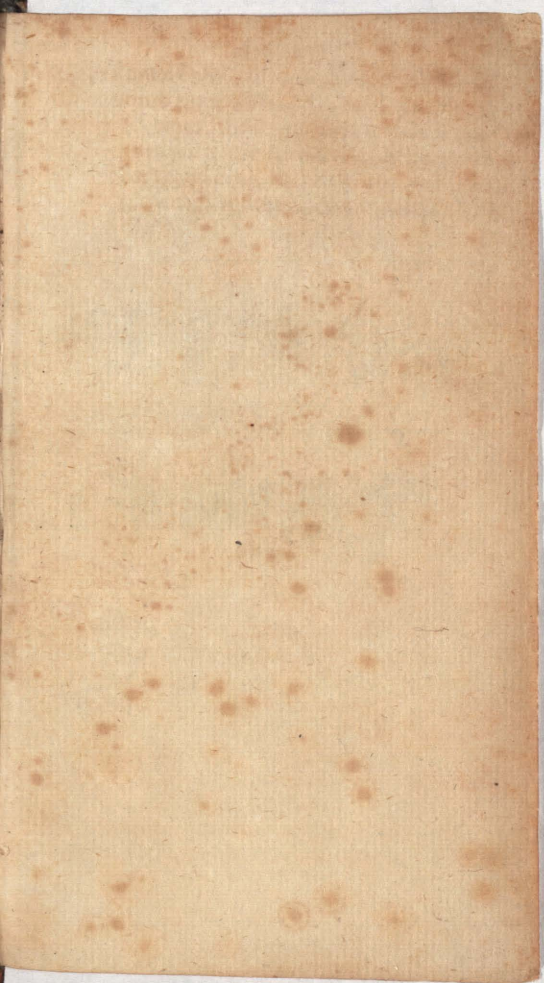
Stricti timebit olim Acinacis minas
 Senio sepultra Pyrra , nec parces seni ,
 Surges in arma bile falsâ turgidus
 Penem , nec ulla vires hauserit Venus :
 Fessis virescet artubus robur novum :
 Nec parce lumbis , ipsa venæ spiritus
 Haustæ refundam , virtus & dulce ingeram.
 Nec , herclè , parces , ut probè novi indolem.
 Tibi figuras induet miras Venus ;
 Nec impotenti se negabit impotens,
 Vagæ negabit & nihil libidini.
 Fellabis , irrumabis , applaudam videns :
 Fellaberis vicissim , & irumaberis.
 Cibi voluptas scelere crescet addito ,
 Erit æstuanti dulcior quò turpior.
 Sed qui sinistra dixerim nequitas
 Manus ? ut scelestâ ludet ? ut pro conjugè
 Præsto erit ? inanem ut sicca pugnam conferet
 Sed hæc sub umbrâ : Te superfusâ reges ,
 Tuasque furias nocte : livor perspicax
 Istis hebescet artibus lusus malis.
 Frontem pudore pinget solers , non tuo.
 Pinges : & ecce gaudeo pictam bene.
 Et mentietur te probum vultus pudens ,
 Et mentienti plebs dabit vecors fidem.
 Quid non tibi optem ? Quid quidem non
 ominer ?
 Silet. Puellus arrigit : Ita omen capit.
 Meas tibi omnes ingeram plenis opes
 Manibus , Stygis spes , ô puelle , subjicit
 Virgam coruscans auream Cyllenius.
 Linam dolosis dulce labris toxicum ,

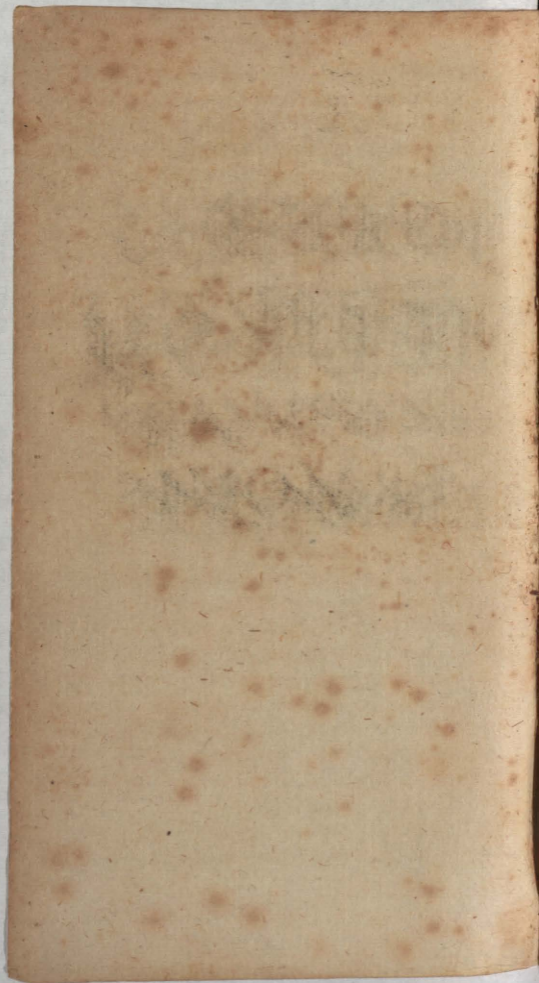
Bibent loquentem ! Tingeret & præcordia
 Cupidas per aures lapsa pestis intima.
 Inflexione vocis , usus ut feret ,
 Aptè cadentis , & miris ambagibus
 Facies loquendo , quæ tibi sententia
 Stet fixa menti , nullus ut intelligat ,
 Mellitus ore , corde amaro felleus.
 Mentem Solones & suam bellè minùs
 Tenebricoso volverint silentio.
 Salus bonorum sed bonis erit scopus ,
 Tibi damna , luctus , & neces , erunt malo.
 Fraudes peritus nectere , ut fidens virum
 Simulabis ater candidum ! Misto virus
 Ut temperabis mille ! Sparsis & rosas ,
 Suavique florum rore ut aspidem teges ?
 Et æstuabis interim pecuniæ
 Amore turpi , nec sitim sedaverit
 Pretiosa latè & nota tempestas Tagi ,
 Auspex sed artes ipse suggeram novas.
 Ibis dolosi furva per compendia ,
 Sed tuta , lucri , me duce , ad summas opes.
 Qui juverit ille Jupiter tibi verterit.
 Ad genua supplex accides serviliter ,
 Adblandiere , Mimum agens scurriliter.
 Nil turpe duces quod modò lucro cadat ,
 Religio in arca , Numen in nummis erit ,
 Fortuna socors ruet in amplexus tuos ,
 Lenocinabor , teque viso pruriet.
 Nec deeris ipse tu tibi fallæ artifex
 Miscere veris , feriis ludibria ,
 Sic perspicaces in tuas plagas cadent.
 Etiam volentes , per meas præstigias.

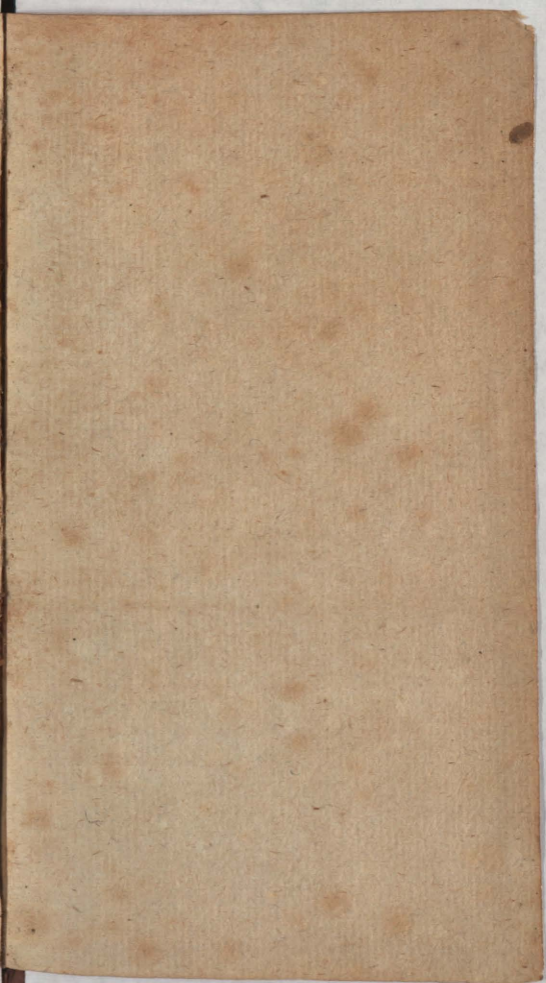
Habebis in te quod probem , quod æmuler ,
 Sycophanta , leno , furcifer , foetus dolis.
 Ungues adunci pruriunt puero : capit
 Sic omen ille. Gaudet Atlantis nepos :
 Strepit Laverna rancidum quid succinens :
 Mollis Cotyto flexiles lumbos agit.

F I N I S .

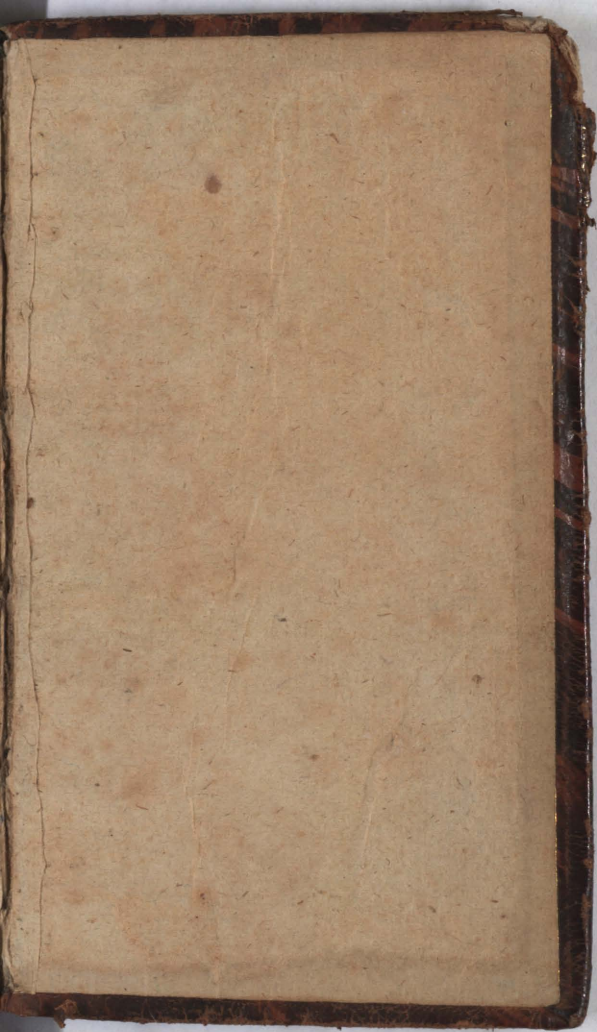

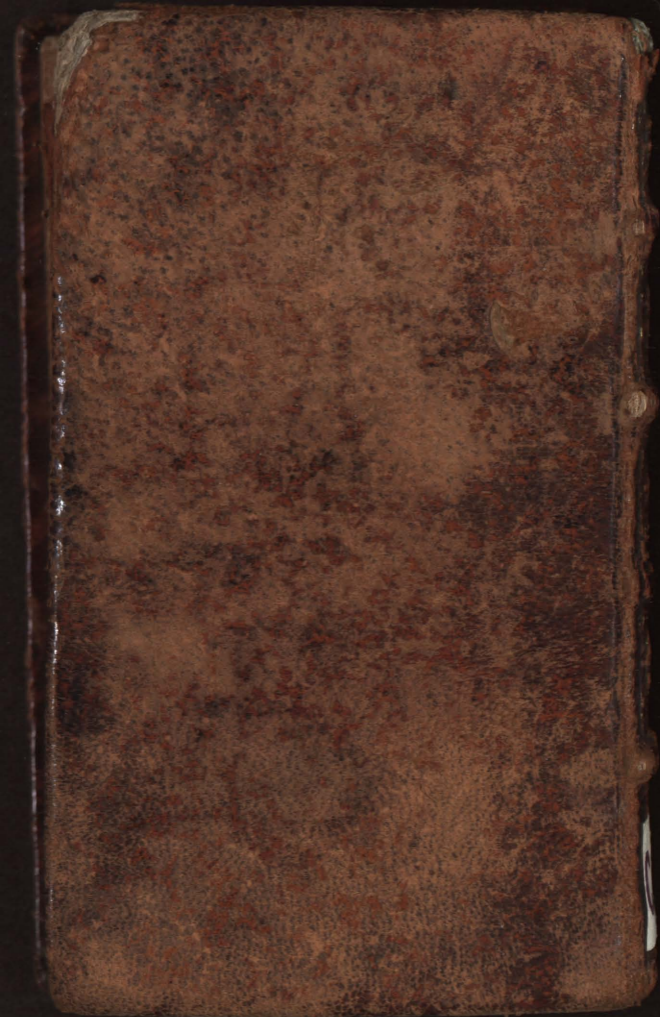

Cim.65